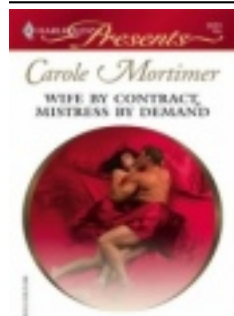

Wife By Contract, Mistress By Demand

Contents

Wife By Contract, Mistress By Demand	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57
11. Chương 11	62
12. Chương 12	70

Wife By Contract, Mistress By Demand

Giới thiệu

“Em đang làm cái quái gì vậy?” Gabriella chớp hàng mi dài đen mượt che cặp mắt xanh sâu thẳm đen

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/wife-by-contract-mistress-by-demand>

1. Chương 1

Năm năm sau, cô biết rằng cô vẫn căm thù anh khi cô chăm chăm nhìn anh ngồi bên kia bàn luật sư.

“Nếu chúng ta có thể thảo luận về những điều khoản trong di chúc của ông Gresham___” David Brewster lịch sự nhắc khi họ ngồi xuống.

“Tiến hành đi,” Rufus nói cộc lốc.

Gabriella biết anh không muốn cô ở đây, cả ông anh họ Toby của anh nữa, chẳng có gì tốt đẹp nếu nhìn vào thái độ của họ khi chào nhau vài phút trước. Cô đồng ý với anh về điểm này sau việc Toby đã làm với cô.

Cô thật sự không muốn có mặt ở đây, mặc dù cô biết Rufus không tin thế.

Nếu được chọn, cô mong rằng James không chết. Cô vẫn muốn có ông ở đó để cho cô những lời khuyên và tình yêu của người cha mà cô rất cần từ khi mẹ cô mất 1 năm trước.

James đã suy sụp sau khi cái chết của mẹ cô trong vụ tai nạn xe hơi, và dường như ông không thể gượng lại được sau mất mát đó. Ông đã bị 1 cơn đau tim 6 tháng trước, và 1 cơn nữa, cú chí tử, 1 tháng trước.

Không, nếu được lựa chọn thì cô sẽ mong cả James và Heather vẫn sống hơn là ngồi ở văn phòng luật sư này_cùng Rufus và Toby_ngay lúc này, ngay hôm nay, để nghe di chúc của James.

Cô và Rufus không nói chuyện với nhau khi họ tự đến một mình. Cũng như không nói chuyện với nhau năm năm qua. Cũng như không nói với nhau 1 câu nào từ lần cuối cùng James gay gắt ép họ.

Về mặt David Brewster kín như bưng khi ông trình trọng mở tập tài liệu đặt trên bàn và nhìn họ từ phía trên đôi mắt kính hình bán nguyệt mà ông đeo trễ xuống mũi. “Điều đầu tiên.” Ông nói chậm rãi, “Tôi đã viết thư báo cho những người làm thân thiết khoản tiền nhỏ họ được hưởng theo di chúc của ông Gresham” ông lướt qua “ và sau đó, dĩ nhiên, 1 quỹ uỷ thác cho cháu nội ông, Holly, sẽ được bố cháu và tôi quản lý đến khi cháu đủ tuổi để tự quyết định.

“Holly may mắn,” Toby phấn khởi, là một nghệ sỹ, vẻ ngăm ngăm đẹp trai của anh ta không may lại không đi cùng với tài năng, điều đó có nghĩa rằng anh ta thường xuyên nghỉ hơn là làm việc. “Đáng tiếc là cô bé mới 7 tuổi, nếu là 18 thì tôi sẽ cưới cô bé ngay”

“Bước qua xác của tôi đã!” Rufus gầm gừ đáp trả.

“Nếu cần,” Toby châm chọc lại.

Cuộc trao đổi của hai người không lọt vào tai cô lời nào, tâm trí cô như phủ một lớp hắc ín khi nghe David Brewster nhắc về “những khoản tiền nhỏ”

Thế là sao?

Cô sẽ được nhận một khoản lớn ư?

Nếu vậy, Rufus sẽ càng không thích cô hơn.

Rufus nheo mắt nhìn ông luật sư già, “Đây có phải là di chúc mới nhất của bố tôi không?”

“Đúng vậy, ông Gresham.” Ông luật sư trả lời nhẹ nhàng. “Thực chất nó được ký chỉ 2 tháng trước khi bố ông mất”.

Rufus cảm thấy không thoải mái, thắc mắc về nội dung di chúc của bố anh.

Dĩ nhiên, không thể thoải mái được với thực tế là Toby, người bà con tai tiếng của anh vẫn thường xuyên ăn bám vào lòng tốt của James cho đến khi hai chú cháu không nhìn mặt nhau 3 tháng trước, cũng đang ngồi đây.

Và Gabriella...

Anh không mấy khi gặp cô mấy năm vừa rồi, Gabriella sống và học làm đầu bếp ở Pháp trong 3 năm sau...vụ rắc rối... ở Majorca, và họ đã chạm mặt nhau khi cô trở về sống ở Anh 2 năm trước.

Nhưng bất cứ khi nào họ có cơ hội gặp nhau, anh đều cảm thấy rõ ràng sự căm ghét của cô.

Năm năm rồi mà cô vẫn không bớt đẹp đi chút nào, anh nheo mắt xăm soi cô. Thật ra cô còn có vẻ đẹp hơn, không còn dấu vết của sự say mê trẻ con trên nét mặt cô khi cô cảm giác được cái nhìn soi mói của anh và nhìn trả lại thách thức.

Mái tóc lộng lẫy đen như mun của cô vẫn uốn lượn xoã xuống lưng cô, vóc người mảnh khảnh của cô giờ cân đối như người mẫu, mặt cô gầy hơn làm đôi mắt tím càng to hơn, gò má cô như cao hơn, cằm cô thanh mảnh hơn, chỉ có cặp môi căng mọng như hồng dỗi đầy gợi cảm của cô là không thay đổi.

Và anh vẫn nhớ từng phân trên thân thể mềm mượt ngon lành của cô ẩn dưới cái quần đen và áo sơ mi đỏ chỉ làm nổi rõ bộ ngực đầy đặn của cô.

Môi anh cong lên nhạo báng khi anh đột nhiên quay mặt đi, không muốn nhớ lại cảm giác khi anh sờ vào nó.

Gabriella nhìn thấy sự miệt thị trên mặt Rufus trước khi anh hướng sự chú ý vào ông luật sư, dễ dàng đoán được lý do của nó. Rufus vẫn tin rằng cô chẳng là ai khác ngoài mụ phù thủy nhỏ tham tiền.

“Bây giờ tới lý do mà tôi mời quý vị có mặt ở đây hôm nay,” Ông luật sư nhanh chóng tiếp tục. “Ông Gresham đặc biệt nhấn mạnh tôi phải thông báo riêng những sự việc liên quan tới 3 vị. Tôi chắc rằng tôi sẽ phải giải thích nội dung của chúc thư để các vị rõ lý do tại sao ông muốn vậy.” ông buồn bã nói thêm.

Gabriella thấy dạ dày cô co thắt lại, đầy linh cảm tồi tệ.

David hắt mạnh đầu. “Quý vị có thể tự đọc di chúc, nhưng những điều khoản chính như sau: Với 2 con ông, tên là Rufus James Gresham và Gabriella Maria Lucio Benito, Ông Gresham để lại phần lớn tài sản của ông—khoảng 50 triệu bảng ngay khi tuyên bố di chúc—”

“Em cười anh nhé, Gabriella?” Toby dí dỏm xen vào.

Gabriella không thèm trả lời, Toby thừa biết cô kinh tởm anh từ khi anh cố cưỡng ép cô ba tháng trước.

Thêm nữa, cô đang choáng váng đến không biết làm gì hơn là nhìn chăm chăm vào Davia Brewster như không tin.

“Tôi có thể tiếp tục không?” ông luật sư nhìn Toby không hài lòng qua tròng kính bán nguyệt. “tất cả tài sản, ở Anh và ở nước ngoài, sẽ được chia đều cho hai con được nêu trên, ngoại trừ những cửa hàng của gia đình Gresham ở Anh và New York sẽ trở thành tài sản của Rufus James Gresham sau 6 tháng với điều kiện Rufus và Gabriella phải sống với nhau chính thức như vợ chồng ở Dinh thự Gresham trong thời gian đó. Tất cả tiền bạc và tài sản nói trên, và cả những khoản tiền nợ chưa thu hồi sẽ trở thành sở hữu của cháu ông Gresham, Tobias John Reed, nếu những điều kiện trên không được thực hiện—Cô nói gì vậy, Cô Benito?” ông luật sư thân thiện hỏi.

Cô đã rên rầm quá to chẳng? Nếu đúng thì cô cũng không cố tình, nhận ra cả Rufus và Toby đang nhìn cô tò mò, cô nhỏ nhẹ trả lời ông luật sư già “Không, không có gì đâu ạ.”

Nhưng trong thâm tâm cô đang sợ rúm vì biết chắc James muốn nhắc đến cái gì khi nói “Những khoản nợ chưa thu hồi”

Một thời gian ngắn sau khi mẹ cô qua đời một năm trước, Gabriella đã nỗ lực vay nhà bằng một khoản tiền để mở nhà hàng của riêng cô, điều cô luôn muốn làm. Cô đã nghĩ rằng cuối cùng thì cô cũng có đủ kinh nghiệm để làm việc đó, nhưng ngay từ đầu, mọi việc đã là thảm họa. Nhóm thợ trang trí ngôi nhà mà cô đã định thuê trong 1 năm đã chi tiêu quá khả năng tài chính của cô, và đã giảm tiến độ để chờ cô trả tiền. Thêm nữa bếp lại bị bốc cháy trước đêm khai trương nên cô lại phải vội—và chịu đất—mua thiết bị mới.

Hai tháng sau ngày khai trương, một nhân viên rút trộm 5 nghìn bảng trong thẻ của thực khách, người khách từ chối nhận đền bù và kiện ra toà, báo chí đã lu loa lên và kết quả là danh tiếng của nhà hàng Benito bị suy giảm làm cô phải đóng cửa trong vòng 1 tháng vì chẳng có ai đến ăn.

Tất cả những điều đó làm cho cô nợ ngân hàng ba-mươi-ngàn bảng, và cô đã nhận làm phụ bếp cho một hộp đêm để có tiền trả nợ. James đã trả nợ hộ cô và vớt cô ra khỏi thảm họa. Nhưng chỉ, do Gabriella cố chấp, với điều kiện ông ký hợp đồng cho cô vay tiền và cô chắc chắn phải trả lại ông.

Bản hợp đồng ghi chính xác ‘khoản tiền’ và ‘nợ’...

Và nếu cô không làm vợ Rufus trong 6 tháng thì người cô nợ sẽ là Toby, không phải là ai khác. Người cô ghét hơn cả ghét Rufus.

Cô khẽ khép mi liếc về phía Rufus, nhận ra anh đã nghe thấy tiếng cô rên rầm qua biểu hiện trên bộ mặt đẹp kiều ngạo của anh. Và đang thắc mắc về lý do của nó..., mặc dầu những thắc mắc đó đang bị lấn át bởi nỗi tức giận cực điểm khi anh đối diện với cô.

“Cô có biết điều này không?” anh hỏi lạnh nhạt, bồn chồn đứng lên.

Gabriella bỏ qua sự tấn công của anh, mặt cô tái nhợt làm cho đôi mắt tím của cô lại càng tím hơn đến thành đỏ tía. “Tôi đã đoán ngay thể nào anh cũng đổ tội cho tôi.”

“Tôi có thể đổ tội cho ai được nữa?” Anh bật lại thô bạo. “Đừng lôi bố tôi vào đây, chỉ mình cô là có lợi trong việc này thôi!” Hai nắm tay của anh nắm chặt lại. Chưa bao giờ anh dám tưởng tượng bố anh lại có thể làm một việc quá___quá ư là phá bĩnh đến thế.

Gabriella cười khô khốc. “Anh đừng nghĩ rằng tôi sẽ chọn cưới anh đâu nhé, Rufus!”

Rufus thở sâu trong vài giây, cố giữ bình tĩnh, nhận thức rằng họ đang ở đâu, với ai. Toby đang rất thích thú lắng nghe cuộc đấu khẩu, David thì rõ ràng là bị bối rối.

Và, không, anh không cho là Gabriella sẽ chọn cưới anh. Không chút nào. Không sau khi anh cố tình làm bề mặt cô ở Majorca năm năm trước.

Cố tình.

Vì anh chưa bao giờ miễn dịch với vẻ đẹp của cô gái này trong khi anh cố gây ấn tượng ngược lại. Và sự hưởng ứng của cô làm cho anh mê mẩn sững sờ, nhiều hơn anh biết trước đó, và kể từ khi đó.

Nhưng anh vẫn nhận thức được Gabriella là con gái của Heather Benito, đứa con của người đàn bà đã nhận tiền của bố anh trước khi họ cưới nhau, và không phải là một khoản tiền nhỏ.

Nhưng bố anh cũng mê mẩn người vợ thứ hai này đến mù cả người, nhắm mắt trước mọi chuyện truyền ngoài việc ông yêu bà, ông đã hoàn toàn bị suy sụp khi bà qua đời, đến nỗi ông phải rút khỏi mọi công việc. Ngoại trừ, có vẻ thế, viết những lời kỳ quặc trong di chúc của ông để buộc Rufus vào Gabriella trong sáu tháng. “Làm chồng cô, Trời ơi!”

Anh quay lại nhìn cô khinh miệt. “Ồ, nào nào, Gabriella,” anh giễu cợt. “Cả hai chúng ta đều biết em có thể chờ mong bao lâu nếu giải thưởng lớn thế!”

Đôi mắt tím của cô như muốn thiêu rụi anh vì câu nói đầy ngụ ý. “Anh đúng là thằng kh___”

“Gabriella đáng thương,” anh giễu. “Em không tiến bộ thêm chút nào trong năm năm qua à?”

Lỗ mũi cô phồng lên. “Sao lại bực mình, khi mọi chi tiết đều hợp với anh hoàn hảo.”

“Ồ, thưa quý vị,” giọng nói bối rối của David Brewster nhẹ nhàng xen vào tâm bão trước khi Rufus có thể quật lại phủ phàng. “Có vẻ như ông Gresham đã mắc một sai lầm nghiêm trọng trong cách nhìn của ông khi mong muốn hai vị sống chung”.

“Không chút nào,” Rufus khẳng định chắc chắn với ông luật sư già. “Bố tôi biết rõ sự___thù địch giữa tôi và Gabriella.”

Và James, Rufus biết, rất buồn khi nhận thấy mối quan hệ miễn cưỡng giữa hai người. Bố anh đã khuyên Rufus nhiều lần anh cần phải lấy vợ nữa, chỉ vì muốn cô cháu gái bảy-tuổi của anh có mẹ. Một lời khuyên mà Rufus không có ý định nghe theo sau kinh nghiệm của anh với Angela. Nhưng James, có vẻ vậy, đã cố gắng sửa lại tình trạng này, sau khi ông chết, bằng cách đưa ra những điều kiện nực cười về chuyện Rufus và Gabriella phải lấy nhau để giữ gia tài. Nếu không họ sẽ bị mất quyền thừa kế và Toby sẽ được hưởng mọi thứ. Điều mà James biết là Rufus sẽ không___không thể___cho phép xảy ra. James không hề ảo tưởng về thái độ vô trách nhiệm của Toby, và biết rằng anh ta sẽ huỷ diệt Gresham trong vòng chỉ 1 năm và chẳng lâu sau cũng lại khánh kiệt.

Tiền bạc không quan trọng, vì Rufus cũng kiếm được nhiều tiền, không cần đến tiền của bố, và tài sản ở Surrey, Aspen, Majorca và Bahama cũng không quan trọng với anh. Nhưng 2 cửa hàng bách hoá Gresham thì khác. Anh đã đặt mọi thứ anh có vào 2 cửa hàng này trong 6 năm qua, làm cho nó thành công hơn trước nhiều, và anh không thể chấp nhận 1 kẻ vô tích sự như Toby nhảy vào và phá huỷ nó. Chúng có quan trọng tới mức anh mong muốn cưới và sống với Gabriella, trong thậm chí chỉ 6 tháng, để giữ chúng không? Có quan trọng đến mức anh phải sống gần gũi với cô, ngày này qua ngày khác, để cô trở thành vợ anh ___điều mà anh đã thề không bao giờ xảy ra! Anh có mong như thế không...?”

“Tôi thật sự không biết” ông luật sư nhăn nhó nhìn họ, “Tôi công nhận rằng tôi đã nghĩ điều này thật lạ lùng. Tôi sợ rằng tất cả những điều tôi nói đều không ngăn được ông Gresham lập điều khoản đặc biệt này trong di chúc đặc biệt này” Ông lắc đầu buồn bã.

Nhưng sao lại không? Gabriella tự hỏi, thấy nực cười. James hy vọng sẽ được cái gì mà lại viết những điều khoản không thể chấp nhận được như vậy trong di chúc của ông? Vì cả Rufus và Gabriella đều không thể chấp nhận được. Như ông David Brewster đáng thương đang chứng kiến.

Mặc dù vậy, Rufus bây giờ trông có vẻ như đã hoàn toàn tự kiềm chế được sự bùng nổ. Gabriella biết anh là người luôn kìm nén tình cảm của mình. Chỉ có cô, có vẻ thế, và viễn cảnh phải cưới cô mới đủ sức làm anh quên sự lạnh lùng bình thường.

“Chắc phải có cách nào khác chứ ạ?”

“Tôi sợ là không, co Benito.” Ông nhăn mặt ‘Chính tay tôi thảo bản di chúc cho ông Gresham, và tôi có thể chắc chắn với cô không có điều khoản bỏ xung, không có chỗ nào để lách được___’

“Hai trăm bảng nếu ông bỏ qua” Toby nói khô khốc, rõ ràng vô cùng thích thú tình huống này. Tất nhiên, anh ta chẳng thích gì hơn là xem cãi nhau___thậm chí còn thích hơn nếu nguyên nhân là anh ta!

Giống như anh ta đã làm 3 tháng trước đây...

Đây là lý do anh ta bị tước quyền thừa kế, mà Gabriella chẳng thấy thương anh ta chút nào. James đã rất tức giận với thằng cháu này trước khi ông mất, và thậm chí đã không cho anh ta bén mảng đến nhà sau điều mà anh ta đã cố làm với Gabriella. Ông tất nhiên cũng không muốn Toby thừa kế những cửa hàng Gresham, tiền bạc, và cả của cải.

Vậy tại sao James lại đưa những điều khoản cứng rắn đó vào di chúc...?

Vì ông biết cả Rufus và Gabriella đều không muốn Toby thừa hưởng các cửa hàng Gresham, tiền bạc và của cải.

Nhưng ông cũng biết Rufus và Gabriella không thích nhau.

Ông biết thế, nhưng không vui vì điều đó, cũng như ông đã từng muốn họ là một gia đình lớn và hạnh phúc. Đây là điều ông luôn luôn muốn.

Thế có đủ để Rufus và Gabriella lấy nhau không?

Một hành động chắc chắn làm họ ghét nhau hơn thay vì hoà giải họ.

“Có chuyện gì với cô vậy, Gabriella” Rufus móc máy. “Chả lẽ cô không còn kế hoạch cưới tôi nữa à?”

Chưa bao giờ có cái kế hoạch mà anh bóng gió nhắc tới, cô mê một anh từ 6 năm trước và đã yêu anh 5 năm trước đây, đã nghĩ rằng anh làm thế với cô hôm đó ở Majorca vì anh yêu cô. Thật là hy vọng phù phiếm, như anh đã thô bạo chỉ rõ.

Cô hất cằm đáp trả sự khiêu khích. “Chẳng bao lâu thì hôn nhân với tôi cũng lại như lần trước của anh thôi!”

“Không đâu, chắc chắn đấy,” anh dài giọng.

“Chính xác là như vậy” cô xúc phạm ngắt lời.

“Thế có nực cười không?” Toby nói băng quơ. “Cả hai người có thể để dành cho nhau sự phiền hà khi cố gắng sống với nhau___một cố gắng có thể nhìn thấy thất bại ngay từ khi bắt đầu___tốt nhất là đưa lại cho tôi cái gia tài xinh xắn này ngay bây giờ đi!”

“Cô Benito và anh Gresham có 1 tuần để đi tới quyết định, “David Brewster gay gắt khẳng định trước khi Rufus hay Gabriella kịp trả lời.

“Ồ, tôi nghĩ tôi có thể chờ 1 tuần.” Toby gật đầu, hoàn toàn bình thản trước sự thù địch xung quanh, anh ta toe toét cười vui vẻ.

“Có 1 điều khoản nữa trong di chúc của ông Gresham mà tôi nghĩ quý vị cần phải biết rõ trước khi đi đến quyết định” Ông luật sư cuối cùng cũng quyết định bỏ qua lời bình luận của Toby.

“Chúng tôi nghe đây,” Rufus mệt mỏi lầm bầm.

“Hai cửa hàng Gresham sẽ, như đã nói trên, của một mình con trai tôi sau khi kết thúc 6 tháng hôn nhân, nhưng nhà hàng phía trong cửa hàng ở London sẽ được tu sửa, đổi tên thành Gabriella, và tuyên bố công khai cho Gabriella Maria Lucia Benito thuê vĩnh viễn, và được đổi tên lại thành Gabriella Gresham.”

Rufus hít vào khó khăn. “Nói cách khác, Bố tôi không chỉ muốn tôi cưới và sống với Gabriella 6 tháng, ông còn muốn tôi cùng làm với cô ấy nữa, phải không? Thật khó hiểu!” Anh nói với giọng lạnh lùng, quyết định không biểu lộ một lần nữa cảm giác bất lực, mặc dù anh cảm thấy giãy thằn kinh giật giật nơi quai hàm nghiêng chặt.

“Vâng, đúng vậy,” David buồn bã xác nhận.

“Tôi có thể chỉ ra rằng ông cũng muốn tôi cùng sống và làm việc với anh đấy!” Gabriella kích động.

Cô cũng không muốn điều khoản này trong di chúc của bố anh, Rufus nhận xét không thiện cảm. Có lẽ cô chỉ mong bỏ đi cho nhanh sau khi nhận được phần chia chác.

Anh không thể nhầm lẫn phản ứng vô thức của cô khi nghe đề cập đến vấn đề “khoản nợ chưa thu hồi” trong di chúc của bố anh. Chắc chắn bố anh không ngu ngốc đến nỗi cho Gabriella vay tiền? Khoản tiền mà anh biết sẽ không bao giờ được trả lại?

Rufus nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lùng màu lục, hoàn toàn không rời mắt khỏi đôi má nhợt nhạt của cô. “Tôi đã điều hành Gresham, đã có mái nhà của tôi, đã có cơ đồ của tôi—ai trong chúng ta được lợi hơn ở đây hả?”

“Mọi người thấy không?” Toby lại nhẹ nhàng chen vào. “Không có hy vọng cả hai người sẽ sống với nhau 6 tháng mà người này không giết người kia! Mặc dù vậy,” anh ta nói thêm về quan tâm, “có thể nói rằng tôi vẫn là người thừa kế—”.

“Mr Reed, tôi thật sự không nghĩ kiểu bình luận của anh có thể giúp gì trong trường hợp này,” ông luật sư khiển trách, hầu như đã hết kiên nhẫn. “Cô Benito, Anh Gresham, tôi đề nghị chúng ta sẽ gặp lại nhau sau một tuần kể từ hôm nay, cùng giờ này,” ông luật sư nói tiếp “Hai vị sẽ cho tôi câu trả lời lúc đó. Mr Reed, anh sẽ không phải có mặt lần tới” ông nói thêm về không tán thành.

Họ có thể tạo thành 1 câu lạc bộ, Rufus trầm ngâm.

“Không còn gì khác trong di chúc của bố cháu ạ, không còn điều kiện hay điều khoản nào chưa nói ra,” anh khó nhọc gợi ý, “những điều chúng cháu có thể quan tâm đến, trước khi đưa ra quyết định không ạ?”

David Brewster bình tĩnh đón nhận ánh mắt anh, có vẻ hơi do dự trước khi trả lời anh. “Không, Tôi có thể chắc chắn không còn gì hơn trong di chúc của ông Gresham có liên quan đến người nào trong quý vị,” ông nói đều đều.

“Hay là ba chúng ta cùng ăn trưa và thảo luận thêm?” Toby đề nghị khi đứng dậy ra về.

Gabriella biết rằng bất cứ thức ăn nào cô cố ăn bây giờ cũng sẽ làm cô mắc nghẹn. Và chỉ riêng việc nghĩ đến ăn trưa với Toby, người cô vô cùng kính trọng sau khi anh ta cố cuong ép cô làm tình với anh ta, đã làm cô buồn nôn.

“Tôi không nghĩ thế,” Rufus là người trả lời, làm Gabriella ngạc nhiên khi nắm chặt cánh tay cô. “Gabriella và tôi hiển nhiên có nhiều điều cần nói, nhưng, như David chỉ rõ, Toby, phần của anh trong chuyện này đã xong rồi”. Anh nói rõ.

Gabriella nhìn lên anh cau có. Cô cũng không muốn đi bất cứ đâu với Rufus. Khi những ngón tay của anh kẹp chặt cánh tay cô...!

Cầm cô một lần nữa lại hất lên khi cô cố thoát khỏi gọng kìm sắt. Và vô vọng.

Có gì đó làm Toby toe toét cười vô tư lần nữa. “Chỉ cần cho tôi biết khi hai người quyết định không cưới nhau là được rồi.”

Cười.

m thanh vọng lại trong đầu Gabriella.

Rufus.

Chỉ cần đặt 2 từ cạnh nhau “cười” và “Rufus” cũng đủ làm cô rùng mình tới tận xương sống.

Nhưng không phải cô luôn nghĩ thế; cô đã một lần từng vui sướng với ý nghĩ làm vợ Rufus.

Trước khi anh làm cô căm thù anh.

Trước khi cô biết anh căm thù cô biết bao.

Toby đã đúng; cô và Rufus không thể có một cơ hội nào để sống với nhau như vợ chồng trong 6 tháng.

2. Chương 2

Rufus nhận thấy cố gắng của Gabriella để vùng ra khỏi tay anh khi họ rời khỏi văn phòng của David Brewster. Anh không có ý định để cô làm được việc đó. Hai người bọn họ cần phải nói chuyện. Hôm nay. Bây giờ.

“Tạm biệt, Toby” anh nói thẳng vào mặt gã thanh niên ngay khi tất cả bọn họ ở ngoài phố.

“Đừng gọi chúng tôi, chúng tôi sẽ gọi lại anh chứ gì?” Người bà con của anh giũu cột.

Rufus mím chặt môi. Anh và Toby chưa bao giờ đặc biệt gần gũi, và anh biết James chỉ khoan dung với anh ta vì là con trai người em gái duy nhất của ông. Vì lý do nào đó mà sự khoan dung đó đã đột ngột kết thúc 3 tháng trước.

“Đừng phí công,” anh trả lời lạnh lùng.

Toby cười nhạo. “Ồ, tôi sẽ chờ anh gọi,” anh ta nói chắc chắn. “Hoặc Brewster. Điều đó không quan trọng.” Anh ta nhún vai. “Kết quả như nhau cả.” Anh ta nhe răng cười tự tin.

“Toby, đã bao giờ anh nghĩ rằng Rufus và tôi cùng ghét anh còn hơn là chúng tôi ghét nhau chưa?” Gabriella chăm chọc đáp lời. Toby xác xược nhìn cô đánh giá. “Chưa,” sau đó anh ta mỉm cười chế giễu trả lời cô.

Nụ cười làm Gabriella muốn tát vào bộ mặt đẹp trai của anh ta!

Cô kinh tởm gã này đến không tìm nổi mình. “Vậy nếu tôi là anh, tôi sẽ bắt đầu nghĩ về nó.”

Anh ta nhún vai bất cần. “Thậm chí khi hai người quyết định thử vờ cưới thì nó cũng nhanh chóng kết thúc thôi.”

“Chúng tôi chỉ phải sống với nhau 6 tháng thôi,” Gabriella thách thức nhắc gã.

Toby lắc đầu tự tin. “Tôi không nghĩ hai người có thể sống với nhau 6 giờ trong cùng 1 nhà, nói gì đến 6 tháng!”

Sự thật trong lời của gã càng làm cô giận hơn. “Anh sẽ ngạc nhiên đấy!” cô cau kinh, mắt loé lên.

“Dù thế tôi cũng không tin” Toby bác lại giọng buồn tẻ. “Tạm biệt, Rufus. Chào, Gabriella” anh ta chăm chọc thêm trước khi thả bộ dọc phố.

“Tôi vẫn có ấn tượng là cô và Toby thích nhau,” Rufus nheo mắt nhìn cô suy đoán.

Gabriella ngược lên nhìn anh. “Thỉnh thoảng ấn tượng có thể sai,” cô khàn giọng, hai hàng mi dày phủ rợp trên má che giấu ý nghĩ của cô với anh.

Không có chuyện dính dáng đến người phụ nữ này, Rufus kiên quyết tự nhủ. Cô là con gái của mẹ cô, và tốt nhất anh đừng quên điều đó.

Anh nhếch mép, “Có thật cô ghét Toby hơn cả ghét tôi không?”

“Đúng thế” Cô khẳng định.

Đây chưa bao giờ là cảm giác của Rufus trước ngày hôm nay, anh nghĩ. Gabriella và Toby luôn có vẻ cuốn hút vào nhau trong quá khứ khi họ cùng nhau trông các buổi họp mặt gia đình. Vậy đã xảy ra điều làm họ thay đổi như vậy.

Có phải đó là điều làm bố anh cấm cửa Toby ba tháng trước không? Anh sắc sảo nhận xét.

“Chúng ta cần nói chuyện,” anh dứt khoát nói Gabriella. “Xe tôi đỗ___”

“Tôi không đi đâu với anh hết,” cô phản đối ngay, bước lùi lại, lần này anh phải thả tay cô ra.

Anh cau mày. “Cô biết đấy, nếu chúng ta cứ tiếp tục như thế này thì Toby sẽ thắng ___Tốt nhất chúng ta giao hết cho Toby ngay bây giờ đi!”

Gabriella tròn mắt. Anh không thể nghiêm túc nghĩ sẽ chấp nhận việc này chứ? Chấp nhận cưới cô ấy à? Chỉ khi dí súng vào đầu anh, cô rầu rĩ thừa nhận.

Đây chính là điều mà James đang làm.

“Tôi đã nói chuyện gì vui lắm hả, Gabriella?” Rufus gầm gừ khi thấy nụ cười thâm nảo của cô.

Không, cô mạnh dạn công nhận, nếu cô đã từng đùa cợt, thì bây giờ cô cũng hết hứng rồi.

“Không có gì đặc biệt” cô thở dài. “Nhưng tôi thấy nếu chúng ta đi đâu đó nói chuyện thì cũng chẳng đi đến đâu vì sự thật là chúng ta không muốn lấy nhau.”

“Nó phụ thuộc vào điều chúng ta sẽ nói” Rufus trả lời thách thức.

Gabriella nheo mắt liếc anh. Năm năm qua đã làm Rufus cứng rắn và hoài nghi hơn, quanh khoé mắt và khoé miệng hẳn rõ những nếp nhăn cay độc, mái tóc ngắn hơn, cơ bắp trên thân anh gầy hơn, và trong số những người đẹp trai cô từng biết thì anh là người đẹp đến ghen tở.

Trạng thái kích động mà cô cảm nhận được khi bàn tay anh nắm lấy tay cô bao nhiêu năm vẫn thế.

Cô vẫn bị anh cuốn hút, sức cuốn hút không hề giảm đi sau nhiều năm mà cô nghĩ không còn nữa.

Rufus bắt gặp cái nhìn thẳng thốt của cô, biết cô giống anh cũng không quên được một chi tiết nào những động chạm gần gũi năm năm trước. Hay cảm giác khi hai bàn tay mảnh dẻ của cô vuốt ve anh...

Anh đã bỏ lỡ những giây phút khi anh chạm vào những đường cong thanh mảnh của cô, không ngừng vuốt ve cô, không rời mắt khỏi cô lúc anh đưa cô lên đỉnh cao khoái lạc, cơ thể hừng hực của anh cũng khao khát giống như cô.

Cái khao khát mà anh đã tự mình từ chối, biết rằng anh không thể___không dám___đánh mất mình trong cái ấm áp mượt mà của cô, cái sẽ làm cho anh mê mẩn đến không còn có thể rời ra được.

Như bây giờ anh cũng biết, rằng từng phần nhỏ của anh đều nhận thức được vẻ đẹp gợi cảm của cô, rằng một phần con người anh vẫn chưa ngừng ham muốn cô...

“Nếu anh muốn đề nghị tôi cái mà tôi nghĩ anh có ý định, thì hãy quên đi!” Gabriella nhìn anh hiểu biết, hai má cô đỏ bừng.

Vì giận dữ? Anh phân vân. Hay vì cái gì khác...?

“Đáng tiếc,” anh dài giọng móc máy. “nó chỉ là___nếu cô quan tâm, nói chuyện hồi trước”.

“Chúng ta không có bất cứ ‘hồi trước’ nào để nói,” Cô khẳng định chắc chắn.

“Không!” anh cười giễu. “Cái mà ta phải nói tới là tương lai.” Anh cứng rắn thêm. “Và chúng ta cần thiết phải nói, Gabriella” Anh kiên quyết khi cô phản đối. “Có lẽ chúng ta phải có một sự____thỏa hiệp,” Anh dứt khoát.

Trong ý nghĩ của cô, thỏa hiệp không bao giờ là một từ liên quan tới anh____bao giờ cũng chỉ có hoặc không. Và cho đến hôm nay anh vẫn vậy.

Tại sao bố anh lại đưa những điều khoản đó vào chúc thư?

Chẳng lẽ sẽ có kết cục đẹp đẽ khi ép họ chung sống với nhau như vợ chồng dù chỉ trong 6 tháng sao?

Nhưng không có bố anh ở đây nên họ phải tự tìm ra câu trả lời cho mình.

“Thỏa hiệp ư...?” Gabriella cảnh giác.

Rõ ràng là cô chưa bao giờ thấy sự liên quan giữa anh với từ này, Rufus rầu rĩ xác nhận. Nhưng có điều họ sẽ phải tìm cách thôi nếu không họ sẽ mất mọi thứ. Và anh thật lòng không tin Gabriella muốn bị mất 25 triệu bảng chỉ vì không muốn cưới anh và thật sự tin cô sẽ sống với anh 6 tháng để có nó.

Mỗi anh cong lên nhạo báng khi một đôi nắm tay nhau, có vẻ yêu nhau sâu sắc qua cách họ nhìn vào mắt nhau như không có ai xung quanh, dừng lại bên cạnh anh và cô ở giữa vỉa hè. “Tôi thật sự nghĩ rằng cô nên quay về toà nhà Gresham với tôi, vì tôi không có ý định đứng giữa phố nói chuyện.

Toà nhà Gresham ư? Gabriella lo lắng. Cái gì làm Rufus muốn đưa cô về toà nhà Gresham.

Cô không lai vãng tới cửa hàng trong toà nhà đó từ trước lúc cô đi Pháp khi cô biết Rufus có văn phòng trên tầng 6 và có thể xuất hiện ở cửa hàng bất cứ lúc nào. Cô không muốn mạo hiểm mặc dù cơ hội chạm mặt anh rất ít.

“Tôi muốn cho cô xem mấy thứ” Anh khàn khàn.

“Thật chứ?” cô đáp lại ngờ vực.

Anh gật. “ Tôi nghĩ nó sẽ gây ấn tượng với cô”

Mắt cô nheo lại như cố ý chọc tức anh “Lần trước có gì đâu,” cô chua chát.

“Không ư?” Anh nhướn mày giễu cợt. “Đấy không phải là cái tôi còn nhớ”

Cô tự hỏi liệu Rufus có còn hồi họ cùng ở Majorca, cô biết anh đã quan hệ với nhiều phụ nữ sau khi anh ly dị sáu năm trước qua những lời kêu ca của James. Không mối quan hệ nào bền lâu, nhưng cô chắc chúng cũng làm anh quên cuộc chạm trán với cô nàng 18 tuổi quá khao khát anh.

Cô tặng anh 1 nụ cười ngọt như đường. “ Tôi tin rằng nó gọi là nhớ có chọn lọc.”

“Có thể. Nhưng ai trong chúng ta đang chọn vậy?” Anh giễu cợt.

Bây giờ cô biết lời nói và hành động của Rufus không đi đôi với nhau. Anh quá hoài nghi, quá kiểm chế, luôn có khả năng thắng cô.

Rufus thở dài nôn nóng, cãi nhau với Gabriella chẳng để làm gì, chẳng qua để anh nhận thức về cô rõ hơn thôi, mà thực ra anh cũng đã quá biết rồi.

“Tôi chỉ nghĩ có thể cô muốn biết về cái sắp được gọi là nhà hàng Gabriella.” Anh cấm cử, Ý nghĩ Gabriella làm việc ở nhà hàng dưới anh 2 tầng lầu, không thật sự có ích cho môi trường làm việc lặng lẽ.

Trên thực tế, luôn có những tình cảm phức tạp trong anh khi anh nghĩ về Gabriella.

Mắt cô mở to. “Anh không nghĩ sẽ làm theo những điều kiện trong di chúc của bố anh đấy chứ?”

“Cô có nghĩ thế không?” Anh chế nhạo, lần này cô không cưỡng lại khi anh nắm nhẹ tay cô qua đường đến chỗ anh đỗ xe.

Rufus tất nhiên rất chắc chắn rằng người đàn bà này sẽ không bỏ phí cơ hội nắm được 25 triệu bảng trong tay. Cô ta sẽ chơi bạo để có nó, hoặc có lẽ cô nghĩ cô có thể thỏa thuận riêng với anh, biết rằng tiền không phải thứ anh quan tâm.

Miệng anh cong lên chán ngán khi anh mở cửa chiếc Mercedes, thận trọng không chạm vào cô lần nữa rồi đi vòng sang ngồi sau tay lái.

Cô có nghĩ sẽ lấy anh không? Gabriella tư lự nghĩ khi cô ngồi vào xe bên cạnh Rufus, cả hai im lặng khi anh lái về toà nhà Gresham.

Ngay lập tức câu trả lời là không.

Nghĩ lâu hơn câu trả lời là có thể.

Cưới Rufus là điều cuối cùng cô muốn, nhưng khi nghĩ Toby được thừa kế mọi thứ, bao gồm món nợ ba-mươi-ngàn bảng của cô. Món nợ cô không thể trả, và Toby, kẻ đặc biệt đòi bại, sẽ có thể đòi hỏi cô đáp trả bằng cách mà cô hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Khó chấp nhận hơn là cưới Rufus?

Dĩ nhiên!

“Đang nghĩ lại lần nữa à?” Rufus nhận xét khi thấy cô im lặng.

Và lần nữa, lần nữa, cũng chỉ có một ý nghĩ đó thôi!

Không còn nghi ngờ gì nữa, ngay khi cưới Rufus, mặc dù ngần ngừ, cũng sẽ là sống trong ác mộng. Cô biết anh sẽ tìm mọi cơ hội có thể để làm cuộc sống cô khổ sở, và tất nhiên sẽ cho rằng sự ưng thuận của cô là do cô muốn thừa kế một nửa con số năm mươi triệu bảng.

Nhưng thà chọn hôn nhân không tình yêu còn hơn mắc nợ Toby.

Ít nhất thì ác mộng trong hôn nhân với Rufus còn có kết thúc.

“Tôi đang nghĩ về việc đó,” cô khàn giọng thú nhận.

“Tôi nghĩ cô có thể mà,” Rufus chua chát.

“không phải lý do như anh nghĩ đâu,” cô nôn nóng ngắt lời.

“Không ư?” Anh nhúu đôi mày vàng sẫm.

Gabriella thậm chí không quan tâm đến việc bào chữa. Có gì đặc biệt đâu! Rufus thích nghĩ cô cô tẻ, vậy thì làm vỡ mộng anh ta làm gì? Ngay cả khi cô có thể!

Gabriella đã quên cảm giác thoải mái khi bước vào toà nhà Gresham, lúc người gác cửa mac đồng phục đen nhanh nhẹn mở cửa cho họ ngay khi nhận ra Rufus. Bước vào siêu thị rộng lớn trưng bày lạ mắt với những mùi vị khác thường; đó là một bữa tiệc của cảm xúc, với hàng trăm khách hàng đang được hàng chục nhân viên giới thiệu một cách thân thiện và hiệu quả từ đồ ăn tới túi xách đắt tiền, từ đồ gỗ đến kính mắt, và thậm chí cả một chiếcĐại dương cầm. Mắt Gabriella sáng lên vì thích thú khi cô và Rufus đi ngang qua siêu thị tới thang máy riêng phía bên kia tầng trệt.

Trong vài phút, ý nghĩ về khả năng mở một nhà hàng độc quyền này làm cô hoàn toàn quên lý do cô và Rufus ở đây!

“Anh không cần tôi khen siêu thị này xuất sắc thế nào, hay anh đã điều hành nó tốt thế nào à,” Cô thốt lên giấu cợt.

Rufus nhìn cô suy đoán. “Tôi luôn ngạc nhiên với nghề nghiệp cô chọn...” thì thăm dò hỏi.

Cô đề phòng hơn “tại sao?”

Anh nhún đôi vai rộng. “rõ ràng nhà hàng ăn trong toà nhà Gresham sẽ chỉ được mở cửa cùng lúc với siêu thị, nhưng thường các nhà hàng khác thời gian làm việc kéo dài hơn vào những giờ không thuận tiện.”

Gabriella vẫn nhìn anh ngờ vực. “Anh nói thế là có ý gì?”

Anh có ý muốn nói nghề nghiệp cô chọn quá nặng nhọc cho một người đàn bà luôn để mắt tìm 1 ông chồng giàu có...

Nhưng có thể cô thật sự nghĩ đường ngắn nhất đến trái tim người đàn ông là qua dạ dày thì sao...?

Anh có thể nói với cô từ nhiều năm trước rằng một phần trong cơ thể người đàn ông chỉ phối quyết định của anh ta.!

Sao cũng được. Nếu họ có thể vượt qua nó, sau 6 tháng Gabriella sẽ không cần 1 ông chồng nữa, dù là giàu hay không.

Anh nhún vai lạng lừng. “Thỉnh thoảng cô sẽ phải nấu ăn cho tôi đấy.”

Gabriella nhìn anh sốt ruột. “Anh có cơ phải chịu rủi ro đấy___Tôi có thể không chống được sự cám dỗ cho thuốc độc vào thức ăn!”

“Ồ, tôi sẽ bắt cô thử trước,” anh khẳng định với cô khi họ ra khỏi thang vào tầng 4.

Gabriella rõ ràng không kìm được cười phá lên, đôi mắt tím long lanh, hàm răng trắng bóng càng làm nổi bật đôi môi hồng.

Rufus bị mê hoặc vì nụ cười đó, anh nhìn chăm chăm vào cô bằng đôi mắt đầy ham muốn.

Tiếng cười nghẹn ở cổ cô khi cô nhận thấy cách Rufus nhìn cô. Như anh đang vô cùng khao khát cô vậy.

Nhưng chắc là cô nhầm, cô tự nhủ khi lần nữa nhìn thấy sự nghi ngờ trên mặt anh, đôi mắt màu lục soi mói khi anh nhìn trả cô thách thức.

“Rufus, cái gì___” Cô sững lại khi nhận ra nơi anh đưa cô đến, mắt cô mở to, và mạch đập mạnh khi cô thích thú nhìn quanh nhà hàng rộng lớn trên tầng 4.

Một nhà hàng, nếu cô đồng ý với Rufus, sẽ là của cô. Cửa cô cả khi cuộc hôn nhân kết thúc.

Nhà hàng nằm phía trước siêu thị, chiếm nửa tầng 4, riêng biệt hoàn toàn với gian hàng sách và tạp chí ở phần còn lại. Lúc này nó đang được sử dụng như một quán ăn tự phục vụ, nhưng có thể biến thành nhà hàng ăn trưa cao cấp, phục vụ cả cà phê sáng và trà chiều. Gabriella đã có thể vạch ra những thay đổi cô sẽ làm trong trang trí, như bỏ đi mấy cái bàn, thay vào đó bằng chiếc ghế tiện dụng và thoải mái.

Gabriella sẽ làm nó sạch sẽ tươi vui để nó trở thành một nơi để thư giãn và nhàn nhã thưởng thức bữa trưa.

Nó sẽ là thế nếu cô đồng ý lấy Rufus!

“Lên phòng tôi đi và chúng ta sẽ kết thúc tranh luận ở đó, Gabriella,” Anh nói nhanh, nắm chặt tay cô lần nữa.

Kết thúc tranh luận ư? Cô không nhận thấy họ đã từng bắt đầu.

Cô từng quen thuộc với khu vực văn phòng trên tầng 6, và phòng chủ tịch___phòng Rufus___ sang trọng, lúc theo mẹ tới đây khi mẹ cô còn là thư ký cho James.

Trời, cả một quãng đời !

Quãng đời với mẹ cô và James đã kết thúc, chỉ còn lại Rufus để dày vò cô.

Cô không nhận ra cô thư ký ngồi sau bàn phía ngoài, một cô gái tóc vàng cao lớn, cân đối quay lại nhìn Rufus mỉm cười ấm áp khi hai người họ bước vào phòng, và Gabriella đưa mắt nhìn Rufus suy đoán.

Ngón tay anh xiết mạnh tay cô đến phát đau khi anh kéo cô vào phòng trong rồi sập mạnh cửa phía sau họ. “Tôi sẽ không lặp lại sai lầm của bố anh đâu,” Anh khẳng định chắc chắn với cô khi đột ngột bỏ tay cô ra làm Gabriella mất thăng bằng suýt ngã.

Không bao giờ yêu thư ký của anh, Gabriella biết anh muốn nói gì. Tất nhiên không bao giờ lấy cô ta.

“Họ đã hạnh phúc mà, Rufus,” cô nôn nóng bênh vực. “ Anh không nhận thấy cái cảm giác đó khi anh ở cùng họ à?”

Đúng, anh đã nhìn thấy bố anh hạnh phúc với Heather, và biết rằng ông đã không sống được khi mất bà. Nhưng anh cũng tin bố anh đã yêu mù quáng và không bao giờ tự cho phép mình thân thiện với bà để nghe câu chuyện về phía bà, dù nó là thật hay không.

Heather tất nhiên đã cố gắng thân thiện với anh trong nhiều năm, nhưng chỉ vì bố anh thôi, Rufus chắc vậy.

Thật ra, Rufus đã cưỡng lại tình thân của Heather chỉ vì anh chứ không vì ai khác.

Heather và Gabriella, đặc biệt trong thời gian Gabriella ở Pháp, đã tiếp tục tiếp cận anh, và nếu Rufus bớt đề phòng Heather thì anh cũng sẽ bớt đề phòng Gabriella. Và đó là điều anh không có ý định làm.

Lúc đó.

Và ngay cả bây giờ.

Anh có thể bị ép phải cưới Gabriella nếu muốn giữ Gresham, nhưng nó không có nghĩa là anh phải thích thế!

“Cô làm theo lời khuyên của tôi chưa?” anh hỏi khô khan.

Gabriella cau mày bối rối khi câu chuyện đột nhiên chuyển hướng, không hiểu anh đang nhắc đến lời khuyên nào.

Miệng Rufus cong lên nhạo báng khi anh nhắc cô. “ Cô đã hỏi mẹ cô tại sao bà cần một trăm nghìn bảng hồi sáu năm trước chưa?”

Gabriella lạnh người trước lời giễu cợt, biết rằng anh cố tình hỏi vậy, anh cố tình làm cô đau.

Cầm cô vênh lên thách thức. “ Rồi, tôi đã hỏi rồi!”

“Rồi sao?” Anh nôn nóng hỏi.

Cô đã hứa với mẹ sẽ không bao giờ nói với ai về nó. James đã biết, tất nhiên, vì Heather đã kể ông nghe những trò cờ bạc của người chồng đầu, và món những món nợ ông ta để lại cho người vợ góa và đứa con gái nhỏ. Nhưng Heather muốn giữ những chuyện của nhà Benito là của riêng họ không cần những người không liên quan biết đến.

“Và nó chẳng liên quan quái gì đến anh!” Gabriella thô bạo trả lời anh, giống như mẹ, cô cũng không có ý định chia sẻ bí mật với anh.

“Được,” anh khinh bỉ chấp nhận. “Vậy cô nợ bố tôi bao nhiêu khi ông mất hả Gabriella? Nhiều hơn, hay ít hơn khoản mà ông đã đưa cho mẹ cô hồi trước?”

Lần này cô cảm thấy hai má tái nhợt.

Thế là Rufus chẳng hề bỏ qua phản ứng tự nhiên của cô ở văn phòng ông David Brewster khi anh nghe điều khoản này trong di chúc của bố anh, cũng không đoán sai lý do của nó.

Nhưng cô biết rằng anh sẽ không thể sai. Rufus quá sắc sảo, quá thông minh, để đoán lầm nguyên nhân tiếng rên rỉ sợ hãi của cô.

“Ít hơn,” cô thở dài, biết rằng không nên nói quanh, Rufus chỉ phải hỏi David Brewster là biết ngay nội dung vì ông cũng là luật sư đã thảo bản hợp đồng mà Gabriella và James đã ký hơn một năm trước. “Ít hơn nhiều”.

Rufus nhìn cô qua mi mắt khép hờ. Cho đến giây phút này anh vẫn hy vọng. Thật lòng hy vọng, là anh đoán sai. Hay cô còn điều gì đó cho anh biết cô đã không lợi dụng bố anh theo cách mẹ cô đã làm.

Anh phải biết rõ hơn!

“Và cô sẽ kể cho tôi chính xác tại sao cô ghét Toby thậm chí còn hơn cả cô ghét tôi chứ?” Anh hỏi giọng nghiêm khắc.

Không, cô sẽ không nói.

Chắc chắn James đã biết Toby vô cớ xúc phạm thể xác cô, và thực tế ông đã thay đổi di chúc chỉ 2 tháng trước khi ông mất nói lên ông đã cãi vã với anh ta. Nhưng nó không có nghĩa là Rufus có quyền được biết. Thêm nữa, với những ý nghĩ của Rufus về cô, anh có thể nghĩ rằng cô đã quyến rũ Toby.

“Không thể tin tưởng được phải không Rufus ?” Cô hỏi lại thay vì trả lời.

Anh cười không vui. “ Không thể tin tưởng được giống như không tin được lời cô nói rằng không quan tâm đến bố tôi hay tôi vì tiền!”

Cô buồn rầu lắc đầu. “Sẽ chẳng ra đâu vào đâu cả, đúng không ?”

“Về mặt nào đó,” Rufus kiên quyết ngắt lời, ngồi xuống phía sau bàn anh. Nếu không anh sẽ túm lấy và bóp cổ cô! “Đấy cũng là điều tốt, vì ít nhất thì việc hôn nhân ____ơn trời, rất ngắn____cũng không dựa trên ảo tưởng.”

“Ngược lại là khác !” cô thủ thế.

Rufus gật đầu thật nhanh. “Ngược lại là khác” anh khó nhọc thừa nhận.

Họ có thể làm được không? Gabriella đau đớn tự hỏi.

Làm sao cô biết!

“Còn Holly thì sao?” cô chậm rãi nhắc.

Rufus cau mày. “ Nó làm sao cơ?” Gabriella nhăn mặt. “Anh có nghĩ nó sẽ thích ý tưởng sống cùng mẹ kế không? Thậm chí chỉ 6 tháng thôi?”

“Cô sẽ không là mẹ kế ,” Rufus gay gắt

“Về mặt pháp lý____”

“Hãy tránh xa con gái tôi , Gabriella” Anh nhẹ nhàng cảnh báo.

Mắt cô mở to, anh bóng gió gì vậy? “Thế chính xác tôi sẽ được coi là gì nếu chúng ta chung sống ở nhà Gresham?”.

“Tôi đề nghị cô tự tìm hiểu,” anh cứng rắn . “Holly càng ít liên hệ với một người hám tiền quỵên rũ như cô thì anh càng hài lòng!”

Anh không những cố làm tổn thương cô, anh còn định làm cô tan nát bằng cách tuyên bố anh không coi cô thích hợp để ở cạnh cô con gái bảy tuổi của anh.

“Anh sẽ phải hối tiếc, Rufus” theo bản năng cô tấn công lại ngay, mắt cô long lanh tím sẫm.

“Tôi đã hối hận rồi,” Anh chán ngán khẳng định với cô. “ Nhưng tôi chắc cô cũng đồng ý, cơ bản là vậy, không ai trong chúng ta có lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục cuộc hôn nhân giả tạo này.”

Rufus vì không có ý định mất Gresham vào tay một người như Toby.

Gabriella vì không bao giờ cho phép cô trở thành con nợ của Toby.

Miệng Rufus mím lại khi thấy cô do dự. “Cô chỉ cần nói có hoặc không với đám cưới thôi, Gabriella,” anh khó chịu.

Cô cảm thấy như một con thỏ bị thôi miên bởi ánh đèn pha ô tô đang lao nhanh tới. Cô hít vào yếu ớt. “Có,” cô nhẹ nhàng. “Cả hai chúng ta cùng biết câu trả lời của em là có mà!” Sáu tháng. Đấy là tất cả thời gian cô phải sống với anh. Không chắc cô có vượt qua được không...?”

“Cũng giống như của anh.” Rufus gật nhanh. “Mặc dù vậy anh vẫn muốn nói rõ với em, đám cưới với em là điều cuối cùng anh muốn.” Anh xúc phạm nói thêm.

Mắt cô loé lên xanh biếc. “Đấy cũng là điều cuối cùng em muốn!”

Anh lại gật đầu. “Chúng ta cùng nhận ra điều này. Xin lỗi, nếu em không phiền?” Anh kiên quyết. “Có lẽ em có việc phải làm đấy.”

Đúng là cô có việc phải làm, cô cần co mặt tại hộp đêm đúng sáu giờ. Dù cô sẽ không phải làm ở đấy sau khi cô lấy Rufus.

Cô sẽ rất bận trong vài tuần tới để chuẩn bị và sau đó khai trương nhà hàng dưới nhà.

Chỉ điều đó có thể an ủi cô được thôi.

Không phải là công việc to tát gì, nhưng nó cho cô cơ hội để tập trung đầu óc vào thay vì nghĩ ngợi về cuộc hôn nhân của cô và Rufus.

Khi cô có vẻ như không thể nghĩ về điều gì khác...!

3. Chương 3

Chỉ có 4 người hiện diện trong lễ cưới của họ 10 ngày sau đó; Rufus và Gabriell, tất nhiên, với Davis Brewster và bà thư ký có nết cưỡi thân thiện của ông làm người chứng kiến.

Buổi lễ kết thúc nhanh chóng làm Gabriella không thể chắc chắn rằng cô vừa làm lễ cưới với Rufus, cô có cảm giác choáng váng khi Rufus làm theo lời nhắc và hôn cô đầu.

Cô đã không thân thiện Rufus năm năm nay sau cái ngày đó, và cô tuyệt vọng khi thấy mình vẫn còn yêu anh ngay từ giây phút miệng anh chiếm lấy môi cô. Nó không phải cái chạm nhẹ trên môi như cô nghĩ, thay vào đó Rufus kéo cô vào trong vòng tay rồi khám phá trọn vẹn môi cô làm tim cô như ngừng đập.

Ánh mắt anh loé lên bừng bình khi cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên, và sự thật là anh có vẻ như không thể rời khỏi cô, trong khi Gabriella cảm thấy từng đầu dây thần kinh trong cô bùng dậy sống động, đủ để cô ngẩng nhìn vào cặp mắt thách đố đang chăm chăm vào cô lạnh lẽo.

“Tốt lắm!” Giọng David Brewster ngượng ngùng vang lên phía sau họ. “Có lẽ đến giờ chúng ta phải đi rồi...?”

Có lẽ nên như vậy, Rufus chấp nhận, tim anh đập mạnh trong lồng ngực, Một phần khác của anh cũng đang đập dồn lên giống thế.

Chết tiệt, anh hôn Gabriella chỉ để xem cái gì sẽ xảy ra. Để xem sắc đẹp của cô, mái tóc đen huyền của cô, và cái miệng hờn dỗi đầy gợi cảm của cô có khuấy động anh như lần trước không?

Câu trả lời một lần nữa lại là có.

Miệng anh mím chặt và mắt anh nheo lại nhìn vào cô, trước khi anh quay về phía ông luật sư già. “Cảm ơn chú và Celia hôm nay đã đến với chúng cháu.” Anh mỉm cười cảm ơn bà thư ký. “Vì nhiều lý do mà chú đã biết, sẽ không hay nếu mời bạn bè của chúng cháu.”

“Tôi có thể mời quý vị bữa trưa nay để chúc mừng không...?” David Brewster đề nghị khi họ ra đến sảnh của phòng đăng ký kết hôn.

“Cháu...”

“Cháu sợ cháu bận rồi,” Rufus từ chối cho cả hai. “cháu phải quay lại làm việc, và chắc Gabriella sẽ bận chuyển nốt đồ đạc của cô ấy về Nhà Gresham”.

Cô biết rất rõ việc ‘chuyển nốt đồ đạc’ của cô về nhà Gresham có nghĩa là anh không thấy lý do gì để cô phải tiếp tục trả tiền thuê căn hộ trong lúc cô sẽ chỉ quay về đây sau 6 tháng nữa. Cô biết vậy nên đã chuyển một số đồ của cô đến Nhà Gresham và gửi số còn lại trong kho đến khi cô cần lại chúng.

“Có lẽ lần khác vậy” David Brewster chấp nhận.

Rufus cười giễu. “Ồ, cháu không nghĩ Gabriella và cháu sẽ cưới lại lần nữa đâu ạ.”

“Cưới lại hay cưới ai khác cũng không”. Cô mất hết kiên nhẫn mặc dù cô không hiểu tại sao cô lại nghĩ thế. Đây chỉ là cuộc hôn nhân ngắn ngủi nhằm thoả mãn di chúc, hà cớ gì cô lại phải phiền lòng khi Rufus coi đám cưới của họ là 1 phần trong công việc làm ăn của anh.

‘Chính xác’ Anh dài giọng.

“Nào___” Anh ngừng bật khi họ bước ra ngoài và bị một biển máy ảnh và đèn flash chiếu thẳng vào mặt cùng lúc 1 lần sóng câu hỏi đập vào.

“ Cái gì___?” Anh quắc mắt nhìn vào đám phóng viên khi nhanh chóng chia tay David Brewster cùng bà thư ký và nắm chặt cánh tay Gabriella kéo cô đi cùng anh tới nơi anh để xe, trong khi hoàn toàn bỏ ngoài tai tất cả các câu hỏi.

Nhưng không thể không nghe thấy chúng

“Ông và cô Benito hẹn hò với nhau bao lâu rồi?”

“Ông bà sẽ đi nghỉ trăng mật ở đâu?”

“Bố ông có biết ông bà sẽ lấy nhau không?”

“Cô Benito, cô đã___”

“Tên của cô ấy bây giờ là Bà Gresham,” Rufus đáp lạnh lùng khi ấn Gabriella vào ghế trước . Ngồi vào sau tay lái, anh nổ máy, về mặt tức giận cùng cực khi anh thận trọng lái qua đám đông phóng viên vây quanh xe.

“Đừng nhìn tôi!” Gabriella phản đối khi Rufus quay sang cô giận dữ. “Anh làm như tôi là kẻ thông báo với họ tôi sẽ lấy anh ấy!”

Và cô cũng không nghĩ anh đã làm vậy. David Brewster và thư ký của ông rất thận trọng và rất đáng tin cậy, vậy là ai___?

“Toby!” Rufus thốt ra kết luận giống như cô điều cô đang nghi vấn.

Đúng thế, như Gabriella nhận thấy, tất nhiên là Toby, nói với báo chí về đám cưới của họ nhất định là ý tưởng đùa cợt của anh ta!

“Làm sao anh ta biết chúng ta làm đám cưới hôm nay?” Rufus nghiêng rằng khi cuối cùng cũng thoát khỏi đám phóng viên và hoà vào dòng giao thông trên đường.

“Tôi khẳng định chắc chắn với anh là tôi không nói với anh ta,” Gabriella xác nhận với anh, vẫn còn hơi ngạc nhiên-và bối rối-vì việc Rufus đã hôn cô sau khi kết thúc nghi lễ cưới xin.

“Quá nhiều để không gây âm ỉ” Rufus lầm bầm. “Tôi có thể tưởng tượng tiêu đề báo ngày mai, “NGƯỜI THỪA KẾ NHÀ GRESHAM ĐÃ CƯỚI VỢ!” Sau đó là , “Cô dâu mặc áo màu kem___”

“Màu sữa,” Gabriella lạnh lùng đính chính.

“Tôi là đàn ông, được không. Và với tôi nó là màu kem” Rufus sốt ruột nói lại.

Màu sữa, người phụ nữ ở cửa hàng miêu tả vậy khi Gabriella mua cái váy mấy hôm trước, cô đã quyết định sẽ dùng nó. Cho dù đây không phải thực sự là lễ cưới nhưng cô cũng cố mặc một cái váy mới để tham dự buổi lễ.

Rufus mặc bộ quần áo màu ghi sẫm, sơ mi trắng, cà vạt ghi, giống như anh vừa rời công việc đến đây.

Và cũng đúng vậy thật!

Điều làm Gabriella hài lòng là cô đã không mất công tự mình đi mua hoa.

“Chỉ cần đưa tôi đến ga xe lửa là được rồi,” cô nói cứng nhắc “ Tôi sẽ đi tàu hoả về Nhà Gresham.” Thực tế về việc họ vừa làm bắt đầu lắng xuống, và ngồi lặng lẽ trên tàu không có Rufus sẽ cho cô một chút riêng tư để suy nghĩ.

Cô đã không thực sự nhận thức được cô sẽ cảm thấy như thế này về đám cưới. Cô chỉ tưởng tượng nó là thủ tục để cô thoát khỏi bị ràng buộc với Toby và sẽ chịu đựng được 6 tháng đó.

Dĩ nhiên, Rufus đã cưới một lần rồi, nên hôn nhân có thể chỉ mang lại rất nhiều những kỷ ức không vui cho anh, như hôn nhân lần này cũng vậy.

Nó có vẻ rất hợp lý khi Rufus đã có sắp xếp. Rất lạnh lùng. rất tính toán. Có nhiều điều phải vượt qua. Giống như đi tới nhà sĩ vậy.

Rufus liếc sang Gabriella. Có phải anh vừa nhìn thấy lệ long lanh trên đôi mắt tím biếc của cô không?

Không, anh tàn nhẫn gạt phăng sau khi nhìn lại cô, nó giống tia nhìn lấp lánh bởi chiến thắng hơn là nước mắt.

Không chỉ vì cô sẽ được thừa hưởng một nửa số tiền triệu của Gresham mà cùng lúc đó còn buộc được Rufus vào cuộc hôn nhân đầy phiền phức với cô.

Đúng là sự trả thù thích đáng cho việc anh làm với cô 5 năm trước. Anh tập trung vào con đường trước mặt, hai bàn tay anh nắm chặt vành tay lái.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể đi đâu đó và uống mừng trước khi cô về.” Giọng nam cao đều đều của anh không biểu lộ nổi tức giận của anh ở tình huống trở trêu này.

Không phải anh đã không cố thử để thoát khỏi vụ này, đã hỏi ý kiến luật sư của anh, ông ta từng hội ý với David Brewster để xem có thể không theo di chúc không, nhưng chỉ được trả lời không thể, và thật sự David Brewster đã làm rất tốt công việc của mình.

Nhưng chỉ vì anh bị ép phải cưới Gabriella làm vợ không có nghĩa là cô sẽ có mọi thứ theo cách cô muốn.

Và cô là vợ anh...

“Uống mừng?” Cô nhắc lại. “Anh có chắc anh có thời gian không?” cô nói thêm mỉa mai.

Có phải cái mà cô mong muốn, là anh nghỉ cả ngày, và họ sẽ cùng nhau tới phòng đăng ký kết hôn, với thật nhiều hoa giấy rơi như mưa chào mừng khi họ bước ra, sau đó là tiệc cưới ở một khách sạn đắt tiền cùng gia đình và bạn bè?

Càng ít người biết về cuộc hôn nhân của họ càng tốt, anh chẳng quan tâm.

Mặc dù đám phóng viên đợi họ ở ngoài phòng đăng ký lúc này có thể để ý tới việc đó.

Anh sẽ mắng cho Toby một trận ngay khi có dịp.

“Tôi có thể thu xếp được chút thời gian,” Rufus lạnh lùng.

Gabriella nhìn anh thăm dò. Anh đang tỏ ra tốt bụng ư...điều mà cô không thể tin được khi nó liên quan đến cô!...Hay anh đang có động cơ nào khác khi muốn phí thời gian cho cô? Có thể anh muốn cho cô một lời đe dọa nữa để cô đừng đến gần con gái anh!

Bây giờ chắc Holly khoảng 7 tuổi, và đã hơn 5 năm rồi Gabriella không nói chuyện với nó. Cô đã thấy cô bé ở những cuộc gặp mặt gia đình vài lần, cô biết cô bé giống hệt Rufus, với mái tóc nâu vàng, đôi mắt màu lục nhạt, Nhưng ngoài ra Gabriella không thật sự hiểu Holly, mẹ cô bé đã biến khỏi đời nó lúc cô bé chỉ 2 tháng tuổi và không bao giờ quay lại nữa.

Chắc là rất khó khăn cho Holly khi sống không có mẹ.

Gabriella chỉ có thể hy vọng cô gái nhỏ sẽ không coi cô như mẹ dì ghê độc ác. Mặc dù, theo Rufus, Holly sẽ chỉ liên quan đến cuộc hôn nhân giả tạo càng ít càng tốt, nếu có thể.

“Okay.” Cô thở dài, chẳng có gì phải vội quay về Nhà Gresham, nơi những người giúp việc không nghi ngờ gì đang chuẩn bị đón cặp đôi mới cưới: Ông và Bà Gresham.

“Cố gắng tỏ ra nhiệt tình hơn chút đi, Gabriella,” Rufus hơi giễu cợt. “Dù sao đây cũng là ngày cưới của chúng ta.”

“Không phải nhắc tôi” Cô đáp lại chua chát.

Rufus mỉm cười giễu cợt. Anh cũng không cần bất cứ lời nhắc nhở cho sự thật là bây giờ cô là vợ anh.

Gabriella nhìn lên cảnh giác khi anh đỗ xe và dẫn cô vào 1 khu căn hộ cao tầng. “Anh đưa tôi đi đâu thế?”

“Tôi mua 1 căn hộ ở đây phòng khi tôi có việc bận phải ở lại muộn trong phố,” anh trả lời qua quýt, gạt đầu chào người gác cửa đang ngồi ở bàn trước khi bước vào thang máy và bấm mã số an ninh của tầng trên cùng.

Khi anh có việc bận phải ở lại muộn trong phố, những từ này vọng lại trong đầu cô làm Gabriella thấy không an lòng. Có nghĩa là sao?

Phải chăng nó có nghĩa anh mua căn hộ để dùng khi anh muốn qua đêm với một trong những người phụ nữ của anh?

Anh không thể lần lượt đưa bằng ấy phụ nữ về nhà nơi anh sống cùng Holly, nên anh phải có một chốn riêng tư cho những mối quan hệ như vậy chứ.

Và anh đang đưa cô đến đó...

“Tôi không nghĩ đây là ý hay, Rufus___” Nhưng cô không thể tiếp tục phản đối được nữa khi Rufus kéo cô vào sát cơ thể anh, đầu anh cúi xuống trong khi miệng anh chiếm lấy miệng cô đòi hỏi.

Trời, cô có vị thật tuyệt, Rufus hài lòng nhận xét khi miệng anh giữ chặt và cướp lấy miệng cô. Và chẳng có gì phải nghi ngờ rằng phần còn lại của cô cũng có vị ngon lành như vậy.

Ngay giây phút này anh muốn Gabriella và không có ý định kiềm chế sự ham muốn đó. Lúc này Gabriella là vợ anh và anh định sẽ khám phá và thưởng thức mọi điều tuyệt vời ở cô.

Rufus đang làm cái gì vậy? Gabriella chỉ có đủ thời gian để ngạc nhiên trước khi cô mê man sung sướng vì miệng anh đói khát thăm dò tìm kiếm miệng cô, lưỡi anh nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới của cô trước khi trượt vào miệng cô, với một nhịp điệu thật kích thích làm nổi khát khao trong cô bùng cháy ở ngay nơi nhạy cảm giữa hai đùi cô.

Cô khẽ rên lên đầu hàng khi hai tay anh đưa lên cướp lấy bộ ngực căng phồng của cô, hai ngón tay cái của anh mơn trớn hai núm nhỏ đã cứng lên chờ đợi, vuốt ve hai đỉnh nhạy cảm cho tới khi cô ép mình sát hơn vào anh, ham muốn, và ham muốn___

Cô hổn hển khi cảm giác ngực cô bật tung ra khỏi áo. Cô thậm chí không nhận thức được Rufus đã cởi hết nút áo phía trước cô, và chỉ còn lớp lụa mỏng của áo lót ngăn giữa bộ ngực tròn căng của cô với những cái vuốt ve ấm áp của bàn tay anh.

Anh lê miệng anh rời khỏi miệng cô, kéo một vệt nóng bỏng xuống cần cổ, giữ chặt tay cô hai bên mạng sườn khi anh tiếp tục cúi đầu xuống bắt lấy một núm nhỏ đang căng lên đau đớn qua lớp lụa, mút nhẹ trong khi lưỡi anh chạm vào nó đòi hỏi.

Cô không thể dừng anh lại được, những hiểu biết của cô chỉ rõ nó sẽ dẫn đến đâu, nhưng chẳng có cách nào, hoàn toàn không có cách nào, thậm chí cả những nhận thức của cô về anh cũng không làm cô thắng nổi cảm xúc mà Rufus đang khuấy động trong cô, và lưng cô cong lên khi lưỡi anh búng nhẹ qua cô.

Gabriella yếu đuối bám chặt lấy anh, hoàn toàn chìm đắm trong những cảm xúc không bao giờ cô dám mơ là sẽ có, cái nhức nhối lạ lùng giữa hai đùi cô dâng cao đến không thể chịu nổi.

Cánh cửa thang máy mở thẳng vào căn hộ penthouse (không có từ này trong tiếng Việt nên CC đành giữ nguyên tiếng Anh vậy), không khí lạnh tràn ngập quanh họ, Gabriella hơi rùng mình khi hơi lạnh lướt qua làn vải ướt trên ngực cô.

Đang mê mết trong khoái cảm, cô chợt mở mắt khi Rufus ngẩng đầu lên nhìn cô, năm năm vừa qua đã không còn tồn tại nữa trong cái khoảnh khắc mà khao khát bùng dậy trong cả hai.

Gabriella đơn giản là không muốn niềm vui sướng này bị dừng lại! Cô không thể dừng lại!

Rufus để cô đứng cạnh giường, tuột váy qua tay cô cho rơi xuống sàn trước khi đặt cô ngồi xuống giường và đứng lên ngắm nhìn cô trong cái áo lót lụa mỏng màu kem, gần vừa tới quần lót của cô.

“Cởi áo lót của em ra đi,” anh khàn khàn đòi hỏi khi anh cởi áo khoác ra, vút nó xuống thảm bên cạnh váy cô.

Cô không phải là 18 tuổi nữa, mà đã là một phụ nữ trưởng thành 23 tuổi, và, mặc dù cô không có kinh nghiệm như Rufus, cô muốn nhiều hơn chỉ là đối tượng cho thú vui tình dục của Rufus.

Mắt Gabriella nín chặt ánh mắt anh khi cô đưa bàn tay run rẩy lên đẩy nhẹ một bên dây áo lót xuống cánh tay rồi tới bên kia, cái áo rơi xuống thắt lưng cô, bầu ngực với hai núm vú sẫm vểnh lên kiêu hãnh, cầu xin anh chạm vào.

Anh quỳ xuống giữa hai chân cô khi anh cúi về phía trước liếm hai đầu nhũ hoa cô cho cứng thêm, cổ ý chòng ghẹo từ bên này tới bên kia. Gabriella dựa vào anh như thằm lặng đòi hỏi anh đưa cô tới nơi cô chưa hề biết..

Rufus không nghi ngờ gì lần này anh sẽ cùng cô, sẽ lấp đầy cô, sẽ giữ cô ở đây với anh cho đến khi anh có được mọi thứ trong cô, cho cô mọi khoái cảm mà anh có thể nghĩ tới.

Mỗi anh hé ra và anh ngậm lấy cái núm nhỏ cứng nhọn trên bầu ngực cô vào miệng, ngay lập tức cảm giác được cái rung mình vì chấn động của cơ thể Gabriella. Tay anh đưa xuống kéo quần lót của cô sang một bên, chạm vào trung tâm của những co giật vì thích khoái cảm. Nó càng tăng thêm khi anh tìm và gập và vuốt ve điểm nhạy cảm nhất làm cô ngập chìm trong cảm xúc.

Khi cô run bắn lên vì không thể chịu nổi, anh thật nhẹ nhàng kéo mảnh lụa cuối cùng ra khỏi mình cô trước khi cúi đầu xuống thưởng thức hương vị ngọt ngào của cô.

Gabriella hoàn toàn mất hết ý chí, trôi nổi trên làn sóng khoái cảm, mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh khi anh đứng lên nhìn xuống cô, hoàn toàn khoả thân và không thẹn thùng, tự biết rằng cô muốn anh, tất cả của anh, bên trong cô.

“Giúp anh cởi quần áo đi, Gabriella” ’ anh khàn khàn khuyến khích cô.

Cô cảm thấy sức mạnh tràn đầy trong cô, sức mạnh mà cô vừa bỏ quên. Lúc này cô là một người đàn bà, không phải một cô bé vị thành niên ngốc nghếch, Và cô không chờ đợi gì nhiều ở Rufus ngoài khoái cảm nhục thể mà anh có thể và đã cho cô. Cái khoái cảm nhục thể mà cô có ý định đáp trả lại.

Cô vẫn tiếp tục nhìn vào mắt anh khi cô chậm rãi cởi khuy áo và tuột cái sơ mi lụa khỏi vai anh, rồi vuốt hai tay xuống dọc theo ngực anh tới bụng anh. Cô nghe thấy tiếng anh thở mạnh khi một bàn tay cô đặt lên khoá quần anh, hơi thở mạnh lên thành tiếng rít khe khi cô chậm chậm kéo khoá xuống trước khi cô đưa tay chạm vào vật cứng của anh, lúc này bản năng hoàn toàn dẫn dắt hành động của cô khi cô bắt đầu làm anh thích thú như anh mang lại thích thú cho cô.

Tay anh luồn vào trong mái tóc cô. “Không, Gabriella!” anh hỗn hển. “Anh muốn ở trong em. Thật sâu trong em,” Hàm anh nghiêng chặt khi anh ngã người xuống thắm và kéo cô theo anh.

Dưới mình cô. Đẩy cô nằm lên anh. Mắt anh tối lại khi anh nhìn lên cô, uốn cong người chìm vào cô khi anh chậm rãi hạ cô xuống hết chiều dài của anh, tay anh chạm vào vuốt ve hai bầu ngực cô khi cô bắt đầu chuyển động cùng nhịp điệu với những cú thọc sâu của anh.

Gabriella bỏ qua cái đau nhức nhối lúc ban đầu khi Rufus vào trong cô, nghiêng người tới trước để anh có thể ngậm chặt một bên nhũ hoa của cô trong miệng anh. Cô cảm nhận khoái cảm của cô càng lúc càng dâng cao, một lần nữa lại mất ý chí khi Rufus hôn một bên ngực cô, rồi lại bên kia trong suốt thời gian anh chuyển động sâu trong cô, hai tay anh để trên hông cô giúp cô chuyển động theo anh.

Hai tay Rufus xiết chặt mình cô khi anh không thể kiềm giữ lâu hơn nữa và anh bắt đầu phun ra, đưa cô theo anh khi cả hai cùng lúc co giật vì cực khoái, làm cho họ như bị xé toạc ra trước khi gấn họ lại, để cho hai người hoà vào nhau làm một.

Gabriella nằm bẹp trên ngực Rufus sau đó, thân thể cả hai bóng lên vì mồ hôi, nhưng rất nhanh cô có thể cảm nhận sự bồn chồn của chính cô khi cô chờ đợi những lời khinh thị, những lời nhạo báng chắc chắn sẽ tới ngay vì sự đáp ứng cuồng nhiệt của cô với anh.

Thế nhưng chỉ có âm thanh của tiếng thở gấp trong căn phòng yên lặng, tiếng thở dần dần trở nên bình thường.

Sao Rufus không nói gì? Gabriella ngạc nhiên.

Những lời buộc tội đâu rồi?

Mặc dù anh là người bắt đầu tất cả, hôn và vuốt ve cô ngay trong thang máy lên đây, nhưng những hiểu biết của cô về Rufus làm cô chắc chắn anh sẽ lật ngược sự việc thành ra cô là người đã quyến rũ anh.

Trong tất cả những lần dính dáng đến Rufus, cô luôn luôn là người phải chịu trách nhiệm cho những va chạm nhục thể.

Ngoại trừ lần này họ đã lấy nhau...

“Có vẻ như, sau sáu tháng nữa chúng ta sẽ phải li dị chứ không phải là bãi hôn như ta dự tính đâu, em bé ạ.” Anh đột nhiên bật lời nhạo báng, rõ ràng anh cũng đang suy nghĩ về cuộc hôn nhân của họ.

Cô ngẩng đầu chậm chạp nhìn vào mắt anh, mái tóc mềm rối bởi của cô đổ qua vai cô rơi xuống ngực anh. “Anh muốn nói gì?” cô hỏi.

Anh mỉm cười với cô, mệt mỏi. “Đơn giản là bây giờ anh có một cô phù thủy nhỏ gợi tình làm vợ nên anh không cần sử dụng căn hộ này trong 6 tháng tới.” Anh lắc vai để phô diễn rằng của cô vẫn hằn trên đó. “Trừ khi, tất nhiên, thỉnh thoảng em muốn tới đây thay đổi không khí.”

Nói cách khác, khi họ đã cưới nhau, Rufus có ý định dùng cô theo cách anh đã làm với những người tình của anh—hoàn toàn chỉ là thú vui tình dục...

Gabriella không nghĩ vậy!

4. Chương 4

“Chiều nay em biến đâu thế?”

Gabriella nhìn hình ảnh Rufus phản chiếu trong gương phòng tắm trong khi anh đứng sau cô trên ngưỡng cửa, cảm thấy nhẹ người vì anh không tới sớm hơn vài giây, khi cô chưa kịp quần khăn bông che thân thể sau khi cô tắm. Cô không chắc cô có thể nói chuyện với anh khi đang hoàn toàn trần truồng.

Không phải vì anh đang thật sự cần câu trả lời của cô; điều rất hiển nhiên vì khi Rufus đi tắm cô đã tận dụng cơ hội chuẩn khỏi căn hộ đó. Căn hộ nơi họ vừa ân ái với nhau. Căn hộ nơi Rufus đưa các cô người tình của anh tới, nó có vẻ...

Anh đã thật sự không đuổi theo cô, đúng không? Bây giờ, cô đã được con gái chồng cô khinh khỉnh thông báo, là “giờ Bố đi làm về” Và bây giờ mới hơn 7 giờ một chút.

Gabriella cố gắng không quay lại nhìn anh, cô chọn cách nhìn bóng anh qua gương phòng tắm. Cô cầm lên một lọ kem có mùi hương cô thích, đổ một ít ra lòng bàn tay trước khi thoa nó lên hai cánh tay cô.

“Em nghĩ hôm nay chúng ta đã xong việc với nhau rồi,” Cô giễu cợt.

Môi anh cong lên. “Thật không? Hay là em đã chạy trốn như một kẻ hèn vậy?”

“Anh có thể ra khỏi phòng tắm của em không, Rufus?” Cô nói lạnh lùng, mắt cô thách thức khi cô thấy anh dõi theo những cử động của cô, mắt anh tối lại vì dục vọng mà cô giả vờ như không nhận thấy. “Em nghĩ phòng của anh ở bên kia hành lang.”

Anh thờ ơ dựa người vào khung cửa. “Và em sẽ làm gì nếu anh không ra? Gọi người giúp à?”

Đấy là một hành động vô ích, cô thừa nhận; trước hết, anh là ông chủ mới của ngôi nhà.

Nhưng mà cô cũng là bà chủ mới của ngôi nhà cơ mà. “Nếu cần thiết,” cô xác nhận lạnh lùng, lần này cô tiếp tục thoa kem lên vai.

Rufus thở ra tức giận, vô cùng cáu tiết vì sự lạnh lùng của cô sau khi họ đã chia sẻ niềm hoan lạc lúc chiều. Lúc trước Gabriella giống như một lò lửa trong vòng tay anh, rất nồng nhiệt và phóng đảng. Tại sao cô lại đột nhiên thay đổi như thế?

Nếu họ phải sống như vợ chồng với nhau 6 tháng thì Rufus cũng rất muốn chung chăn gối với vợ anh trong từng ấy thời gian! Tính đến cách cư xử của cô ở Majorca, và sự hưởng ứng của cô với anh hôm nay, anh nghĩ cô cũng muốn tương tự.

Gabriella tất nhiên không thể nói rằng cô không bị anh hấp dẫn.

Tại sao, lúc đầu giờ chiều nay, sau khi họ vừa hưởng thụ niềm vui với nhau nhiều đến thế, vậy mà cô đã lợi dụng khi anh không ở trong phòng có vài phút để chuồn về đây, về Nhà Gresham.

“Em đã yêu cầu anh đi khỏi đây rồi đấy, Rufus,” Cô nhắc lại lạnh lùng, thậm chí không nhìn lên anh mà tập trung vào việc xoa kem lên làn da mịn màng phía trên ngực cô.

Bầu ngực anh muốn hôn và vuốt ve trong khi anh có cô lần nữa với sự phóng túng hoang dã như chiều nay, và anh lại muốn hoàn toàn mất hết lý trí với cô.

Mái tóc dài búi lỏng lẻo trên đầu cô, mấy sợi tóc rơi loã xoã, phô ra bờ vai gầy và cái cổ mảnh mai yếu đuối, da cô mềm mại óng mượt, làn da anh

Cô liếc anh cau kính khi cô cảm giác được cái nhìn nóng bỏng của anh. “Anh vẫn ở đây à?”

Anh cộc cằn. “Anh cũng sống ở đây!”

“Em đã nói rồi, phòng tắm và phòng ngủ của anh ở bên kia hành lang,” cô độp lại.

“Có lẽ anh thích phòng này hơn phòng anh?” anh trêu cô.

“Trong trường hợp này chúng ta sẽ đổi phòng.” Cô nhún vai.

Đây là 1 Gabriella khác với cô nàng Rufus đã từng biết, khác con bé vị thành niên đã mê anh như điên 5 năm trước đây, và khác người phụ nữ hoang dại trong vòng tay anh lúc chiều. Gabriella này lạnh lùng hơn, độc lập hơn.

“Anh được báo sẽ có bữa tối lúc 8 giờ,” anh cộc lốc.

Gabriella cúi đầu lạnh lùng. “Lúc này em đã nói cô giúp việc dọn cơm rồi.”

Rufus cười không vui. “Em không thêm bận tâm thực hiện những trách nhiệm của người vợ nhỉ!”

Cô nhìn anh điềm tĩnh. “Em quan tâm đến một số trách nhiệm.” Cô nghiêng đầu lịch thiệp. “Nhưng em sẽ tự chọn xem nên quan tâm đến cái gì, Rufus,” Cô nói thêm cứng rắn.

Ngủ chung giường với anh trong 6 tháng tới không phải là cái cô “chọn”, hình như vậy.

Chết tiệt!

Chiều nay dường như đã có một giải pháp hoàn hảo cho nỗi khao khát liên miên của anh để chiếm hữu cô. Đó là sự đáp ứng của cả hai vì họ không đòi hỏi một sự cam kết nào của nhau, không có những lời hứa giả dối, và sẽ mang lại cho anh chính xác những gì anh muốn bất cứ khi nào anh muốn.

Gabriella trong giường anh.

Bây giờ cô lại chơi trò khó khăn không phù hợp ý tưởng lúc đầu.

“Anh không tới gặp Holly bây giờ à?” Gabriella nhắc/ “Lúc này cô bé nói với em la anh dành cho nó nửa tiếng trước khi nó đi ngủ.”

Rufus thẳng người đứng lên, cau mày. “Nghe giọng em có vẻ chỉ trích đúng không Gabriella?”

“Em không biết___ anh thấy thế à?” cô nhẹ nhàng, lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt anh phản chiếu trong gương. Trong lòng cô run rẩy, ký ức khi họ ân ái còn quá đậm trong tâm trí cô, cô không thể quên được cô đã hoàn toàn buông thả trong vòng tay Rufus.

Điều đó đáng lẽ không bao giờ được xảy ra, nhưng nó đã đến thật bất ngờ, và quá nhanh, cô đã không đủ sức mạnh cũng như lý trí để chống lại sự mê hoặc của Rufus khi anh thăm dò xem cô có ham muốn giống anh hay không.

Có mà, hơn bao giờ hết, cô cũng có ham muốn giống anh....

Nhưng cho anh thấy cô yếu đuối như vậy đã đặt cô vào một vị trí dễ bị tổn thương ngay từ khởi đầu cuộc hôn nhân giả tạo này, vị trí mà cô muốn đảo lại ngay lập tức, nhanh nhất có thể được, bằng mọi cách.

Miệng Rufus mím chặt. “Quan hệ tình cảm của anh và con gái anh không phải là việc của em!”

Cô nhướn mày. “Anh có quan hệ tình cảm với cô bé thật à?”

Anh nheo mắt. “Chính xác em muốn nói gì vậy?”

Gabriella quay mặt đối diện với anh, khinh miệt. “Bỏ nửa tiếng buổi tối cho cô bé không được gọi là quan hệ tình cảm!” Gabriella xúc động nhớ những năm đầu tới trường. Mẹ cô đã đứng ngoài cổng trường chờ cô để cùng đi bộ về nhà. Hai mẹ con cùng ngồi bên bàn bếp uống chocolate nóng trong khi kể cho nhau nghe các sự kiện xảy ra trong ngày. Mẹ cô giúp cô làm bài tập rồi cả hai cùng nhau chuẩn bị bữa tối.

Tất nhiên mọi sự cũng khác khi cô lớn hơn, có suy nghĩ riêng và mẹ phải đi làm cả ngày để nuôi cô. Nhưng khi Gabriella lớn hơn nữa, khoảng gần 14 tuổi, và có thể tự phục vụ mình khi mẹ không có ở nhà, cô đã cơm nước sẵn sàng khi mẹ đi làm về, và thường xuyên mẹ cô quá mệt mỏi để quan tâm đến bếp núc. Đó là lý do tại sao Gabriella tự khám phá ra mình rất thích nấu nướng.

Holly Gresham khoảng 7 tuổi, luôn được tài xế đưa đón khi đi học, vậy mà cô bé luôn được phục vụ ăn uống trong bếp. Holly chưa đủ lớn để làm công việc nhà, nhưng có vẻ như cô bé toàn rúc một mình trong phòng suốt ngày. Cho đến khi bố về. Và sau đó hai bố con lại tiếp tục rúc trong phòng “nửa tiếng với nhau” trước khi cô bé đi ngủ.

Holly đã ngạo mạn thông báo với cô điều này khi cô gõ cửa phòng con bé xem nó đang làm gì.

Holly đúng thật là con gái của bố nó. Con bé có vẻ được thừa hưởng tính cách kiêu hãnh và độc lập của anh, và không hề quan tâm đến việc nó bị ở một mình trong phòng quá nhiều, và nó phải tự tắm lấy trước khi đi ngủ. Ở độ tuổi lên bảy mà cô bé đã cho mọi người ấn tượng là nó không cần ai cả.

Gabriella công nhận rằng có thể rất khó khăn cho Rufus khi bị bỏ lại cùng với cô con gái hai tháng tuổi. Thêm nữa, công việc của anh buộc anh vào rất nhiều trách nhiệm, và anh đã phải thuê vú nuôi chăm sóc cô bé con những năm đầu, và chỉ ngừng thuê họ khi Holly bắt đầu đến trường hai năm trước. Nhưng nhìn những đồ chơi đắt tiền chất đầy trong phòng Holly, thì có vẻ như Rufus chỉ quan tâm đến việc cung cấp vật chất thật nhiều cho cô con gái không có mẹ của anh hơn là bỏ tình cảm và thời gian cho nó, cái mà cô bé thật sự cần.

Mối quan hệ tình cảm của anh và con gái không phải là chuyện của cô, Rufus đã cảnh cáo cô, và trong thời gian ngắn cô xuất hiện trong cuộc sống của họ thì đúng là không phải chuyện của cô thật, nhưng điều đó không ngăn được cô nêu ý kiến, hay nói với Rufus ý kiến của cô. Nhìn về mặt tối lại vì giận của anh, cô biết anh không coi trọng...

“Anh đã bảo em tránh xa Holly rồi,” anh khó chịu.

Gabriella nhún đôi vai trần. “Em nghĩ ai đó cần kiểm tra xem con bé còn sống hay đã chết___”

“Em không có quyền, mẹ kiếp___”

“Thêm nữa,” Cô cứng rắn tiếp, “ Em chưa bao giờ đặc biệt thích bị bảo cái gì em được làm, cái gì không.”

Rufus quắc mắt. “ Vậy có lẽ đây là lúc em nên học___”

“Anh dọa em đấy à, Rufus?” cô cất lời.

Anh chòng chọc nhìn cô một lúc lâu vẻ tức giận vì cô đã dám phê bình cách anh nuôi dạy con gái.

“Không, anh không dọa em, Gabriella,” cuối cùng anh nhẹ nhàng thì thầm. “ Anh chỉ ngạc nhiên vì nhận được lời khuyên về cách giáo dục con của một phụ nữ có mẹ chẳng là gì ngoài là một___”

“Em khuyên anh nên dừng ở đây, Rufus.” Lần này giọng cô thật sự lạnh như băng, cằm cô hếch lên cảnh cao khi cô chiếu cặp mắt tím long lanh về phía anh. “Chúng ta có thể thoả thuận một việc được không, Rufus?”

Cô nghiêm nghị tiếp. “Anh làm ơn đừng lôi mẹ em vào chuyện này, và em sẽ không bình luận về thiếu sót của anh trong việc hướng dẫn và chăm sóc con gái anh___ anh thấy có được không?”

Một sự xúc phạm, Rufus tư lự nhận xét.

Sáu tháng chung nhà với người phụ nữ này có vẻ dài hơn anh tưởng.

Gabriella liếc nhìn xuống cái đồng hồ cô vừa bỏ ra khi cô đi tắm. “Nếu anh không ra ngay bây giờ, anh sẽ không có đủ thời gian ba mươi phút trước bữa tối dành cho Holly đâu.”

“Vậy là em cũng sẽ xuống ăn bữa tối à”

Anh nhướng mày, quyết định bỏ qua lời nhận xét có chủ ý này. Gabriella rất hăm hở gây sự tiếp, và anh không có thời gian cho chuyện đó bây giờ.

“Tại sao lại không chứ?” cô chua chát.

Rufus nhún vai. “Anh nghĩ em làm việc ở quán rượu hay cái gì đó vào buổi tối chứ?”

“Em thôi rồi,” cô trả lời qua quýt. “Em đã không làm việc ở quán rượu từ hôm qua. từ thứ hai, em sẽ bắt đầu công việc trang trí lại nhà hàng Gabriella,” cô ngọt ngào nhắc.

Chết tiệt! Sau đủ mọi thứ xảy ra hôm nay, anh đã quên anh sẽ phải cùng làm việc với cô nữa chứ.

“Đã quá mấy phút rồi, Rufus,” cô châm chọc. “Anh thật sự không muốn Holly phải chờ chứ?”

Toby nói đúng , Rufus giận dữ tự nhủ khi anh quay đầu bỏ đi; anh không chắc anh sẽ có thể chịu nổi 6 tiếng trong cùng một ngôi nhà với Gabriella, nói gì đến 6 tháng!

“Nhấn cười của em đâu?”

Gabriella cố ý lạnh lùng nhìn sang bên kia bàn chỗ Rufus khi cả hai cùng ngồi trong phòng ăn nhỏ nơi bữa ăn đã sẵn sàng từ 15 phút trước. Không ai ăn nhiều, món dưa hấu khai vị hầu như còn nguyên không ai đụng đến, món cá hồi cũng không hơn gì. Gabriella không biết tại sao Rufus không ăn nhưng nhận thức anh đang ngồi đối diện cô làm cho cô không thể nuốt nổi.

Cô đã nghĩ đến tình huống này trước khi xuống đây ăn tối, biết ngay sau khi cô bỏ đi chiều nay, và quyết định rằng lạnh nhạt là cách cô sẽ đối phó với anh trong tương lai. Và nó không những ngăn được anh đoán ra tình cảm của cô, cùng lúc nó còn chọc cho anh điên khùng hơn nữa.

Sự giận dữ của cô chẳng đi đến đâu đơn giản vì Rufus đã quăng nó lại trả cô. Và anh còn làm nhục cô nhiều hơn cô có thể làm cho anh!

Tỏ ra vui vẻ không phải là lựa chọn đúng sau đề nghị của Rufus chiều nay rằng cô và anh cùng chia sẻ giường chiếu___và cả thể xác, tất nhiên__ trong sáu tháng tới.

Và lẽ anh đi là hoàn toàn không thể khi mà cô quá mẫn cảm với anh.

Do đó cô chọn thái độ lạnh nhạt. Thật ra đấy là một công việc vô cùng nặng nhọc khi bản chất cô là một người thích đàn đúm vui vẻ và hay chuyện.

Nhưng bất cứ cái gì cô nói với Rufus anh đều đáp trả lại cô, nên cô đơn giản là không nói chuyện với anh trừ khi anh trực tiếp nói với cô.

Như bây giờ.

“Lúc này em bỏ nhấn ra khi đi tắm,” cô trả lời “Em không muốn tay tái ngắt”

Thêm nữa, nó làm cô có cảm giác như vật sở hữu của ai đó...

“Thế có nghĩa là sao?” anh nghi ngờ, đặt dao đĩa xuống bàn nhìn cô. “Em nghĩ rằng anh mua cho em một mẫu kim loại rẻ tiền làm nhấn cười à___ có đúng không?”

Cô mở to mắt. “Anh đừng nói đấy là kim cương và vàng thật nhé?”

Thậm chí họ đã không đề cập đến chiếc nhẫn sẽ trao cho nhau suốt trong buổi lễ—họ thực sự chẳng nói với nhau bất cứ điều gì trong mười ngày trước lễ cưới, Gabriella chỉ nhận được một cú điện thoại Rufus chỉ cho cô phải đến đâu và lúc nào. Vì thế cô hơi ngạc nhiên khi Rufus đưa ra một chiếc nhẫn màu vàng khảm vài thứ mà cô nghĩ là pha lê, đúng lúc cần thiết và đeo vào tay cô.

“Anh đang nói nó là thật à?” Cô nhắc lại với vẻ tự lự trong khi Rufus không rời mắt khỏi cô vẻ ngò vức.

Chắc chắn họ là đôi vợ chồng mới chẳng giống ai, ngồi đối diện nhau thật lịch sự bên bàn ăn, cùng mặc đồ như đi ăn tối ở ngoài, khi Gabriella mặc váy dài ôm màu đen dài đến gối, và Rufus mặc áo quần và sơ mi là thẳng nếp.

Cô đã cố gắng sử xự để coi được trong mắt những người giúp việc hơn là cho Rufus, và cô chắc chắn anh cũng vậy; sau nữa, cả hai không ai đặc biệt quan tâm đến việc gây ấn tượng với nhau.

“Đúng vậy, dĩ nhiên là thật,” Rufus mất hết kiên nhẫn.” Em thật sự nghĩ anh sẽ mua cho vợ anh một cái nhẫn giả sao?”

“Tại sao không? Đây cũng là cuộc hôn nhân giả mà!” cô lắc đầu cho qua. “ Hay là Rufus Greasham không thể bị bắt quả tang trao cho vợ một cái nhẫn giả?” cô khinh khỉnh.

Cô vẫn muốn có chiến tranh, Rufus nhận xét. Và anh không muốn gì hơn là tham gia cùng cô. Nhưng cùng lúc, anh cũng không muốn cho cô bất cứ thứ gì cô muốn tối nay...

“Nói cho cùng.” Anh gật đầu. “Anh chỉ hỏi thôi, Gabriella. Em cứ làm bất cứ thứ gì em muốn với nó.” Anh nhún vai, bắt đầu ăn món cá hồi.

Họ có thể chơi trò chơi đặc biệt này. Nhưng họ sẽ chơi theo cách của anh nếu không thì thôi.

Holly thế nào rồi?” Gabriella nhắc sau một lúc im lặng.

“Tốt thôi,” anh cục cằn gắt phất. “Vẫn còn hơi ngạc nhiên với việc cô Gabriella của nó bỗng nhiên trở thành mẹ kế, nhưng ngoài ra, thì ổn,” Anh nói thêm giọng sắc lạnh.

“Có lẽ anh không nên nói với nó—”

“Thật sao—” Rufus thở dài mệt mỏi “ Em muốn nó phát hiện ra sự thật khi những người giúp việc trong nhà chạy quanh và gọi em là bà Gresham à?”

Gabriella cẩn thận đặt dao và đĩa của cô xuống đĩa, nhặt khăn lên nhẹ nhàng lau miệng trước khi trả lời anh. “ Tất cả người giúp việc trong nhà đều gọi em là cô Gabriella,” Cô nói giọng đều đều. “Em tin rằng anh đã nói với Holly rằng cái người gọi là mẹ kế chỉ là tạm thời theo hợp đồng thôi, và rằng sẽ không gây phiền phức gì đến mối quan hệ của anh và cô bé, đúng không?”

Trời đất, anh hy vọng cả hai sẽ không có nhiều những bữa tối cùng nhau như thế này— anh không chắc chắn bộ máy tiêu hoá của anh sẽ chịu đựng được.

Lần này, anh đặt mạnh dao đĩa xuống đĩa làm nó kêu loảng xoảng, món cá hồi ăn nửa chừng giống Gabriella. “Anh không có thói quen giải thích mọi việc.” anh căng thẳng.

Cô nghiêng đầu lạnh lùng. “Không với bất cứ ai,”

“Thật không thể chịu đựng nổi!” Anh ném cái khăn xuống bàn trước khi đứng dậy. “Lạy trời, tôi sẽ đi New York vài ngày trong tháng tới— sao nó không tới nhanh cho tôi nhờ!”

Bề ngoài Gabriella yên lặng không phản ứng với cơn giận của anh, nhưng bên trong cô đang xáo động bởi nhiều tình cảm khác nhau. Cô cảm thấy khuấy khoả vì anh sẽ không hiện diện ở nhà trong vài ngày. Và cùng lúc cô cũng đang khiếp sợ với cảm giác trống rỗng trong lòng vì ý nghĩ anh sẽ không có anh ở nhà.

Cô sẽ khuấy khoả, cô cứng rắn tự nhủ. Cái cảm giác trống rỗng đó chẳng qua chỉ là sự khó chịu trong bụng khi cô cố gắng lịch sự với anh bằng cách cố gắng tỏ ra ngon miệng.

Tất cả chỉ có thế.

“Sao?” anh thách thức, nhìn anh thật to cao trong căn phòng nhỏ. “Em không bình luận gì à?”

Cô nhìn thẳng cặp mắt giận dữ của anh. “Chúc đi tốt lành...?”

Anh cố thở sâu để giữ bình tĩnh khi tiếp tục trừng trừng nhìn cô, biết cô cố tình chọc giận anh. “Anh muốn nói tới Holly!”

Cô nhăn mặt. “Nhưng anh vừa bảo em đừng đưa ra bình luận gì về mối quan hệ giữa anh và con gái anh cơ mà.”

“Và anh được phép coi đây là một trong những cơ hội mà em chịu khó nghe theo lời anh à?”

“Đúng thế!” Cô ngọt ngào xác nhận.

Rufus mất hết kiên nhẫn lắc đầu, cảm thấy cần phải rời đây ngay lập tức. Trước khi anh túm lấy cô mà lắc chứ không phải tự lắc đầu anh. Bình thường đây là khoảng thời gian thư giãn ở nhà của anh sau một ngày làm việc. Gabriella đã xúc phạm tự ái của anh đến mức anh đang đang ở giới hạn giận dữ. Và anh biết cơn giận sẽ dẫn đến đâu.

“Có thể vài việc cấp thiết ở New York sẽ giữ anh ở đó khoảng một tháng thay vì vài ngày đấy!” Anh nói to. “Anh sẽ cố gắng sống cùng nhà với em chỉ khoảng bốn tuần hoặc ít hơn!”

Không một cơ nhỏ nào trên mặt Gabriella động đậy để cho anh biết lời nói của anh đang làm đau cô.

Vì sao như thế?

Cô đã biết rõ điều cuối cùng Rufus muốn làm là sống cùng nhà với cô, cưới cô, Vậy thì tại sao cô lại phải quan tâm khi mà tất cả những điều anh đang làm chỉ khẳng định lại lần nữa tình cảm này.

Cô quan tâm vì cái đã xảy ra giữa họ chiều nay...

Cô thật sự không chờ đợi sẽ lên giường với Rufus ngay lập tức sau đám cưới. Thực tế, Đây là điều cuối cùng cô mong sẽ xảy ra. Nhưng nó đã xảy ra, và cô không thể xua đuổi nó ra khỏi tâm trí cô.

Họ đã rất đói khát, rất cần cào ham muốn nhau ngay từ khoảnh khắc họ cùng bước chân vào thang máy. Sự thật là họ hầu như không kịp đến được phòng ngủ trước khi trút bỏ quần áo của nhau.

Và nó hoàn toàn khác cái đã xảy ra ở Majorca. Lúc đó cô vẫn còn là một cô gái tràn đầy hy vọng vào tình yêu.

Trưa nay, mặc dù thật sự đây là lần đầu tiên của cô, cuộc ân ái của họ đã rất hoang dại, phóng túng và hoàn toàn người lớn.

Và cô sợ rằng nó có thể sẽ lặp lại bất cứ lúc nào.

Và cô còn sợ hơn nếu nó không lặp lại nữa.

Thật là nực cười sao?

Rufus tiếp tục nhìn cô thêm một lúc nữa qua khe mắt khép hờ, ánh mắt anh nhọn hoắt, như đang cố tìm hiểu ý nghĩ ẩn giấu sau đôi mắt tím của cô.

Gabriella chịu đựng ánh mắt anh lâu hết mức cô có thể, cô nhìn lại lạnh lùng, mắt cô ánh lên thách thức.

Rất may, trước khi cô có thể chịu được lâu hơn nữa, Rufus khịt mũi chán chường trước khi quay người bỏ đi.

“Ồ, Rufus...?” cô dừng anh lại ngay cửa.

Anh hít sâu để kiềm chế trước khi chậm rãi quay lại nhìn cô. “Sao?”

“Nếu em là anh, em sẽ giữ căn hộ lại” Cô khinh khỉnh. “Để anh sử dụng trong tương lai___ với ai đấy!”

Không còn phải nghi ngờ gì nữa, cô sẽ không chung chăn gối với anh nữa trên cái giường đó!

Đôi mắt xanh nhạt của anh loé lên giận dữ khi anh trừng trừng nhìn cô trả đũa. “Anh sẽ làm thế,” Anh giễu cợt. “Để sử dụng trong tương lai___với ai đấy...” anh nhẹ nhàng thách thức trước khi quay đi và sải bước mạnh mẽ ra khỏi phòng.

Gabreilla nghe tiếng cửa bên kia hành lang sập mạnh vài giây sau, và có thể phỏng đoán anh đã vào căn phòng trước đây dùng làm phòng làm việc cho bố anh, nhưng bây giờ là phòng anh.

Cô yếu ớt ngã gục xuống ghế khi còn lại một mình, cuối cùng cũng đầu hàng sự hoang mang mà cô cảm thấy ngay khi rời khỏi căn hộ của anh.

Cô không có khả năng chạy trốn thật nhanh khỏi đó, sau khi bị thương tổn bởi chính việc cô làm. Và cô chắc chắn không có ý định để Rufus biết anh là người yêu đầu tiên và duy nhất của cô.

Cô không bao giờ muốn anh biết điều đó.

5. Chương 5

“Chính xác là em đang định làm gì thế?”

Gabriella đang ở trên bậc thang cao nhất, tiếng anh bất chợt cất lên làm cô giật mình loạng choạng, cô cố gắng giữ thăng bằng trước khi quay nhìn xuống Rufus đang đứng ở chân thang chăm chăm nhìn lên cô vẻ phê phán.

Có lẽ nhìn cô nhếch nhác lắm, bụng cô thắt lại vì ngượng. Tóc thì đã được buộc chặt sau gáy bằng một cái khăn nhưng vì cô đã phải hoạt động nhiều nên vài lọn bướng bỉnh vẫn bị tuột ra rủ xuống hai bên mặt cô đang đỏ bừng vì nóng. Mặt thì chẳng có chút phấn son nào, áo tee-shirt màu tím và quần Jean đen đều bẩn thỉu vì cô đã phải sắp xếp lại bức tranh và kê lại những chậu cây giả đặt trong quầy bar cả buổi sáng. Có khi còn có cả vài vết bẩn trên mũi cô nữa ấy chứ, thật là may mắn chưa!

Ngược lại Rufus nhìn thật hoàn hảo như thường lệ, trong bộ veston công sở và sơ mi màu kem hợp màu với cravat anh đang dùng.

Không phải Gabriella không nhận thức được cho đến lúc này___bọn họ đi làm bằng phương tiện riêng, Gabriella chờ cho đến khi Rufus lái xe đến Greasham rồi cô mới bắt tàu đi sau, và đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh kể từ khi cô tới đây hai tiếng trước.

“Thế anh nghĩ em đang làm gì?” Cô khó chịu hỏi khi cẩn thận bước xuống thang.

Mất thăng bằng và ngã vào vòng tay Rufus là điều cuối cùng cô muốn sau khi tránh xa anh cả mấy ngày cuối tuần. Mặc dù phải rất khó khăn cô mới làm được thế!

Rufus, không biết vì thói quen, hay vì những lời chỉ trích của Gabriella tối hôm thứ Sáu___hoặc đơn giản là muốn giữ Holly tránh xa cô cho an toàn___đã đưa Holly đi làm cùng anh ngày thứ Bảy và đi chơi ngày Chủ nhật, hai bố con họ chỉ về Nhà Gresham sau bữa tối cả hai hôm, Rufus cho Holly đi ngủ trước khi biến mất trong phòng làm việc suốt thời gian còn lại.

Anh đã bỏ Gabriella bơ vơ một mình cả hai ngày cuối tuần, trong ngôi nhà rộng lớn đủ chỗ cho một đại gia đình chứ không phải là một phụ nữ cô đơn, buồn bã.

“Anh nghĩ em nói đã thuê công nhân trang trí lại nhà hàng cơ mà?” Rufus cau mày. Gabriella rõ ràng đang làm việc ở đây một mình, xung quanh là đồ đạc đã được phủ vải che bụi, ngoài cửa để một thông báo đóng cửa nhà hàng và nhà hàng mới Gabriella sẽ mở cửa trong vòng hai tuần nữa.

Thông báo “đóng cửa”, như Rufus đề cập tới, không áp dụng với anh.

“Em đã làm vậy.” Cô bước xuống bậc thang cuối cùng, hai tay đập vào nhau phủi bụi trong khi nói. “Ngày mai họ sẽ bắt đầu công việc. Nhưng em nghĩ em có thể làm vài việc chuẩn bị trước, gỡ những bức tranh cũ xuống,” cô nhún vai lấy lệ. “Và em ghét cây giả.” Cô khề nhàn mũi.

“Em chỉ thích đồ thật thôi, phải không?” Anh giễu cợt.

Cô bình thần nhìn vào mắt anh. “ Đúng vậy, tất cả mọi thứ”.

Anh đã không nhận ra sự hiện diện của cô trong toà nhà cho đến khi một nhân viên lớn tuổi của anh đề cập đến việc thật là tốt khi thấy việc tân trang nhà hàng mới đã bắt đầu.

Anh đã cưỡng lại không tự mình xuống xem cho đến ít nhất___oh, khoảng nửa tiếng trước, chịu thua cái nhu cầu dai dẳng muốn được nhìn thấy Gabriella.

Cô trông thật là xinh đẹp, Rufus cúi kính thừa nhận, thậm chí cả sau khi cô đã làm việc cật lực để chồng đồng những bức tranh và xếp dọn những chậu cây giả xấu xí.

Tóc cô, dày và đen mượt với những lọn quăn quăn, bị giấu dưới một cái khăn tím, và mắt cô long lanh tìm với hàng mi dài và dày. Đôi gò má mịn màng màu kem của cô lúc này hồng hồng, một vết bầm quệt ngang mũi cô, áo tee-shirt tím ôm sát người làm nổi rõ đôi gò bồng đảo, quần Jean hơi trễ để lộ một khoảng eo trần nổi với đôi chân dài thon thả.

Anh có ý đưa Holly đi theo cả hai ngày cuối tuần, một nửa là sự cần thiết phải hoàn toàn tránh xa Gabriella, nửa kia , anh cay đắng thừa nhận, là sự cần thiết trừng phạt cô vì đã không có cùng cảm giác ham muốn nhục thể với anh trong khi anh, không nghi ngờ gì, càng lúc càng ham muốn cô hơn.

Sự ham muốn mà, sau chỉ vài ngày không gặp cô, làm anh như mất trí.

Thầm lặng.

Đau đớn.

Hoàn toàn mất trí.

Và bây giờ, khi cô cũng đang ở Gresham, trông còn quyến rũ hơn bao giờ hết ngay cả khi cô không trang điểm và ăn mặc sang trọng.

“Anh cũng thích đồ thật hơn,” anh nói giọng thách thức. “Đáng tiếc là không phải lúc nào cũng tìm thấy.”

“Tiếp tục tìm đi, Rufus,’ cô nhạo báng. “Em chắc một ngày nào đó anh sẽ tìm thấy!”

“Có thể anh không muốn tìm thấy nó,” anh trả lời thô bạo.

Cô nhún vai “Đấy là việc của anh.”

Đúng thế, sau Angela anh đã biết rõ những trò mèo là thế nào. Mẹ của Gabriella càng củng cố ý kiến của anh về đàn bà! Bây giờ Gabriella cũng sử dụng sức quyến rũ của cô theo cách tương tự.

Vậy mà anh vẫn muốn có!

Anh nhảu mặt tự nhạo. “Một trong số các nhân viên đã thấy em ở đây và anh nghĩ có thể em muốn ăn trưa cùng các quản lý bộ phận ở phòng ăn trên gác?”

Gabriella nhìn lên anh cau mày, không tin vào lời mời của anh. Sau mọi chuyện, anh đã không tỏ ra quan tâm chút nào đến sự có mặt của cô suốt mấy ngày cuối tuần, có thật bây giờ anh lại quan tâm không?”

Lông mày cô giãn ra khi cô tìm được câu trả lời, cô cười chế giễu. “Rufus, anh không nghĩ nhân viên của anh đang mong chúng ta làm ra về một đôi vợ chồng mới cưới hạnh phúc chứ?” Cô chế nhạo, biết rõ không có một nhân viên Gresham nào lại không biết sự thật là hai người bọn họ vừa cưới nhau hôm thứ Sáu vừa rồi.

Rất nhiều báo sáng thứ Bảy, như Rufus chờ đợi, đăng tin về đám cưới của họ, một số báo còn đang cả anh của họ trên trang nhất, với dòng tiêu đề to đùng , NGƯỜI THỪA KẾ NHÀ GRESHAM ĐÃ CƯỚI, giống hệt anh đã dự đoán. Người đưa tin___tất nhiên cũng là đàn ông___cũng không nhận ra được màu áo của cô là màu sữa.!

Nhưng cảm ơn Trời, họ chỉ phải hiện diện trên báo có một ngày, một vụ bê bối khác của chính quyền đã là tiêu đề choán hết các trang nhất báo Chủ nhật.

Miệng anh mím chặt. “Anh chắc chắn nhân viên của anh, như em vừa nêu, quá kín đáo, dè dặt để bình luận về đám cưới của chúng ta!” Mặc dù anh đã nhận được vài lời chúc may mắn và chia vui với anh sáng nay khi anh đi ngang qua cửa hàng.

“Hơi khó tin phải không?” Gabriella khô khan.

Rufus tự hỏi nếu cô biết thực tế cuộc cãi cọ đã khuấy động thêm ham muốn trong anh, cũng như đang âm ỉ nuôi dưỡng ngọn lửa đam mê mà cả hai đã từng khám phá trong nhau. Có thể cô không biết. Mặt khác, nếu cô biết cô cũng sẽ không làm thế nữa.

Anh thở dài thiếu kiên nhẫn. “Anh đang mời em đi ăn trưa đấy, Gabriella, Vì anh nghĩ sẽ không hợp lý nếu em không ăn cùng với chồng của em.”

Cô cười chẳng vui vẻ gì. “Thật là khó cho anh phải chấp nhận việc đó nhỉ ,Rufus!”

“Không sao,” Anh trả lời nhẹ nhàng. “Nhưng có thể em muốn rửa tay thay đồ, hay gì đó,” anh dài giọng chế giễu, “trước khi lên trên gác với bọn anh.”

Gabriella chờ đến khi anh quay người bước đi mới dám thè lưỡi nhả vào tấm lưng rộng của anh. Một cử chỉ trẻ con, có thể, nhưng nó làm cô cảm thấy ____

“Anh chắc chắn nếu chúng ta chịu khó suy nghĩ, chúng ta sẽ tìm được cách hay hơn để sử dụng cái lưỡi em, Gabriella,” anh dài giọng khàn khàn mà không cần quay lại, nâng mấy tấm vải che lên đi qua trước khi khuất vào bên cửa hàng chính.

____giống như một con ngốc! Gabriella nản lòng nhận ra.

Cô nặng nề ngồi xuống bậc thang cuối cùng, thở sâu, biết rằng vòng đấu này cô đã thua.

Đấy chính là lý do nào khiến cô cố ý trì hoãn lên phòng ăn của nhân viên điều hành trên gác gần nửa tiếng, nghe lời anh sửa soạn quần áo lại cho gọn gàng, thả tóc ra khỏi khăn rồi chải cho mái tóc mượt mà xoa xuống vai như một dải lụa mềm, rửa qua mặt mũi và phủi hết bụi trên quần áo.

Bên cạnh đó, cô càng trì hoãn lâu, thì càng có cơ hội cho cô khi Rufus ăn xong bữa trưa và quay về văn phòng của anh.

Không được may như thế, cô nhận ra ngay giây phút cô bước vào phòng ăn và thấy Rufus ngồi bên bàn cùng với một số người mà cô đoán là các trưởng bộ phận của anh.

Dễ dàng nhận ra chỗ bên cạnh anh đang còn trống...

Cho cô, có lẽ.

Cho vợ anh

Hmm...

“Xin lỗi em bị chậm, anh yêu,” cô trầm giọng nói với anh trong lúc đặt một cái hôn dài lên môi anh trước khi ngồi xuống ghế bên cạnh anh, anh cố gây ấn tượng dịu dàng khi anh nghiêng cứu nét mặt cô qua đôi mắt nheo nheo.

“Được rồi____em yêu,” anh thận trọng đáp trả. “Anh biết em bận thế nào mà.”

Cô tặng anh một nụ cười khêu gợi. “Nhưng em không bận đến nỗi không có thời gian để ăn trưa với chồng em đâu. Anh giới thiệu em với mọi người chứ, Rufus?” Cô nhìn thẳng vào những người khác đang có mặt bên bàn, có năm người tất cả, và tất cả bọn họ đang khao khát nghiên cứu cô.

Rufus vẫn tất giới thiệu cô với mọi người, gần như chắc chắn Gabriella sẽ không nhớ nổi nửa số tên bọn họ ngay khi họ kết thúc bữa ăn.

Anh cũng nhận ra Gabriella đang thích thú đùa cợt với anh. Chẳng lẽ cô nghĩ rằng cô sẽ cho anh vào thế bất lợi trước mặt các nhân viên quản lý của anh?

Anh nhẹ nhàng xoay người tại chỗ làm cho cả chiều dài đùi anh tựa vào đùi cô, cử động bản năng của đùi cô lùi xa tránh cái động chạm của đùi anh cho anh thấy cô không phải là không bị anh làm động lòng như cô vẫn giả vờ như vậy.

“Mmm, em có mùi hương thật ngọt ngào, em yêu,” anh thốt ra khàn khàn khi anh lướt môi anh qua môi cô.

Gabriella lùi lại, nhìn anh do dự. “Em không biết anh lại yêu thích nước hoa hương vị bụi đất, anh yêu,” cô thì thầm cảnh giác, một mưu mô nữa nhằm trúng Rufus bị anh chơi trò gậy ông đập lưng ông ngược lại cô.

Rufus cũng nhẹ nhàng lùi lại, anh liếc xuống cô cười chế nhạo. “Với anh, em luôn có mùi thật thơm tho, Gabriella,” Anh cả quyết với cô khi nâng một lọn tóc cô lên rồi rúc mũi vào tai cô.

Một hành động cô không bao giờ tưởng tượng được! Từ phong cách của Rufus làm cho cô nghĩ rằng anh là người không bao giờ có những cử chỉ trìu mến nơi công cộng—sự thật, cô nghĩ anh ngược lại.

Đặc biệt đối với người phụ nữ mà anh không bao giờ coi là vợ anh—

“Anh sẽ dừng lại nếu em ngừng chơi trò qua mặt anh, Gabriella,” anh tận dụng cơ hội rít vào tai cô cảnh cáo trước khi ngồi thẳng trên ghế anh, nhìn vênh vang như là anh rất vui thích vì có cô ngồi cạnh

Tối thứ sáu cô đã quyết định giữ thái độ lạnh lùng bất cứ khi nào có mặt anh rồi cơ mà, cô tự nhiên móm bản thân khi lúng túng gọi món salad gà cho bữa trưa, rõ ràng đang thấy mặt đỏ bừng bối rối.

Và không phải chỉ vì những lời đầu khẩu của họ. Đôi môi cô vẫn đang run rẩy kích động vì nụ hôn bất ngờ của anh, và dãi tai cô còn cảm giác nhiều hơn nữa chỉ vì hơi thở ấm áp của anh vừa lướt nhẹ qua.

Lạnh lùng? Cô nhận thức được khắp nơi trên cơ thể cô đang bị anh làm cho nóng bừng.

Điều đó rõ ràng không có lợi cho vị giác của cô khi thưởng thức món salad gà vừa được mang lên, đặc biệt khi Rufus tiếp tục ép sát đùi anh vào dọc đùi cô suốt cả bữa ăn, trong lúc anh có vẻ như không cảm giác gì với sự đụng chạm và vẫn ung dung nói chuyện công việc với các quản lý của anh.

Cô sẽ rời khỏi anh ngay nếu cô có thể, nhưng nếu làm thế thì cô lại ngồi sát vào người đàn ông bên cạnh—điều đó có vẻ không phù hợp với một cặp vợ chồng mới cưới—cô không có lựa chọn nào khác ngoài cách chịu đựng sự gần gũi mà chẳng gần gũi này.

Ánh mắt Rufus cười cợt khi anh quay sang nhìn cô. “Không ăn món salad của em à, em yêu?” Anh nhẹ nhàng quở trách khi cô đẩy sang bên cạnh đĩa thức ăn vẫn còn đầy như khi vừa được mang ra. “Em thật sự không cần phải ăn kiêng đâu; em mảnh dẻ như thế là vừa tầm rồi đó.”

Việc không ngon miệng của cô không liên quan gì đến ăn kiêng hết—và anh cũng biết thừa như vậy.

Cô cười với anh ngọt như mật. “Em không thấy hứng thú với thức ăn, Rufus—em nghĩ có lẽ do em đang yêu!”

Rufus bắt gặp vẻ thách thức trong mắt cô khi anh đưa cánh tay choàng qua vai cô. “Có lẽ chúng ta nên có kỳ trăng mật thật thật dài ngay bây giờ hơn là trì hoãn đến mùa hè, đúng không em?” giọng anh khàn khàn quyến rũ.

Trăng mật ư? Ở cùng Rufus cả đêm lẫn ngày ư? Cô không nghĩ thế!

Lời đề nghị chắc chắn làm cô đề phòng, Rufus nhìn nhận, bờ vai Gabriella cứng ngắc dưới cánh tay anh.

Nhưng anh chỉ chợt nghĩ ra vài phút trước khi cả hai đều lao đầu vào công việc chỉ hai ngày sau đám cưới nhìn sẽ rất kỳ quặc dưới mắt các nhân viên của Gresham...

Anh không hoàn toàn không chờ đợi phản ứng này của Gabriella với lời đề nghị đi hưởng tuần trăng mật, mặc dù...

“Em nghĩ tốt hơn em nên trở lại làm việc bây giờ,” Gabriella thông báo nhẹ nhàng như cô vẫn thường thế, nhưng rất kiên quyết, lắc vai cho tay anh bỏ xuống. “Rất vui được gặp các anh, Patrick, May, Jeff, Nigel, và Jan.” Cô mỉm cười chung chung với mọi người khi đứng lên.

Rufus vô cùng ngạc nhiên khi cô nhớ tên tất cả các viên quản lý. Không chỉ vậy, cô còn nhìn vào chính xác từng người khi xướng tên họ.

“Anh xuống đó với em,” Rufus nói kiên quyết khi đứng lên cạnh cô.

Cô giật mình liếc anh. “Đừng để em cắt ngang buổi họp của các anh.”

“Bọn anh xong rồi,” Rufus hơi nhún vai, cánh tay anh vòng qua đặt lên vòng eo thon nhỏ của cô khi anh dẫn cô ngang qua phòng ăn.

Thực tế, anh không thể nhớ đã bàn luận về vấn đề gì!

Người phụ nữ này, anh nhận ra, hoàn toàn làm rối tung đầu óc anh.

Và làm cơ thể anh căng cứng lên.

“Mọi người đang nhìn kìa,” Cô lăm bầm khó chịu.

Rufus mỉm cười với người đang nhìn chằm chằm vào họ trước khi trả lời cô. “Thằng cha kia nhìn anh có vẻ ghen tỵ ghê!”

“Và em cho rằng cô ả kia cũng nhìn em theo cách tương tự, đúng không?” Cô chua chát trả lời.

Anh quay lại cười toe. “Có thể.”

Họ có thể như vậy thật, Gabriella nôn nóng chấp nhận. Rufus, với mái tóc vàng sẫm, đẹp kiểu khoẻ khoắn, và vẻ khêu gợi bẩm sinh, đẹp trai và thu hút hơn tất cả đàn ông đang có mặt trong phòng. Và sự thật anh là chủ của toà nhà cũng không ảnh hưởng gì hơn đến điều này.

Mặc dù có một phần của toà nhà hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của anh. Thậm chí khi cuộc hôn nhân giả tạo này kết thúc cô vẫn giữ được nhà hàng Gabriella.

“Em đang lén lút cười cái gì vậy?” Rufus nghi ngờ nhắc.

Cô nhìn anh với đôi mắt giả vờ ngây thơ. “Em đang tự hỏi các nhân viên cấp cao của anh sẽ nói gì về ông chủ ôi-thật-nghiêm-trang của họ nếu họ biết ngay sau lễ cưới của chúng ta anh đã không thể chờ đến khi ra khỏi thang máy đã xé toạc quần áo của em ra!” cô chế nhạo.

“Em muốn nói như thang máy này à?” Anh vặn lại khi cánh cửa thang máy riêng của anh sịch mở.

Thôi chết! Có lẽ không đúng lúc___hay đúng chỗ___ cho cô bất ngờ giở trò móc máy anh!

Cô giả vờ ông ẹo. “Em nghĩ em sẽ phải đi bộ xuống, tiếc quá, nó chỉ có mỗi hai tầng.”

Rufus cười khàn khàn. “Sợ như thế nữa à, Gabriella?”

“Em cần phải luyện tập,” Cô quả quyết với anh.

Rufus nhìn cô cau mày. Tất nhiên cô không nói thật. Cô gầy hơn nhiều so với năm năm trước, thân hình mảnh dẻ của cô bây giờ chỉ làm cặp nhũ hoa tròn trịa của cô nổi rõ hơn. Cặp nhũ hoa mà anh biết rõ đang hoàn toàn để trần dưới lớp áo tee-shirt tím!

Anh đã nhận ra điều này khi anh cố tập trung bàn chuyện công việc với các quản lý của anh, một lần ngực cô đã vô tình chạm nhẹ vào cánh tay anh khi Gabriella nghiêng người về phía trước lấy lọ muối.

“Trong trường hợp này, anh cũng vậy.” Anh gật đầu.

Cô chớp mắt do dự. “Rufus___”

“Bước ngay xuống cái cầu thang khốn kiếp này, Gabriella,” Anh rít giọng. “Có gì khó khăn khi xuống đó à?”

Nếu có gì khó khăn khi bước xuống thang, thì chính là cái ý định đằng sau cặp mắt xanh sáng quắc kia đang làm cô sợ.

“Anh không có việc gì làm à?” cô gắt.

Anh nhún vai. “Không có gì không thể chờ được.”

Gabriella đang bước nhanh vào nơi mà cô không thể chờ được. Tình trạng gần gũi với Rufus một tiếng vừa rồi đã làm cảm xúc của cô bị kích động, làm cô nhận thức rõ ràng mọi cử động của anh, sự căng thẳng của cơ thể anh, sự cần thiết của cái miệng thách thức đầy sở hữu của anh với cô.

Sức hút và sức quyến rũ nhục thể của Rufus với cô không giống một cái gì mà cô từng biết, và hoàn toàn nằm ngoài khả năng điều khiển của cô.

Nhưng không thể được!

Cô biết khá rõ quan điểm của Rufus về cô—cô phải biết, cô thường xuyên tự nhắc nhở mình mà! Nhưng hình như cũng chẳng thay đổi được gì khi mà sức hút của Rufus tác động lên cô mạnh như thế này, làn da cô như run lên với mỗi cái đụng chạm của bàn tay anh trên cổ tay cô khi họ cùng bước xuống thang.

Cô thở nặng nề, và không phải vì cô kiệt sức khi xuống thang. Mặt cô đỏ ửng như lên cơn sốt, và từng đầu dây thần kinh, từng phần nhỏ trên cơ thể cô đang ngân lên vì dục vọng mà cô có thể cảm thấy càng lúc càng vượt khỏi tầm kiểm soát của cô.

Rufus có thể cảm nhận Gabriella đang vô cùng căng thẳng khi anh nắm chặt cổ tay cô không rời, liếc nhìn sang cô khi anh tự hỏi nguyên nhân của sự căng thẳng đó.

Mắt cô long lanh, hai má hồng rực, và hai đầu nhũ hoa nổi rõ trên nền áo tee-shirt như đang hoàn toàn bị khuấy động.

Trời ơi...!

Anh chỉ chờ đủ lâu đến khi họ bước vào nhà hàng đang tạm thời bị cách biệt rồi kéo cô vào vòng tay và chiếm giữ đôi môi đầy đặn, hồng dỗi của cô, trong khi Gabriella đón cái hôn mãnh liệt của anh bằng đôi môi đói khát của cô.

Hai bàn tay cô ở mọi nơi, dưới áo khoác của anh, vuốt ve nhẹ nhàng lưng anh trước khi đưa lên cúi cúc áo sơ mi của anh, những ngón tay cô chạm vào da thịt nóng bỏng của anh, móng tay cô cào vào anh mơn trớn làm tỉnh mạch anh đập mạnh vì dục vọng.

Rufus muốn ngẫu nhiên cô, và anh nhượng bộ sự ham muốn đó khi anh kéo áo cô lên cao, bứt môi anh khỏi môi cô rồi ghé đầu xuống đón lấy một bên nhũ hoa vào trong miệng anh.

Gabriella rên lên khe khẽ vì hài lòng. những ngón tay của cô sục vào mái tóc dày vàng óng của anh kéo anh vào sát cô, lưỡi anh búng nhẹ trên núm vú căng cứng của cô làm cô rùng mình thích thú.

“Ở đây không được đâu, Rufus,” Cô rên rỉ khi anh mở nút quần Jean của cô rồi chậm rãi kéo khoá xuống. “Có người trong cửa hàng sách...!” cô yếu ớt phản đối trong lúc bên trong cô như tan chảy khi cô cảm thấy bàn tay nóng bỏng của anh áp vào bụng cô.

Đôi môi anh thả cô ra khi anh đứng lên nhìn vào cô. “Anh phải làm!” anh đau đớn nói với cô. “Anh phải làm, Gabriella!” anh nhức nhối nhắc lại, hôn cô trong lúc anh đẩy cô dựa sát lưng vào tường, một tay anh cướp lấy ngực cô và vuốt ve trong khi tay còn lại trượt xuống phía dưới quần nhỏ của cô.

Gabriella đã thua ngay giây phút những ngón tay anh chạm vào cô, tách cô ra, và tìm được miền cảm xúc của cô, mơn trớn, vuốt ve, và lấp đầy cô nóng bỏng.

Từng đợt này tới đợt khác, những làn sóng khoái cảm hút lấy cô, làm rung chuyển tới tận những nơi sâu xa nhất trong cô khi cô bám vào vai Rufus dựa dẫm. cô cắn chặt môi dưới trong một cố gắng không kêu thét lên khi cô bùng nổ, ôm chặt lấy anh.

“Được rồi, Gabriella!” Rufus ngẩng đầu khuyến khích cô khi cô bốc cháy trong vòng tay anh, hưởng thụ cảm giác vì đã làm cô vui sướng, hương vị của cô, đầu cô cong về phía sau khi cô chìm trong khoái cảm.

Hai cánh tay anh vòng quanh cô khi những cơn chấn động của cảm giác yếu đi, hai chân cô run rẩy yếu ớt. Mặt cô đỏ bừng, đôi mắt cô nhắm lại và đờ đẫn, tóc cô hoang dại rũ xuống thành những lọn xoắn xoắn mà anh mơ ước được vùi mặt vào.

“Gabriella___”

“Em nghe thấy tiếng người nào đó.” Gabriella thở hổn hển vì sợ cảm giác trong cô, sự buông thả điên cuồng vẫn làm cô run rẩy, các giác quan của cô tỉnh nhạy hơn để cảm nhận, mùi vị và âm thanh.

Và mặc dù Rufus không nhận ra, cô có thể nghe thấy tiếng gót giày của ai đó cố ý gõ mạnh trên lối đi lát đá khi họ tới đây qua cửa hàng sách bên cạnh.

Cô đẩy người rời khỏi anh, thậm chí không dám nhìn Rufus khi cô vuốt thẳng áo tee-shirt và cài cúc quần Jean bằng những ngón tay lấy bẫy.

Cô không thể tin được việc vừa xảy ra giữa họ, họ hoàn toàn mất trí khi làm thế.

Họ đang ở trong toà nhà Gresham, lạy trời!

Nếu ai đó nhìn họ bây giờ, nhìn mái tóc vàng rối bù của Rufus, màu đỏ bừng trên gò má anh đầy vẻ hài lòng___và không nghi ngờ gì, bề ngoài của cô cũng lộn xộn không kém___sẽ biết chính xác việc họ vừa làm!

Cô vừa vuốt thẳng lại quần áo để bề ngoài trông có vẻ tươi tắn, Rufus đã cài xong khuy áo sơ mi và buộc lại cravat thì cô thư ký của Rufus nâng tấm vải che lên đi vào, nét mặt lịch sự như cần phải thế.

Nếu như cô ta có cảm thấy hay nhìn thấy gì đó không thích hợp thì cô ta cũng không biểu lộ nhiều hơn một cái giật nhẹ ở mi mắt, mặc dù nụ cười của cô có vẻ hơi hối tiếc. “Tôi xin lỗi đã làm phiền anh chị, Nhưng phó quản lý tại cửa hàng ở New York đang chờ điện thoại. Anh ấy cần anh gọi lại ngay lập tức.” lúc này cô hướng nụ cười hối lỗi về phía Gabriella.

Gabriella cảm thấy không thoải mái chút nào, đoán rằng người phụ nữ kia đã biết chính xác cô ta vừa làm ngắt quãng cái gì!

Thật là mất thể diện!

Mặc dù Rufus, nói một cách công bằng, nhìn rất hồ hững. “Tôi sẽ về đó trong vài phút nữa, Stacy,” anh qua quýt.

“Tất cả chúng tôi đang hân hoan chờ đợi ngày khai trương nhà hàng mới, bà Gresham,” cô ầm áp nói với Gabriella.

“Cảm ơn,” cô đáp lại, quyết định rằng cô thích cô thư ký của Rufus.

Bất cứ người nào có thể giữ được thái độ thân thiện đúng mức như thế này khi phải đối diện với hai người trông rõ ràng vừa rời khỏi cơn đam mê thì hẳn phải là người tốt bụng..

Mặc dù Gabriella không chắc gọi là bà Gresham có hợp lý không.

“Anh sẽ gọi điện và trở lại nhanh thôi, Gabriella,” Rufus bảo cô ngay khi còn lại mình họ.

Để kết thúc cái họ vừa bắt đầu à?

Ngay từ đầu nó đã là chuyện điên khùng rồi, và sau khi bị ngắt quãng như thế này thì chẳng nên tiếp tục nữa.

Cô nuốt vào khó khăn, không thể nhìn vào mắt anh. “ Có lẽ sẽ tốt hơn nếu chúng ta___nếu chúng ta thảo luận ở nhà tối nay, được không ạ??

Thảo luận!

Chẳng có gì để thảo luận cả. Họ không thể ở cùng với nhau nhiều hơn nửa tiếng mà một trong hai người hay là cả hai người không cảm thấy ham muốn người kia.

Tất cả các cuộc nói chuyện đều không thay đổi được điều này.

Rufus nhìn Gabriella trong vài giây, biết rằng đối với cô giây phút đam mê đã qua rồi, và thực tế đã trở lại với niềm nung nấu trả thù anh, mặt cô nhợt nhạt, đôi mắt tím mở to vô hồn.

Anh gạt đầu cắt ngang. “VẬY chờ đến tối nhé.”

“Vâng” cô trả lời mà không nhìn vào anh.

Nhưng anh muốn cô nhìn anh, muốn hoàn toàn loã thể và được cô ngắm nhìn, và sau đó được hai bàn tay cô đặt lên anh để vuốt ve anh, chạm vào anh, và đòi hỏi anh!

Và anh cũng muốn đáp lại cô như thế. Dụng chạm vẫn không đủ. Anh cũng muốn nhìn thấy cô, muốn thấy từng centimet da thịt mềm như lụa của cô.

Anh đưa tay nâng cằm cô lên để mặt cô đối diện với mặt anh, nhìn sâu vào đôi mắt thẳng thốt của cô. “Chúng ta cần phải nói chuyện, Gabriella ạ.” Anh khàn giọng.

Cô trông còn hoảng hốt hơn nữa, ánh mắt cô trở nên cảnh giác. “Về chuyện gì?”

Môi anh cong lại cười không vui. “Chuyện này, chỉ chuyện này thôi.”

Khi anh nói “chuyện này” cô biết anh muốn nói tới sự hưởng ứng cuồng nhiệt mà họ có với nhau. Và cô không muốn nói tới điều đó, cô không thể tưởng tượng được cô đã làm thế khi giữa họ vẫn còn nhiều oán hận, cô không biết giải thích sao về tình cảm của cô với Rufus.

Cô quay đầu thoát khỏi bàn tay anh đang giữ cô, cầm cô vênh lên thách thức. “Chuyện ham muốn xác thịt à, Rufus?”

Miệng anh mím chặt lại khi anh nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm. “Anh phải đi bây giờ, Gabriella” anh cao giọng. “Nhưng chúng ta sẽ nói chuyện,” anh răn đe trước khi kiên quyết bước đi.

Khi anh vừa đi khuất, Gabriella không kịp được nữa oà lên khóc. Vì, cô đau đớn nhận ra, cô vẫn còn yêu anh! Cô đã từng yêu anh năm năm trước, và bây giờ cô vẫn luôn yêu anh. Tại sao không quan trọng, điều quan trọng là cô yêu anh.

Và Rufus sẽ không bao giờ yêu lại cô như anh cũng đã không yêu cô năm năm trước.

6. Chương 6

“Thế là cô em đã thật sự cưới anh ta rồi đấy nhỉ...”

Gabriella quay phắt đầu về hướng phát ra giọng nói chế nhạo, một lần nữa lại bị loạng choạng khi đang đứng trên thang.

“Toby,” cô khó chịu chào, mắt cô nheo lại khi nhìn xuống anh ta.

Như mọi khi, anh ta vẫn đẹp trai một cách phóng đảng trong cái quần Jean bạc màu, áo da lộn màu nâu mặc ngoài áo thun đen. Đúng vậy, Toby cao, da rám nắng, và rất đẹp trai___và cũng như mọi khi, anh ta làm cô thấy lạnh toát.

“Anh muốn gì?” Cô lạnh lùng hỏi sẵn khi bước xuống thang.

“Tại sao? À, tất nhiên, cô em đang chờ lời chúc mừng của tôi,” anh ta lè nhè cười cợt. “và còn chờ tôi đau khổ hỏi thăm cô em có hạnh phúc khi cưới ông anh họ Rufus thân yêu của tôi không!” anh ta nói thêm giễu cợt.

Môi cô cong lên. “Tại sao anh lại có thể nghĩ rằng tôi quan tâm đến việc nói chuyện với anh, về Rufus hay là về ai khác?”

Anh ta nhún vai bất cần. “Tại sao không?”

“Làm sao anh có thể hỏi thế?” cô cau mày đập lại. “Sau cái mà anh đã làm với tôi___”

“Cố làm với cô em, Gabriella,” anh ta nhẹ nhàng sửa lại. “Và cô em quyết định đó là lỗi của tôi đã làm cho cô em không thích phải không?”

Mắt cô mở to. “Tôi chưa bao giờ quan tâm đến anh theo kiểu đó, Toby!” Cô mạnh mẽ khẳng định với anh ta.

Anh ta lại nhún vai. “Là lỗi của tôi,” anh ta dễ dãi bỏ qua. “Và cô em không thể khiển trách một người vì anh ta đã cố.”

“Ồ, có chứ, tôi có thể chứ,” cô dữ tợn khẳng định.

“Tại sao cô em không để những chuyện đã qua qua luôn đi, Gabriella?” anh ta thuyết phục “Tôi có thể chắc chắn với cô em, tôi đã hoàn toàn quên chuyện đó.”

Mắt cô mở to hoài nghi. Anh ta quên đã xông vào phòng cô ba tháng trước khi cô về nghỉ cuối tuần với James? Anh ta quên đã hôn cô, ấn cô nằm ngửa ra giường, toan cưỡng ép cô khi anh ta kéo hết quần áo cô ra và lăm bắm những câu tục tĩu bên tai cô?

Cảnh tượng khi mà James___ơn trời___bất thần bước vào đã ngừng lại được! Kết quả là ông đã cấm chỉ không cho Toby đến Gresham nữa.

“Cút ra, Toby,” cô run rẩy quát lên. “Cút ra ngay!”

“Chả lẽ cô em không muốn biết làm thế nào để kết thúc cuộc hôn nhân của cô em với Rufus ngay bây giờ mà vẫn giữ được hai mươi lăm triệu bảng trong tay à?” anh ta gợi ý khi kéo một cái ghế ra ngồi xuống.

Gabriella lắc đầu. “Tôi không quan tâm đến tất cả mọi điều gì anh nói!”

“Nhưng em không nghe—”

“Tất cả mọi điều!” cô chán ghét nhắc lại, biết chắc chắn rằng bất cứ điều gì Rufus nghĩ ra đều là tin xấu cho ai đó. Trong trường hợp này, thì có vẻ mục tiêu là Rufus. “Làm sao anh biết Rufus và tôi đã cưới nhau?” cô sắc sảo hỏi.

Toby nhún vai. “Chỉ cần đơn giản gọi một cú điện thoại cho David Brewster là biết ngay thôi. Ông ta còn hơn là vui mừng khi thông báo với tôi hai người sẽ kết hôn tuân theo những điều kiện của di chúc của Ông bác James.” Anh ta nhấn nhó “Tôi có cảm tưởng rất rõ ràng rằng ông luật sư này không thích hoặc không bằng lòng với tôi!”

“Tôi không thể hiểu tại sao anh làm vậy!” Gabriella trả lời gay gắt. “Và tôi nghĩ rằng anh là người chịu trách nhiệm trong vụ phóng viên xuất hiện ở phòng đăng ký kết hôn hôm đó?” cô chế nhạo, chắc chắn David Brewster không thể biết Toby đã sử dụng tin tức moi được của ông về đám cưới vào việc gì.

“Chỉ là một trò đùa của tôi thôi mà,” Toby hờ hững nhún vai. “Biết rõ tình cảm giữa cô và Rufus, tôi nghĩ có thể sẽ rất vui nếu có vài bức ảnh của hai người xuất hiện trên mặt báo!”

Gabriella cứng rắn. “Và tình cảm giữa anh và tôi thì sao...?”

“Về phía Rufus, rõ ràng là rất khinh thường cô em,” anh ta quàng quạc vui vẻ. “và, tôi đoán thế, về phía cô em là ngờ vực và đề phòng.”

Hay lắm, anh ta nói đúng về tình cảm của Rufus với cô.

Nhưng hoàn toàn sai về tình cảm của cô với Rufus!

Và cô cũng chỉ mới tự mình nhận thức được...

“Thật sự đấy không phải là việc của anh, đúng không Toby?” cô đáp lại. “Tôi nghĩ là tôi đã mời anh ra khỏi đây rồi cơ mà?”

“Và tôi nghĩ rằng tôi đã bảo cô em tôi có một đề nghị kinh doanh cho cô em,” anh ta trả lời thiếu kiên nhẫn.

“Một đề nghị kinh doanh mà tôi không quan tâm___”

“Đừng nói thế cho đến khi cô biết nó là cái gì___?”

“Tôi không cần biết nó là cái gì!” Cô cứng rắn khẳng định với anh ta. “Bất cứ đề nghị kinh doanh nào anh đưa ra cũng chắc chắn rất đáng nghi ngờ.”

“Rất hài hước!” anh ta thở dài nôn nóng vì sự cô chấp của cô. “Có điều là, Gabriella, tất cả những gì cô em cần làm là thoát khỏi cuộc hôn nhân với Rufus, vứt luôn cái điều kiện 6 tháng ấy đi, Và sau đó khi anh đã được thừa kế, anh với em sẽ chia đôi.”

Anh ta vẫn chưa từ bỏ tham vọng sao? Thật không thể hiểu nổi!

“Sau đó hai chúng ta có thể tiến tới hôn nhân nếu em muốn,” anh ta khàn khàn đề nghị, “Anh vẫn luôn luôn muốn em, gabriella___”

“Tôi thà giữ cuộc hôn nhân với Rufus___người mà như anh nói, chẳng có gì ngoài sự khinh miệt với tôi___còn hơn là lấy anh!” Cô thở hổn hển vì tức.

“Bây giờ như thế không hay đâu, Gabriella,” anh ta thì thầm khi đứng lên bước thẳng về phía cô.

“Đừng tới gần đây,” cô cảnh cáo, mắt mở to.

“Nếu không thì sao?” anh ta tự tin thách thức.

“Tôi cảnh cáo anh,Toby!” Cô trừng mắt, không biết sẽ làm thế nào nếu anh ta không dừng lại.

Nếu cô hét ầm lên thì sẽ gây ra một cảnh không đẹp để gì ở trong toà nhà Gresham, Lạy trời, nhưng chẳng có cách nào khác, vì cô không thể để thẳng khốn này đến gần cô được. Hấn làm cô kinh tởm hơn bất cứ ai khác, và có vẻ hấn nghĩ việc xảy ra ba tháng trước chẳng là gì cả ngoài một trò đùa.

“Cô em sẽ làm gì bây giờ, Gabriella?” anh ta chế nhạo. “Chẳng có Ông bác James ở đây để bảo vệ cô em lần này đâu.” Mặt anh ta tàn nhẫn. “Và cần nhắc đến vấn đề cô em là lý do để ông ấy tước quyền thừa kế của tôi, tôi nghĩ cô em có thể cố gắng tử tế với tôi hơn lần trước.”

Gabriella biết chính xác hấn muốn gì khi nói “tử tế”. Và chỉ cần nghĩ đến thẳng khốn này cũng làm cô buồn nôn.

“Anh sẽ có cái “tử tế” nhất mà anh đáng có, Toby,” cô khẳng định chắc chắn với anh ta. “Bây giờ thì anh đi đi,” Cô run rẩy van xin, vô cùng sợ hãi khi anh ta đến gần cô. “Nếu Rufus thấy anh ở đây thì anh sẽ gặp phiền phức đấy.”

“Nhưng tôi muốn hai chúng ta trở lại là bạn bè, Gabriella,” anh ta đổi giọng thuyết phục.

Họ chưa bao giờ là bạn bè cả, chỉ là thành viên trong cùng một gia đình, hỏi thăm nhau vài câu trong những buổi gặp mặt họ hàng, nhưng sau khi anh ta đã đối xử với cô như vậy, họ đã không nói với nhau một câu nào nữa.

“Rufus có thể xuống đây bất cứ lúc nào và sẽ bắt gặp anh ở đây,” cô nhấn mạnh___và trời biết anh sẽ nghĩ gì nếu anh xuống thật! “Anh thật sự phải đi thôi, Toby!”

Toby mỉm cười tự tin. “Rufus sẽ không xua đuổi tôi đâu___”

“Không à?” Rufus lạnh lùng thách thức khi anh nâng tấm vải che đi vào nhà hàng, cái nhìn khắc nghiệt của anh tàn nhẫn quét qua Gabriella và Toby, nét mặt khép kín không biểu lộ một chút nào cảm xúc trong lòng khi anh tình cờ nghe được mẩu đối thoại ngắn ngủn giữa hai người.

Vì anh không hoàn toàn chắc chắn anh đã hiểu rõ.

Gabriella đang van nài Toby đi về, nhưng đây là vì cô thực sự muốn anh ta về hay chỉ vì cô không muốn mạo hiểm để anh bắt gặp bọn họ cùng nhau?

Mặc dù chỉ cần nhìn thấy cô là anh đã điên lên vì ham muốn___mà đã bao giờ anh không điên___nhưng đây cũng không phải là lý do để anh do dự khi cho rằng cô là một kẻ đào mỏ.

Nếu chỉ vì anh có thể làm cô ham muốn trên giường như cô có thể làm với anh, thì cũng không có lý do để anh nghĩ cô đã thay đổi mục đích thực...

Có thể bắt gặp cô ở đây cùng Toby là điều tốt cho anh vì anh sẽ biết sự thật để tránh không bị mù quáng trước dục vọng.

Toby mỉm cười. “Cho mọi người một cơ hội đi Rufus. Gabriella và tôi đã là___bạn, từ lâu trước khi anh và cô ấy chấp nhận cuộc hôn nhân giả tạo này. Chúng tôi đã cãi nhau 3 tháng trước, chỉ thế thôi, cô ấy quá giận tôi___và có vẻ thế là đủ để cô ấy lấy anh.” Anh ta nói thêm giọng châm chọc, “Đấy là tất cả câu chuyện.”

“Anh nói dối!” Gabriella nhìn trừng trừng vào mắt anh ta. “Rufus, anh không tin bất cứ một lời nào của anh ta, đúng không?” cô nóng nảy.

Anh không biết nên tin vào cái gì bây giờ, óc phán đoán chính xác của anh thường lệ đã hoàn toàn bị che phủ bởi lòng thèm muốn của anh với Gabriella. Và bây giờ anh đang điên tiết vì cách Toby đứng quá sát Gabriella lúc anh bước vào, vì lời tuyên bố của gã về mối quan hệ của bọn họ, cả trong quá khứ lẫn hiện tại.

Anh nhìn người em họ bằng ánh mắt lạnh băng. “Tôi nghĩ cậu nên nghe theo lời khuyên của Gabriella và đi về đi. Và nếu cậu vẫn muốn gặp___vợ tôi, tôi đề nghị cậu chờ thêm sáu tháng nữa trước khi làm thế,” anh cay nghiệt thêm. “Lúc đó cô ấy sẽ giàu hơn với hai mươi lăm triệu bảng!”

“Rufus, sau khi em nói với anh em ghét anh ta như thế nào, anh không thể thật lòng tin là em có dính dáng gì với anh ta chứ, đúng không?” Gabriella há hốc miệng kinh ngạc.

Nhưng cô có thể thấy anh đã tin, một Rufus gần như có thể gần gũi mà cô thấy vài tiếng trước đã bị thay thế bởi một người trái ngược, kiêu hãnh, lạnh lùng, người luôn thích thú nghĩ những điều tồi tệ nhất về cô.

Anh đã nghe được bao nhiêu phần câu chuyện giữa cô và Rufus?

Chắc chỉ nghe được lúc cô đang van xin Toby đi về trước khi Rufus bắt gặp anh ta ở đây! Và anh đã hoàn toàn hiểu lầm lý do cô nài xin Toby!

Nhưng cô không cầu xin Toby ra về vì cô quan tâm tới anh ta; cô quá biết anh ta có thể tự quan tâm đến mình tốt như thế nào. Nhưng cô lo ngại cho sự hoà hoãn mong manh mà cô và Rufus vừa có được hôm nay. Cô lo là phải vì ánh mắt lạnh lùng của anh đã xuất hiện trở lại với vẻ khinh miệt như thường lệ.

Cô lắc đầu bàng hoàng. “Rufus, em không bao giờ___”

“Đừng phí lời, Gabriella,” Toby rầu rĩ lẽ nhè. “Em không thấy Rufus sẽ không tin bất cứ lời nào em nói à?”

Toby nói đúng, Rufus không tin cô, Gabriella nhận ra khi cô thận trọng quan sát anh, bộ mặt đẹp trai của anh cứng rắn và kiên quyết khi anh nhìn trả lại cô.

Làm sao cô để anh thấy___? Làm sao cô làm cho anh tin___?

Cô không thể!

Vì Rufus mà cô đang nhìn bây giờ không muốn tin cô...

“Tôi nghĩ cậu nên về đi, Toby,” Rufus lạnh lùng nói với gã.

Toby nhún vai không quan tâm, giọng thách thức giễu cợt. “Chỉ cần một cú điện thoại cho anh khi em chán trừng phạt anh vì cuộc cãi vã ngu xuẩn của chúng ta. Chỉ cần nghĩ đến việc chúng ta có thể làm gì với 50 triệu bảng đó nếu chúng ta cưới nhau!” anh ta thích thú nói thêm. “Đúng thế, Rufus, tôi vừa hỏi cưới Gabriella rồi đấy,” anh ta cười cợt khi nhìn thấy nét mặt sắt đá của người anh họ.

“Thế thì sẽ khó khăn cho cô ấy đấy vì cô ấy đã lấy tôi rồi.” Rufus nghiêng răng.

“Một cuộc hôn nhân thì dễ dàng thu xếp thôi,” Toby tự tin gạt đi. “Đến khi đó, Gabriella sẽ là vợ tôi.” Anh ta mỉm cười. “Anh thấy đấy, Rufus, dù thế nào thì Gabriella cũng không mất gì, đúng không?” anh ta giễu cợt thêm.

“Cút ngay!” Rufus gầm lên hung dữ, tức giận đến nỗi muốn vặn cổ thẳng em họ.

Hoặc Gabriella.

Anh không quan tâm sẽ vặn cổ ai!

Toby nhìn anh cười cợt. “Anh sẽ làm gì được nào, buộc chặt cô ấy vào giường trong sáu tháng tới à?”

“Đúng , nếu cần thiết!” Rufus cục cằn, lúc này anh thậm chí không thể nhìn vào Gabriella.

Cảm giác của anh với Gabriella không chỉ là thất vọng.

Sau khi thấy cô làm việc vất vả để thu dọn nhà hàng sáng nay, thấy vẻ duyên dáng của cô làm mê hoặc nhân viên của anh trong bữa trưa, và thấy sự hưởng ứng hết mình của cô với anh chỉ vài phút trước, anh đã tự hỏi chẳng lẽ anh đã đánh giá sai về cô.

Trong chốc lát anh đã quên rằng trên tất cả cô chỉ quan tâm đến hai mươi lăm triệu bảng của cô! Thực tế, nếu cô thật sự dính líu đến Toby, và nếu Toby nói đúng; thì cô lấy anh hay lấy Toby cũng chẳng có khác biệt, trong mọi trường hợp tiền của Gabriella vẫn là của cô.

Nỗi tức giận của anh càng mạnh mẽ hơn, anh biết, vì anh đã từng bắt đầu nghi ngờ quan niệm của anh về cô bấy lâu.

Nhưng sẽ không còn nữa. Anh sẽ không bao giờ cho phép cái ham muốn thể xác của anh với cô chi phối anh, làm anh quên con người thực của Gabriella.

“Vẫn chưa đi à, Toby?” anh cứng rắn đuổi gã.

Gã em họ nhún vai, “Tôi nghĩ nếu tôi quanh quẩn ở đây thêm lúc nữa tôi có thể được chứng kiến một màn đánh vợ thực sự.”

Cái nhìn hoảng hốt của Gabriella lướt qua những thay đổi trên nét mặt Rufus, mạch anh giãn giập trên hàm xai nghiêng chặt.

Miệng Rufus mím lại thành một đường mỏng dính khi anh thấy cách cô nhìn anh lo sợ. Mẹ kiếp, anh chưa bao giờ đánh một phụ nữ nào trong đời, và anh chắc chắn sẽ không bắt đầu với cô, dù cho cô có khiêu khích anh đến thế nào!

“Đó có thể là cách của cậu để giải quyết mọi việc, Toby.” Anh kinh tởm bảo gã em họ. “Nhưng, về phương diện cá nhân, tôi ghét cay ghét đắng việc sử dụng vũ lực đối với bất cứ ai.”

“Đáng tiếc.” Toby không quan tâm. “Anh đã nói rồi đấy, Gabriella, gọi cho anh khi nào em không chịu nổi thằng cha tự cao tự đại này thêm nữa. Anh sẽ chờ, hứa đấy!”

Hai bàn tay Rufus xiết chặt hai bên mạng sườn khi anh nhìn theo Toby nghênh ngang bước ra, căng thẳng vì áp lực, biết rõ rằng, mặc dù anh không công nhận, nhưng anh đang vô cùng muốn nện một ai đó hơn lúc nào hết.

“Rufus___”

“Anh không có hứng thảo luận việc này với em thêm nữa, Gabriella,” anh lạnh lùng nói khi quay lại với cô, sắc đẹp của cô như trên người, nhưng Rufus đã quyết định không bao giờ bị cảm dỗ nữa. “Anh chỉ xuống đây để nói với em anh sẽ đi công tác ở New York vài ngày.” Anh lắc đầu chán nản. “ Có lẽ sẽ tốt hơn nếu anh ở xa em một thời gian!”

Có lẽ nên như vậy, Gabriella đau khổ chấp nhận. Nhưng cô sẽ nhớ anh. Và cô ghét phải thừa nhận điều đó như cô ghét cái sự thật rằng Rufus khẳng khẳng tin tưởng vào những ý nghĩ của anh về cô chỉ bởi bề ngoài mối quan hệ của cô với Toby.

Và bây giờ, khi nhận thức được cô vẫn yêu anh việc chứng minh anh đã nghĩ sai về cô quan trọng hơn niềm kiêu hãnh của cô.

“Anh đi có lâu không?” cô kiên quyết hỏi.

Anh nhìn cô lạnh lẽo. ‘Sự quan tâm của người vợ à, Gabriella?’ anh khinh bỉ. ““Hay em chỉ muốn biết sẽ có bao nhiêu thời gian cho đến khi anh về để Toby chạy quanh thuyết phục em theo ý anh ta?”

Cô lắc đầu. “Toby không thể thuyết phục em, em không tin anh ta.” Cô thở dài. “Thực tế nếu Toby là người cuối cùng trên trái đất thì em cũng không bao giờ đồng ý lấy anh ta.” Cô rùng mình khiếp sợ.

Mắt Rufus nheo lại, sự căm phẫn trong giọng cô quá thật không thể nhầm lẫn được.

“Điều gì đã xảy ra 3 tháng trước, Gabriella?” Anh hỏi rõ.

Cô giật mình nhìn anh, mặt cô trắng bệch. “Đã xảy ra cái gì cơ...?” cô lần lữa.

Anh nhún vai. “Bố anh viết lại di chúc ba tháng trước vì một lý do nào đó. Toby quả quyết hai người đã cãi nhau ba tháng trước. Và có vẻ hợp lý khi nối hai sự việc với nhau.”

Hợp lý, đúng vậy. Tổn thương___rất nhiều!

Cô khó nhọc nuốt nước bọt, biết rằng chẳng có cách nào tránh không trả lời anh. “Em đang ở nhà Gresham cùng với James thì Toby ghé lại. Anh ta___” Cô cố thở hít sâu để giữ bình tĩnh. “Anh ta cố___Anh ta tới phòng em, khẳng định em đã khuyến khích anh ta từ nhiều tháng trước. Và khi em quả quyết với anh ta em không___anh ta đã cố cưỡng ép em.”

Đây là điều khủng khiếp nhất cô từng trải qua trong đời. Toby luôn gây ấn tượng là một người thoải mái, vô tư lự và quyến rũ, nhưng hôm đó anh ta như trở thành một người khác. nếu không có sự can thiệp đúng lúc của James thì cô không biết có thể còn xảy ra những chuyện gì nữa.

Cô đã không đến gần Toby từ hồi đó!

“Hai người đã từng quan hệ với nhau, sao bây giờ em lại nói Toby cưỡng ép em...?” Rufus không thôi nghi ngờ.

“Em và anh ta chưa, và không bao giờ quan hệ với nhau!” Cô cãi chính. “Anh có biết anh ta đã làm em sợ khủng khiếp không?”

“Tại sao anh lại phải nhọc lòng tin em?” Rufus giấu cợt.

Vì anh chưa bao giờ tin cô, Gabriella biết, không tin bất cứ lời nào cô nói. Và anh còn thấy khó tin cô hơn, sau khi anh biết cô có thể đáp ứng anh cuồng nhiệt thế nào.

Nhưng đây là Rufus, người mà cô yêu, còn Toby___cô căm thù Toby!

“Bố anh đã kịp thời ngừng anh ta lại và đuổi anh ta ra khỏi nhà.” Cô mạnh mẽ cãi chính.

“Và ra khỏi di chúc của ông, có vẻ thế,” Rufus dài giọng. “Em đã làm gì vậy, Gabriella, gào khóc và thế là loại được một đối thủ? Có lẽ anh sẽ là người tiếp theo đấy nhỉ?”

“Anh thật sự không thể tin được điều đó à?” cô thở dài.

“Tại sao không?” Anh nhún vai “Như em tính toán, bố anh tất nhiên tin rằng em là một phụ nữ đáng thương, không có ai bảo vệ, đã buộc anh vào với em một cách sai lầm. Có lẽ em đã gợi ý cho ông cũng nên, như một sự trừng phạt vì anh đã thường xuyên từ chối ngã vào vòng tay mê hoặc của em, đúng không?”

Cô cứng người thủ thế, lòng quặn đau bởi cô đã kể với anh sự thật và anh đã từ chối tin cô. “Không thường xuyên!”

“Không,” Rufus khô khốc thừa nhận. “Như em nói, không thường xuyên. Và, như em sắp sẵn, chúng ta đã có một trận chiến tình dục tuyệt vời, đúng không, Gabriella?” anh găm gù, thách cô phủ nhận đam mê của cô với anh.

Và anh cũng không thể phủ nhận đam mê của anh với cô...

Mẹ kiếp, anh chưa bao giờ muốn một người đàn bà nào như cách anh muốn Gabriella. Luôn luôn. Mặc dù anh biết rõ cô là thứ gì.

Gabriella nuốt vào khó nhọc, biết sẽ rất lố bịch nếu cứ cố phủ nhận ham muốn thể xác của cô với Rufus. Cô cũng biết cả hai người đều cùng rất lố bịch nếu cứ cố gắng quả quyết sẽ không bao giờ làm lại chuyện đó. Niềm đam mê của họ với nhau luôn dễ dàng bùng nổ, ở những địa điểm, thời điểm không thích hợp mà không có gì báo trước.

“Đúng,” cô khàn khàn chấp nhận.

Anh gật đầu. “Khi anh từ New York trở về, anh có thể sẽ lại thích thú khám phá phần này của hôn nhân!” anh nhếch mép. “Anh đề nghị em tránh xa Toby trong lúc anh đi vắng.” anh cao giọng.

Cứ như đây là một thử thách khó khăn lắm.

Nếu như cô có bao giờ nói chuyện với Toby nữa thì cũng chỉ để bảo cho anh ta biết chính xác cô nghĩ gì về anh ta và những lời nói dối của anh ta.

“Còn bây giờ, anh thực sự phải quay lại làm việc,” Rufus dài giọng. “Anh có nhiều việc phải thu xếp trước khi anh đi tối nay.”

Gabriella vô cùng đau khổ khi hai người bọn họ chia tay như thế này. Đó là do anh không tin một lời nào cô nói về Toby. Thực ra nói với anh về chuyện ba tháng trước có vẻ như chỉ làm mọi việc xấu đi, và làm tăng thêm sự nghi ngờ của anh liên quan đến di chúc của bố anh và động cơ giấu sau những điều kiện của di chúc.

Cô không biết khi nào Rufus từ New York về. Anh đã nói anh sẽ đi vài ngày, nhưng chính xác nó có nghĩa là mấy ngày? Hai ngày? Ba ngày? Bốn ngày? Hay cả tuần?

Trời, cô ghét chính cô vì sự yếu đuối trong cách cô yêu và ham muốn anh như thế này, trong khi tất nhiên là anh không, và sẽ không bao giờ, có tình cảm tương tự với cô.

“Anh muốn em nói gì với Holly?” cô nhắc khi anh sắp bỏ đi.

Rufus quay lại. “Anh không muốn em nói gì với Holly hết,” anh thở dài “Anh sẽ phải về nhà lấy vài thứ , và tự anh sẽ có cách nói chuyện với Holly,” anh lạnh nhạt quả quyết với cô.

Nói cách khác, phần này trong cuộc sống của anh không liên quan gì đến cô!

7. Chương 7

Gabriella đã chứng kiến Rufus có thể tự thoả thuận với Holly ra sao khi cô trở về Nhà Gresham tối muộn hôm đó.

“Lần trước bố hứa sẽ cho con đi New York cùng bố rồi cơ mà!” Holly đang mè nheo.

“Vì bố nghĩ bố sẽ đi New York tháng tới khi con nghỉ giữa học kỳ!” Rufus nóng nảy đáp lại, giọng của họ vừa đủ to để Gabriella nghe thấy khi cô đi qua phòng sinh hoạt chung.

“Vậy tại sao bố không đi vào tháng tới?” Holly giận dữ đòi hỏi.

“Vì bố không thể!” Rufus kiên quyết nói với nó.

Cô có nên vào và cắt ngang họ không? Gabriella tự hỏi. Hay là cô nên để mặc họ?

Tính đến việc cách đối xử cứng nhắc của Rufus bây giờ có thể là do cô đã làm cho anh tức giận lúc chiều, và Rufus có thể sẽ hối hận về thái độ của anh ngay khi anh rời khỏi nhà, có lẽ sẽ tốt hơn nếu cô không để hai bố con anh một mình.

Nhưng Gabriella cũng biết nếu cô cắt ngang câu chuyện lúc này thì rất có thể cô sẽ trở thành tâm điểm cho sự oán giận của cả hai bố con họ...

Cô mở rộng cánh cửa phòng sinh hoạt chung, và thấy Rufus cùng Holly đang nhìn chăm chăm vào nhau trong phòng. Lúc này nhìn hai bố con giống nhau đến nỗi tim cô thất lại. Holly rất cao so với tuổi của nó, và cũng có mái tóc màu vàng sẫm, đôi mắt màu lục long lanh, hai má con bé đỏ bừng vì giận dữ giống hệt Rufus, và như một người trưởng thành, nó cũng học được cách kiềm chế bản thân. Ít nhất là cũng thường xuyên...

Như Gabriella đã đoán trước, cả hai bố con quay lại, hai cặp mắt xanh sáng rực nhìn chăm chăm vào cô. “Em có thể giúp gì được không?” cô nhẹ nhàng hỏi.

“Không!” Holly thốt lên vẻ thù địch?

“Holly, không được vô lễ với dì Gabriella,” Rufus cảnh cáo.

“Tại sao lại không? Bố cũng thế mà!” Holly ngang ngược trả lời.

Gabriella nhướn mày chế giễu khi Rufus nhăn mặt phiền lòng vì lời chỉ trích.

Rufus cau mày, không nhớ anh đã lúc nào từng thô lỗ với Gabriella trước mắt Holly. Mặc dù chỉ riêng việc anh chọn cách ra khỏi nhà cả hai ngày cuối tuần hơn là ở với vợ mới cưới có lẽ đã đủ cho Holly thấy anh miễn cưỡng sống cùng Gabriella. Mà thật ra anh chẳng miễn cưỡng chút nào cả, chẳng qua anh chỉ cố gắng tránh sự ham muốn xác thịt mà anh luôn cảm thấy khi có mặt cô.

Miệng anh mím lại. “Bố và dì Gabriella muốn làm gì là việc của người lớn, không liên quan đến con, Holly.”

“Bố hứa đưa con đi New York thế mà bố lại không giữ lời!” Holly ghen ngào quay trở lại vấn đề bố con họ đang tranh cãi.

“Bố có giữ lời,” Rufus chán nản bào chữa. Anh đã tranh luận với con bé về vấn đề này mười phút rồi__ và vẫn chưa đi đến đâu cả. Phụ nữ, thậm chí một phụ nữ bảy tuổi, không nghi ngờ gì nữa, có thể trở nên cực kỳ không biết điều.

“Cô chắc chắn Bố có lý do xác đáng nên không thể đưa con đi cùng lần này, Holly.” Gabriella khàn khàn xen vào.

Rufus nhìn cô thận trọng. Sau cách hai người họ chia tay chiều nay, những lời cô biện hộ cho những hành động của anh liên quan tới con gái anh làm anh ngạc nhiên.

“Ít nhất thì bố cũng không đưa cô đi cùng!” Holly khinh khỉnh.

“Holly__”

“Cháu nói đúng, bố không đưa cô đi,” Gabriella trả lời dễ dãi. “Thế có nghĩa là cô và cháu có thể sử dụng những ngày tới để biết rõ nhau hơn,”

“Cháu không muốn biết rõ cô!”

“Holly, thế là đủ rồi đấy!” Rufus đã hết kiên nhẫn, có thể trước đây không thể nhưng lần này thì thái độ chê trách của Gabriella làm cho anh phải nghĩ lại.

Nhưng Holly luôn là gót chân Asin* của anh. Rufus ý thức rất rõ rằng mẹ con bé đã bỏ nó từ khi nó hãy còn rất bé, và thường có ý bủn xỉn cho nó. Có lẽ anh đã bủn xỉn quá nhiều cho nó. Nên khi con bé lớn hơn, nó cũng nhận thức được anh luôn yếu đuối với nó ...

“Gabriella đang cố gắng thân thiện với con,” Mặc dù Chúa mới biết tại sao lại có trò trình diễn này! “Sự thân thiện mà con không đáng nhận nếu con tiếp tục cư xử như thế.” Anh chán nản thêm. “Bố sẽ mua quà gì đó cho con ở New York nhé?” Anh hỏi khi thấy Holly vẫn phụng phịu hờn dỗi.

“Quà gì hả bố?” Holly hỏi tò mò. “Bố biết con chỉ muốn có một con ngựa nhỏ thôi mà.”

“Cô không nghĩ bố có thể mang về một con ngựa con cho cháu từ New York,” Gabriella là người trả lời nó, “Riêng việc bố trở về đã là một món quà rồi, phải không Holly?”

Holly nhìn Gabriella do dự. “Vâng.. Đúng vậy. Nhưng__”

“Anh nghe thấy rồi đấy, Rufus.” Gabriella cười rạng rỡ với anh. “Lần này Holly có thể không cần quà của anh.”

“Cháu không nói thế!” Holly phản đối.

“Cô chắc Bố sẽ rất bận để có thể đi mua quà cho cháu trong chuyến công tác này. Đúng không, Rufus?” Gabriela gợi ý.

Rufus không chắc anh biết cuộc nói chuyện này sẽ dẫn đến đâu. Ngoại trừ việc Gabriella rõ ràng không chấp nhận anh mua quà cho Holly ở New York như một cách giải quyết việc tranh cãi giữa hai bố con.

Dĩ nhiên cách cư xử của Holly hoàn toàn không phải của đứa trẻ biết vâng lời, nhưng chưa bao giờ anh đi công tác mà không mua quà cho Holly. Và trong khi anh miễn cưỡng biết ơn Gabriella đã cất được vụ tranh cãi, nhưng cách cô xen vào câu chuyện như kiểu muốn dạy anh cách ứng xử với con gái thì anh cũng không thích, giống như Holly.

“Holly, cô nghĩ rằng cháu chỉ có đủ thời gian để lên gác và tắm trước khi ăn thôi đấy.”

Holly do dự nhìn về phía cô, có vẻ không chắc chắn sẽ phải làm gì tiếp sau khi đã nghe những lời khiển trách của bố nó.

Đấy chính là mục đích của Gabriella. Holly là một đứa trẻ rất đáng yêu, thực ra là rất xinh, nhưng có gì đó trong vài phút qua cho cô thấy nó đang bị làm hư! Đấy hoàn toàn không phải lỗi của Holly, tất nhiên. Và có thể cũng không hoàn toàn là lỗi của Rufus. Trong bảy năm qua, anh đã làm những gì tốt nhất để nuôi Holly không lớn, điều chẳng dễ dàng chút nào với một người đàn ông không có vợ. Và cách dễ nhất để giữ yên ổn trong những năm qua là mua cho Holly thật nhiều quà.

Nhưng mẹ con bé, theo Gabriella biết, sẽ không bao giờ kiên nhẫn chịu đựng những hành vi cư xử này của nó, và cô không nghĩ Rufus cũng sẽ chấp nhận. Mặc dù anh yêu con bé rất nhiều.

Với một người đàn ông quá cứng cỏi và ngoan cố khi đối xử với tất cả mọi người hiện diện trong đời anh ta - đặc biệt là cô - thì Rufus có vẻ rất mù quáng trong cách nuôi dạy con gái. “Cô nghĩ hình như cháu nợ bố một lời xin lỗi đấy,” cô nhẹ nhàng thêm.

Holly trông càng bối rối hơn nữa, chắc chắn từ trước đến giờ chưa bao giờ bị quở trách như vậy, liếc nhìn bố như muốn tìm sự thông cảm.

Rufus không biết làm thế nào trong tình huống này, và thực ra anh cũng chẳng làm được gì. Lúc này anh vẫn đang điên tiết với Gabriella vì cuộc gặp gỡ của cô và Toby; anh không biết nó đã được sắp xếp trước hay chỉ là ngẫu nhiên. Hay là có nên tin những điều cô kể về chuyện đã xảy ra với Toby ba tháng trước. Cô có vẻ đau khổ thật sự về việc không hay đó, và thái độ kinh khiếp của cô với Toby cũng có vẻ thành thực, nhưng_____

Anh không còn thời gian trước khi đi New York để tìm hiểu xem cô có nói thật với anh không! Và bây giờ chuyện cãi cọ với Holly lại càng làm tăng thêm nỗi thất vọng đang bao phủ anh.

Anh phải đi New York, và đấy là tất cả anh nên làm bây giờ, và đây cũng không phải lúc anh muốn đưa Holly cùng đi. Nhưng nếu anh trung thực với chính mình, anh biết chính là nỗi ham muốn sâu đậm của anh với Gabriella, và tình trạng mập mờ giữa họ, làm cho anh không muốn rời khỏi nhà bây giờ. Thực ra một nửa trong anh muốn bỏ qua tất cả mọi sự và mang cô đi cùng anh. Anh thậm chí không phải nói với cô tại sao anh làm thế; anh có thể dễ dàng nói với cô rằng anh muốn giữ cô ở xa Toby như là lý do để bắt cô nghe lời anh.

Nhưng anh e rằng ngay khi đến New York anh sẽ không thể để Gabriella rời khỏi giường trong hai mươi bốn giờ đầu tiên. Và mục đích của chuyến công tác khẩn cấp tới New York sẽ bị quên ngay lập tức.

Không, dù cho anh có muốn Gabriella đến đâu, anh cũng không thể đưa cô đi cùng anh.

Nhưng anh cũng không hiểu sự can thiệp thận trọng của cô vào tình trạng khó xử của anh và Holly. Anh cứ nghĩ cô là kiểu người thích thú thấy anh bất lực trong việc quản lý con gái anh...

“Bố cháu vẫn đang đợi đấy, Holly?” Gabriella cứng rắn nhắc lại.

Holly nuốt vào khó khăn, ném cho Gabriella một cái nhìn do dự nữa trước khi quay về phía anh cười rầu rĩ. “Con xin lỗi vì con đã cư xử vô lễ với Bố lúc nãy,” Cô bé thì thầm nói trước khi quay sang chống đối nhìn Gabriella. “Nhưng không phải vì Bố đi vắng mà cô nghĩ cô có lý do để ra lệnh cho cháu hay bảo cháu phải làm gì đâu_____”

“Ồ, nhưng dì có thể làm thế đấy, Holly,” Rufus nghiêm nghị đoạn chắc với nó.

Holly không bằng lòng với anh. “Nhưng_____”

“Nếu dì Gabriella nói con phải làm gì trong lúc bố đi vắng, bố mong con sẽ làm theo lời dì.” Anh khẳng định chắc chắn với nó.

“Nhưng cô ấy không phải là mẹ thật của con___”

“Đúng thế, nhưng dì là người lớn cùng sống trong nhà này,” anh khẳng định quả quyết. “và nếu như thế, con sẽ phải đối xử tôn trọng với dì.”

Gabriella quan sát Holly một lúc, nó rõ ràng đang tự đấu tranh với chính mình, không biết có nên tiếp tục cãi lại không hay là___

Con bé quay người và chạy ra khỏi phòng!

Và Gabriella rất nghi ngờ nó sẽ bỏ qua và đi rửa tay chuẩn bị ăn!

“Cám ơn,” cô khàn khàn nói với Rufus.

Anh cau mày ngượng ngập, mặt anh hơi tái sau cuộc đấu khẩu với con gái. “Vì cái gì?”

“Vì đã giữ uy tín cho em trước mặt Holly.” Cô nhún vai. “Em biết anh nghĩ gì về em, em chắc chắn anh không muốn làm thế, nhưng em sẽ mất mặt với Holly nếu anh đứng về phía con bé.”

Holly, giống như mẹ nó, có thói quen khóc lóc hoặc ăn vạ mỗi khi nó không vừa ý. Đây là lỗi của anh, Rufus nôn nóng chấp nhận. Nhưng Holly mới chỉ là một đứa trẻ, và càng ngày anh càng có thói quen bỏ qua những lỗi lầm của con bé khi thấy nó thiệt thòi vì không có mẹ.

Anh nhìn Gabriella đề phòng, vẫn còn ngạc nhiên vì cô đã quan tâm đến Holly. “vậy em biết anh nghĩ về em thế nào?” anh cay đắng hỏi cô.

Cô nhăn mặt, “có lẽ sẽ tốt hơn nếu chúng ta không nói đến đề tài này.”

“Có lẽ,” anh thừa nhận, nheo nheo mắt xem xét cô. “Nhưng anh nhận thấy những lời bình phẩm của em lúc này ngụ ý anh đang làm hư Holly?”

Cô nhún vai. “Nó mới chỉ bảy tuổi thôi mà, Rufus, nhưng nếu anh tiếp tục như thế này thì nó sẽ trở thành một đứa hư đốn khi nó mười bảy tuổi!”

Miệng anh cong lên nhạo báng. “Và em biết tất cả mọi việc đúng không?”

Gabriella cứng người. Có vẻ như chẳng bao giờ họ nói chuyện với nhau mà anh không đả kích cô, thậm chí cả khi nói về cô bé gái được nuông chiều của anh.

Cô nhìn anh và bắt gặp anh đang nhìn cô không chớp. “Theo lý thuyết của anh, nguyên nhân để em trở thành một kẻ đào mỏ từ khi mười bảy tuổi là do em đã không đủ hư lúc em còn bé đúng không?”

“Anh không nghĩ anh đã bao giờ chỉ rõ là mười bảy tuổi, có khi còn ít hơn nữa ấy chứ.” Anh cay nghiệt. “Chiều nay em lại biến đâu nữa vậy?”

Câu hỏi hoàn toàn bất ngờ trong lúc Gabriella không đề phòng, máu nóng dồn lên mặt cô khi Rufus nheo mắt nhìn cô đánh giá.

“Làm sao anh biết em biến?” cô hỏi lại chậm rãi.

“Em đang làm việc ở Gresham mà, Gabriella___và chẳng có chuyện gì ở đó mà anh không biết cả!” anh khẳng định chắc chắn.

“Anh muốn biết để làm gì?” cô lẩn tránh, biết rằng Rufus có thể nghĩ cô đi gặp lại Toby, nhưng trong lúc này cô không có ý định nói với Rufus cô đã đi đâu chiều nay. Đây là việc riêng của cô. Rufus sẽ được biết về việc đó đúng thời điểm. Thời điểm của cô.

Miệng anh mím lại. “Đừng có trả treo với anh, Gabriella. Toby nói gì chiều nay không quan trọng, nhưng em sẽ không thắng được anh đâu.”

Cô thở dài. “Đây không phải là cuộc đấu đâu, Rufus___”

“Em nói đúng—không phải cuộc đấu!” anh chắc chắn. “Cứ hợp tác cùng Toby chôn lại anh đi rồi anh sẽ buộc em vào những phiên tòa kéo dài bất tận cho đến khi em tám mươi tuổi, lúc ấy may ra em mới có khả năng nhận được một ít thừa kế!”

Cô thở sâu. “Em đã nói với anh em nghĩ thế nào về Toby, và lý do để em nghĩ thế.”

Đúng, cô đã nói, Rufus nôn nóng thừa nhận. Và nếu điều Gabriella đã kể với anh đã thật sự xảy ra, khiến cho bố anh ném Toby ra khỏi nhà ba tháng trước và thay đổi di chúc của ông, anh sẽ làm cho Toby phải trả giá vì đã dám cưỡng ép cô!

Nếu điều Gabriella nói là sự thật...

Anh hít sâu. “Có lẽ sau khi anh đi New York về, anh nên đến gặp và nói chuyện với Toby nhỉ...?”

“Cứ việc.” cô thách thức, ánh mắt cô nhìn anh không nao núng.

Có điều gì đó khác lạ ở Gabriella chiều nay, anh nhận ra khi chăm chú xem xét cô qua cặp mắt nhắm nheo. Cô không tỏ ra lo lắng nhiều như trước—thực ra cô không thèm đáp lại những lời chế nhạo của anh theo cách cô thường làm...

“Sao anh lại phải đi New York gấp thế?” cô quan tâm hỏi.

Như bất kỳ một bà vợ nào đều hỏi vậy khi chồng về nhà và báo rằng anh ta phải đi công tác gấp...!

“Tại sao em lại quan tâm, Gabriella?” Anh hỏi.

Cô nhún vai. “em chỉ lấy làm lạ sao anh lại phải đi gấp đến nỗi không thể đưa Holly đi cùng?”

Hình như đó không thực sự là điều cô muốn biết, Rufus nghi ngờ nhận ra. Chắc chắn Gabriella nghĩ anh đi New York với một người đàn bà khác, và Holly sẽ làm cản trở mối quan hệ đó!

Cứ như anh có thể quan tâm đến bất cứ một người đàn bà nào khác khi Gabriella tự cô đã trói anh vào những mối ràng buộc khi anh còn chưa kịp suy nghĩ cho rõ ràng.

Miệng anh cong lên nhạo báng. “Lúc nào em cũng có thể đi cùng anh, Gabriella,” anh mời mọc giễu cợt—và hoàn toàn mâu thuẫn với quyết định của anh mấy phút trước. “mặc dù anh không đảm bảo em sẽ thăm thú New York được nhiều!” anh nói thêm, cố ý xem cô phản ứng ra sao.

Mắt anh lấp lánh cảm xúc mà Gabriella nhận ra hoàn toàn không phải là tức giận.

Rufus vẫn muốn cô...

Làm sao anh có thể cảm nghĩ theo cách đó được cô cũng không biết. Nhưng cô biết qua ánh lấp lánh trên đôi mắt anh, ánh đỏ trên đôi má anh, cô biết anh ham muốn cô.

Cô nhìn anh không chớp. “Em đã đến New York rồi,” cô nói. “Em tới đó với mẹ em và James hai năm trước để mua đồ Giáng sinh.”

“Vậy là em đã đi rồi,” anh lè nhè. “Anh có nên suy luận là em muốn đi cùng anh không?”

Cô có muốn không?

Ồ, có chứ!

Cô ghét nghĩ anh sắp phải đi xa trong khi mọi chuyện giữa họ vẫn chưa được giải quyết. Nhưng cùng lúc đó, cô cũng biết anh vẫn còn rất giận dữ với cái mà anh gọi là sự ăn ở hai lòng của cô với Toby, và nếu như cô đi New York với anh, anh có thể sẽ có cơ hội để trút giận lên đầu cô.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu. “Em không nghĩ đó là ý hay khi anh đã nói với Holly không cho nó đi. Con bé không thích em như thế là đủ rồi,” cô phiền muộn thêm.

“Nó không biết về em nhiều đủ để ghét em đâu—”

“Có vẻ như chẳng bao giờ anh ngừng nghĩ như vậy!” cô khô khan.

Miệng anh mím lại. “Cả hai chúng ta đều biết rõ tại sao anh không tin em ngay từ đầu, Gabriella—”

“Thậm chí cả khi những điều anh nghĩ về mẹ em là sự thực___mà thật ra không phải,” cô thủ thế đốp lại anh trước khi anh có thể nói được, “Thì cũng không có lý do gì để anh coi em là một kẻ đào mỏ quyền rũ cả!”

Rufus nhìn cô giễu cợt. “Thế cách cư xử của em ở Majorca thì sao? Em cố ý quyền rũ anh hôm đó, Gabriella. Hay anh phải coi đó là sự tò mò của một thiếu nữ ngây thơ?”

Vì anh sẽ không bao giờ tin rằng cô đã yêu anh!

“Đúng thế!” cô nóng nảy khẳng định. “Anh là ông anh kế đẹp trai của em, từng trải nữa, tất nhiên. Và em đã___lúc đó em đã say mê anh!” cô nín thở thừa nhận.

Rufus cười không vui. “và anh cho là anh đã làm tiêu tan giấc mơ thiếu nữ của em?” anh châm chọc.

Đúng, anh đã làm vậy.

Giống như anh đang làm tiêu tan tình yêu của cô với anh bây giờ.

Cô lắc đầu. “Anh cũng chẳng thêm quan tâm mà.” Cô nhẹ nhàng thừa nhận.

Rufus nhìn đầu cô đang cúi xuống, hai hàng mày dài phủ rợp trên hai má cô, và trong anh không còn cảm giác phẫn nộ với những điều tội lỗi mà anh nghĩ cô gây nên cho anh. Năm năm trước, Gabriella biết chính xác cái cô làm lúc đó. Cô chỉ mặc___hoặc cũng có thể coi là không mặc___một chút đồ bé xít.

“Em nói đúng, anh chẳng quan tâm,’ anh cay nghiệt, hai bàn tay anh nắm chặt hai bên mạng sườn khi anh cố gắng một cách tuyệt vọng chống lại sự cám dỗ kéo cô vào trong vòng tay và làm tình với cô, cho anh thêm nhiều kỷ ức về cô đe anh mang theo toi New York. Đây là trận chiến mà rõ ràng anh đã thua...

Gabriella ngẩng mắt nhìn lên, mắt cô mở to khi Rufus xiết cô vào trong vòng tay, nghiêng ngả môi anh trên môi cô trong một cái hôn đòi hỏi và tước đoạt, hai bàn tay anh nắm chặt hông cô khi anh ôm xiết cô vào vật cứng của anh, hai bàn tay anh đưa xuống ôm lấy mông cô và anh ấn chặt cô vào trong anh.

Đây là cái hôn để trừng phạt , để khẳng định quyền sở hữu, hơn là mang đến niềm vui sướng. Và nó đã thành công lúc Gabriella nhận thức được rằng cô không muốn bất cứ một người đàn ông nào khác ngoài Rufus chạm vào cô và ôm cô như thế này, mặc kệ những ý nghĩ của anh về cô.

Mắt anh loé lên khi anh dứt môi anh khỏi môi cô và đặt cô đứng tách khỏi anh. “Không được lại gần Toby trong khi anh đi vắng,” anh cay nghiệt.

Gabriella nhìn anh, mắt long lanh lệ khi Rufus mạnh mẽ sải chân ra khỏi phòng mà không liếc lại một lần nào.

Bởi vì cô không là gì với anh cả.

Bởi vì anh chẳng có tình cảm gì mà chỉ thêm muốn cô.

Long thêm muốn mà anh thoả mãn bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào anh thấy thích.

Lòng thêm muốn mà cô chẳng có vũ khí gì chống lại được.

Và cô vừa biết được rằng cô không thể tự bảo vệ được chính mình trước tình yêu cô dành cho anh.

Đây là lý do tại sao trưa nay cô đã ghé lại chỗ luật sư David Brewster để bắt đầu tiến hành các thủ tục hợp pháp để chắc chắn rằng một ngày nào đó, Rufus sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài phải tin cô.

Nó có thể trở thành chẳng có nghĩa lý gì đối với Rufus cũng không sao, nhưng ít nhất cô cần biết, lúc cô trả lại anh hai mươi lăm triệu bảng khi thời gian sáu tháng qua đi, anh nhận ra được anh là tất cả đối với cô, và cô sẽ chứng minh cho anh thấy anh đã hoàn toàn nghĩ sai về cô.

Cuộc sống của cô, nếu thiếu Rufus, sẽ rất trống vắng, nhưng ít nhất anh sẽ biết sự thật.

8. Chương 8

GABRIELLA đang chìm trong giấc mơ kỳ diệu nhất. Trong giấc mơ của cô, Rufus đang nằm cạnh cô, ôm cô, làm tình với cô, hôn cô thậm chí cả trong lúc anh thám hiểm từng inch trên thân thể cô.

Dịu dàng.

u yếm.

Thiết tha.

Tất cả những điều đó làm cô nhận ra cô đang mơ!

Rufus không yêu quý cô.

Ngay lập tức cô chôn vùi ngay ý nghĩ u ám đó vào một góc thật sâu trong đầu cô, tuyệt vọng níu lấy giấc mơ nơi một Rufus khác đang chiều chuộng cô thật lãng mạn.

Vì cô muốn Rufus yêu quý cô.

Ôi, đúng thế!

Cô ôm đầu anh kéo vào với cô trong lúc lưỡi anh lướt nhẹ trên bầu ngực cô, cô rên lên phản đối khi anh ngẩng đầu lên.

Nhưng đôi môi nóng bỏng của anh ngay lập tức lại gắn vào cô, âu yếm hút một bên núm vú căng cứng của cô vào nơi miệng ấm áp và ẩm ướt của anh, tiếng âm ư trong cổ cô bật thành tiếng rên rỉ vì khoái cảm.

“Em có thích thế không, Gabriella?” anh khàn khàn thúc giục.

“Ôi, vâng,” cô thở dài đau đớn. “Đừng ngừng lại, Rufus. Xin anh đừng ngừng lại!”

“Nói cho anh biết em thích gì nữa?” tiếng anh khuyến khích cô rì rầm từ sâu trong ngực khi bàn tay anh dịu dàng vuốt xuống eo cô, những ngón tay anh như đốt cháy da thịt cô.

Đây chỉ là một giấc mơ thôi, cô tự nhủ, và trong mơ cô có thể đòi Rufus làm những gì cô thích.

“Em thích anh vuốt ve em ở đây.” Cô đẩy bàn tay anh tới ôm lấy nơi ấm áp giữa hai chân cô.

“Như thế này à” anh hỏi khi bắt đầu vuốt ve cô.

“Ôi vâng,” cô thở dài đau đớn, niềm khoái cảm dâng lên trong cô. “Rufus___” Hơi thở hổn hển của cô đột nhiên tắc nghẹn khi anh cúi xuống chạm môi vào đó, lưỡi anh nóng bỏng và ẩm ướt khuấy động cô. “Trời ơi, Rufus...” cô rên rỉ yếu ớt, hoàn toàn chìm đắm trong niềm hoan lạc cháy bỏng bao phủ toàn thân cô, lưng cô cong lên, đầu ngửa ra khi niềm hoan lạc dâng cao trong từng phần cơ thể cô tưởng như không bao giờ dứt.

“Mmm.” Cô thở dài hài lòng, đưa tay xuống kéo anh lên với cô, miệng cô đã sẵn sàng cho anh khi anh hôn cô với sự đòi hỏi như muốn nói với cô giấc mơ này không bao giờ kết thúc.

Cô mỉm cười khi Rufus ngừng hôn cô chỉ để lưỡi anh rà qua rồi ném đôi môi nhạy cảm của cô, rằng anh cần nhẹ khi anh một lần nữa lại lướt xuống bộ ngực căng phồng của cô, hai tay cô vùi trong mái tóc dày của anh kéo xuống khi cô cong người lên với anh.

“Nữa không?” anh hỏi ngắn gọn.

“Ôi, nhiều nữa vào!” giọng cười cô khàn khàn về chiến thắng khi cô đưa tay xuống chạm vào cái nơi cứng ngắc của anh. Lần này thì chính Rufus là người phải bật rên lên vì khoái cảm khi anh nằm ngả xuống gối bên cạnh cô.

Mái tóc cô kéo lê trên ngực anh khi cô lướt từ trên xuống dưới dọc theo người anh, ngừng lại giữa đường để cướp lấy những cái núm vú cương cứng trên ngực anh, lưỡi cô đưa qua rón anh, rất gần, nhưng vẫn không chạm vào nơi khuấy động nhất của anh, cảm giác mơ hồ trong giấc mơ của cô làm cô trở nên táo bạo đến mức cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng được.

“Anh thích em làm gì, Rufus?” giọng cô khàn lại . “Anh có thích thế này không?” Cô đưa tay dọc chiều dài của anh. “Thế này nữa?” Lưỡi cô đi theo đúng đường của bàn tay cô. “Và thế này nữa?” khi lưỡi cô lướt vòng quanh nó .

“Tất cả, Gabriella! Anh thích tất cả của em!” anh rên rỉ, đưa tay lên thọc vào tóc cô “Trời ơi, đừng dừng lại!”

Lần này cô không có ý định làm thế, quỳ giữa hai chân anh, bàn tay cô nắm vòng quanh anh trong khi môi cô giữ lấy môi anh, cảm thấy được sức mạnh của anh dưới cô khi anh rùng mình vì sự động chạm của cô.

“Đủ rồi, Gabriella!” anh thở yếu ớt. “Anh muốn ở trong em.”

“Nhưng phải theo ý em cơ, Rufus!” Cô ngổ thẳng dậy vẫn quỳ trên hai đầu gối, thay đổi vị trí để cười lên người anh. Cô trượt một cách khéo léo dọc theo chiều dài cương cứng của anh, nhưng từ chối cho anh đi vào miền nóng hổi của cô. “Em muốn anh cầu xin cơ, Rufus. Cầu xin em cho anh đi!”

Cô thì thầm tán thành khi Rufus kéo giật cô vào với anh, hai tay anh chộp lấy ngực cô, hai ngón tay cái nhịp nhàng xoa nhẹ lên hai núm cứng ngắc, hông anh căng lên áp vào cô trong lúc anh nài xin sự giải thoát mà chỉ cô mới cho anh được.

“Không được, Rufus!” Cô rên lên, “Ồi, không được” Cô hét lên khi cảm thấy một cơn khoái lạc nữa tràn đến Gabriella cong người dưới anh khi anh ngậm một bên núm vú của cô trong miệng, tràn ngập và mở ra chờ những cái vuốt ve của anh khi niềm hoan lạc dâng cao ở thấp phía dưới cơ thể cô, và trải rộng khắp từng inch trên làn da nhạy cảm của cô khi cô áp chặt vào anh.

Cô yếu đuối gục vào ngực anh, thở thật sâu.

“Bây giờ nhé, Gabriella?” anh khẩn thiết thúc giục khi anh cử động để sẵn sàng giữa hai chân cô, da thịt anh khuấy động cô.

“Xin anh...!” cô rên lên, chạm vào anh, dẫn dắt anh vào trong cô.

“Anh không thể kiềm chế được lâu hơn nữa đâu, Gabriella,” anh trêu chọc báo với cô. “Anh cần em quá nhiều!”

“Vào trong em đi, Rufus,” cô mời mọc nhức nhối. “Ngay bây giờ!”

Cô đẩy tới để gặp anh đẩy lại, móng tay cô cào vào tấm lưng rộng của anh khi cô cảm thấy họ tới cùng một lúc, sâu lắng và mạnh mẽ hơn bao giờ hết, rồi cô cuộn người trong lòng anh khi cơn buồn ngủ ập đến.

Ồi chào! đây là ý nghĩ đầu tiên của Gabriella khi cô bị ánh nắng chiếu qua cửa sổ phòng ngủ đánh thức dậy , đuổi người như một con mèo, cô nhớ lại đến từng chi tiết nhỏ những cảm giác lãng mạn trong giấc mơ của cô đêm qua, một nụ cười bùng nổ trên môi cô khi cô nhớ tới cách cô và Rufus đã cho nhau, đã nhận của nhau, rồi lại cho nhau nữa.

Không phải là lần đầu tiên cô mơ tới Rufus, nhưng chưa bao giờ chúng lại lãng mạn đến như vậy, cũng như chưa bao giờ cô có thể tưởng tượng lại rõ ràng đến vậy khi cô thức dậy. Cô thấy như cô vẫn có thể cảm giác được làn da anh chạm vào cô, hơi thở của anh ấm áp bên cô, đôi môi và hai bàn tay anh vuốt ve cô, răng anh cắn lên vai cô khi anh rùng mình lên đỉnh_____

Dấu răng anh vẫn còn trên vai trái cô!

Nhưng đó chỉ là một giấc mơ thôi mà! Đúng không nhỉ...?

Mắt cô mở to hoảng hốt, tung chăn ra nhìn xuống thân thể cô. Cô đang trần truồng. Trong khi tối hôm qua khi đi ngủ cô đã mặc một cái áo lụa màu kem. Cái áo đang nằm trên sàn bên cạnh giường.

Ồi Trời ơi, Thế thì không phải là mơ rồi.

Rufus đã thật sự ở trên giường với cô đêm qua!

Mặt cô tái nhợt khi cô nhớ lại tất cả mọi việc đã xảy ra, sự buông thả không thể kiềm chế được khi đòi hỏi anh thỏa mãn ham muốn của cô, sự trượt trên của cô khi cô sờ mó và vuốt ve anh đáp lại.

Nhưng Rufus vẫn đang còn ở New York, cô tự an ủi. Anh đã đi New York tám ngày. Không thể có chuyện anh ở đây với cô đêm qua!

Nhưng cô không thể tưởng tượng ra những vết xước đỏ trên ngực cô, những vết xước trông có vẻ như là dấu để lại của hàm râu lởm chởm cạo từ sáng cạo sát lên làn da mỏng. Và cô cũng không thể tưởng tượng được những dấu răng trên vai cô. Cô có thể cố đưa ra nhiều lý do giải thích cho sự xuất hiện của chúng, Nhưng sự thật là Rufus đã ở trên giường với cô đêm qua, và cô không hề mơ.

Không, Rufus không thể ở đây, cô tự trấn an lần nữa. Anh chẳng nói gì nhiều với cô qua điện thoại tám ngày vừa rồi, nhưng anh đã nói chuyện với Holly, và Gabriella chắc chắn anh sẽ nói với con gái anh nếu anh biết trước sẽ trở về đêm qua.

Nhưng anh không nói gì; và Rufus đã về thật rồi.

Làm thế nào cô có thể nhìn mặt anh lại sáng nay sau những trò phóng dăng cô đã làm đêm qua?

Nhưng chỉ là trong giấc mơ của cô thôi, cô tự bảo vệ với niềm căm phẫn tăng cao. Với cô đó tất cả chỉ là một giấc mơ.

Cái gì___?

“Gần tám rưỡi rồi đây, Gabriella, nếu em có ý định đến Gresham hôm nay.” một giọng chế giễu quen thuộc hỏi cô.

Miệng Rufus cong lên khi thấy cô bắt giắc kéo chăn lên che thân mình trần truồng của mình, đôi mắt tím của cô loé lên giận dữ khi cô nhìn lên anh qua mép chăn, mái tóc đen như mun của cô xoã tung.

Anh vẫn còn rất mệt mỏi, kiệt sức, và cảm xúc cũng khô kiệt sau chuyến đi đau buồn tới New York khi anh trở về đêm trước, cần vô cùng được nằm bên cạnh một người phụ nữ ấm áp để xua đi những điều đen tối.

Cái xảy ra sau đó hoàn toàn bất ngờ. Rất vui thích, rất thoải mái. Nhưng vẫn bất ngờ. Bất ngờ hơn nữa vì anh biết hai người bọn họ đã rất tức giận với nhau khi họ chia tay tám hôm trước. Nhưng đêm qua Gabriella đã hiến dâng cho anh theo cách mà giờ đây cả thân thể anh cứng ngắc trở lại chỉ vì nhìn cô.

Gabriella cau mày nhìn anh. “Anh về khi nào vậy?” cô hỏi bất lịch sự, một phần trong cô vẫn hy vọng cô nhớ nhầm, và việc yêu đương của họ thật sự chỉ là một giấc mơ.

Vô lý, cô biết, nhưng cô có thể hy vọng, đúng không?

Rufus nhún vai. “Khoảng một giờ sáng nay.”

Gabriella nhắm mắt lại, cầu trời cho cô sai trước khi mở mắt ra nhìn chằm chằm vào anh với vẻ tố cáo. “Anh vào giường em đêm qua!”

“Đúng, anh đã làm thế,” Anh gật đầu, nhìn cô cân nhắc. “Chúng ta đã cưới rồi, Gabriella.” Anh nhún vai.

“Đúng, nhưng___nhưng___em đang ngủ. Em không biết em đang làm gì. Anh đã lợi dụng em!” cô nóng nảy buộc tội.

Anh bước thêm vài bước vào hắt trong phòng, thoải mái trong áo tee-shirt xanh sẫm và quần Jean bạc màu. “Như anh nhớ, em mới là người đòi anh phải năn nỉ xin em chứ nhỉ...?”

Ôi Trời, đúng thế, là cô mà!

Và Rufus đã cầu xin cô, như cô nhớ được, đã năn nỉ cô cho anh...

Cô nuốt khó nhọc. “Em nghĩ đây chỉ là một giấc mơ.”

Anh khẽ cười. “Em hay mơ về anh lắm nhỉ, đúng không?”

Chưa bao giờ giống lần này. Và cũng chưa bao giờ rõ ràng như lần này.

Vì nó không phải là mơ!

“Chúng luôn luôn là ác mộng,” cô đập lại, hy vọng anh sẽ bỏ đi để cô có thể ít nhất chính đốn về bên ngoài trông không đến nỗi trơ trẽn quá.

Mặc dù trong trường hợp này thì đó là điều rất khó.

Rufus cười tươi hơn. “Em có thể có những cơn ác mộng như thế nhiều chừng nào em muốn! Anh vô cùng hạnh phúc bị ép buộc.”

Cô cá là anh muốn thế!

“Anh đi ra ngoài được không, Rufus?” cô sốt ruột lâu bầu. “Anh làm bẽ mặt em chưa đủ cho một ngày à?”

Nụ cười của anh nhạt đi, ánh mắt anh lục lạo khắp khuôn mặt tái nhợt của cô, và cái anh nhìn thấy không làm anh hài lòng một chút nào.

Thay vì bỏ đi như cô yêu cầu, anh đi ngang qua phòng ngủ đến ngồi bên cạnh cô trên giường, đưa tay ôm lấy một bên mặt cô khi anh chăm chú nhìn xuống cô.

Anh lắc đầu. “Anh không có ý định làm bẽ mặt em, Gabriella,” anh khàn khàn khẳng định với cô. “Thực tế, nếu anh có định làm gì, thì chỉ để nói cảm ơn em___”

“Anh cảm ơn em?” cô bối rối nhắc lại, những ngón tay vẫn không buông tấm ga trải giường mà lúc trước cô đã nắm chặt lấy như một cách bảo vệ cảm cô bị anh ôm trong lòng bàn tay.

Rufus thở dài mệt mỏi. “Anh đã không nói với em___ lý do anh phải đi New York gấp là vì người quản lý ở đó bị mắc phải một tai nạn giao thông.” Anh lắc đầu, “Anh ấy đã qua đời năm ngày trước. Anh___anh ấy là bạn anh, Gabriella, cả hai vợ chồng anh ấy.”

Gabriella nhìn lên anh tìm hiểu, thấy sự căng thẳng hiện trên mặt anh, những vết nhăn dưới mắt và miệng anh mà tám ngày trước đây cô không thấy có.

Nét mặt anh đanh lại. “Đám tang xong ngày hôm qua. Anh đã ở đây lâu hết mức anh có thể, vì vợ goá của anh ấy quá đau khổ___Anh ấy có hai đứa con, và chúng chẳng hiểu gì hết___Anh không thể chờ lâu hơn nữa để rời khỏi đây, Gabriella,” anh yếu đuối thú nhận, ngón tay anh vuốt ve môi dưới cô. “Anh vô cùng cần cái em hết lòng trao anh đêm qua, Gabriella,” anh dữ dội thêm. “Em có hiểu điều đó không?”

Bố anh, bố ghê đáng mến của cô, vừa mất bảy tuần trước, và nỗi mất mát của Rufus rõ ràng vẫn còn rất đau đớn và chưa phai giống như chính cô. Đó thật là điều kinh khủng cho Rufus phải chịu tổn thương vì một cái chết nữa, còn hơn thế nữa vì đây một người còn trẻ và là bạn anh.

“Em rất tiếc,” cô khàn khàn nói với anh. “Em không biết.”

Anh cảm thấy không thể nói chuyện với Gabriella trên điện thoại được trong lúc anh đi vắng, Rufus nhận ra. Sự có mặt của anh là cần thiết ở New York, cần cho những nhân viên đang choáng váng ở đó, cần cho Jen và hai đứa trẻ. Nếu anh nghe thấy giọng Gabriella trên điện thoại thì anh sẽ không muốn ở lại New York thêm một phút giây nào nữa; anh sẽ muốn lên luôn chuyến bay đầu tiên về nhà.

Anh đã lấy chuyến bay đầu tiên về nhà ngay khi anh cảm thấy công việc tạm ổn.

Anh đã nhớ Gabriella, anh khó khăn thừa nhận. Bất kể nguyên nhân dẫn đến hôn nhân, bất kể mối quan hệ của cô với Toby___ và anh sẽ phải tìm hiểu chính xác ngay lập tức khi anh đã trở về England___anh biết rõ rằng Gabriella đã nhanh chóng trở thành một phần cần thiết trong đời anh. Một phần mà anh không chắc chắn anh có thể có khả năng từ bỏ khi hết sáu tháng...

Anh đột ngột đứng dậy, thọc hai tay vào túi quần jeans. “Xuống nhà ăn sáng với anh,” anh cao giọng.

Gabriella chớp mắt ngạc nhiên vì tâm trạng anh đột ngột thay đổi. Trong vài phút, chỉ vài phút ngắn ngủi, Rufus đã chia sẻ với cô ý nghĩ riêng tư của anh. Ngay lập tức anh lại thấy ân hận.

“Vâng.” Cô chậm rãi gật đầu. “Em sẽ xuống ngay khi em mặc xong quần áo.” Cô nói thẳng khi thấy anh không có ý định rời khỏi phòng cô.

“Ồ, được. Anh sẽ gặp em dưới nhà.” Anh nhanh nhẹn gật đầu trước khi quay gót bỏ đi, đóng cửa cẩn thận sau lưng anh.

Gabriella nằm ngửa ra gối nhìn lên trần nhà một cách trống rỗng. Cô đã mong mỗi Rufus từ New York trở về, tám ngày không có anh có vẻ như không bao giờ kết thúc. Mặc dù cô đã nghĩ rằng ngay khi anh trở về,

họ sẽ tiếp tục mối quan hệ căng thẳng - mà Toby đã có lòng tốt nuôi dưỡng bằng những lời nói dối của anh ta - với sự ngờ vực của Rufus về cô mà bây giờ có vẻ đã bị bỏ qua..

Rufus đã tới với cô đêm qua, với mong muốn có sự gần gũi ấm áp của cô, hai người bọn họ đã ân ái với nhau không có chút gì e ngại, đã cho cô thấy cô đã sai như thế nào. Dù anh có nghi ngờ cô đến bao nhiêu, hai người bọn họ vẫn có chung niềm đam mê thể xác với nhau.

Cô, là vì cô đã yêu anh quá sâu nặng.

Rufus, là vì anh vẫn ham muốn cô dù cho anh có thể không tin cô.

“Anh đã ăn gì chưa?” Cô hỏi khi gặp Rufus trong phòng ăn nhỏ mười phút sau, anh đang ngồi bên bàn với tách cà phê trước mặt.

Anh nhăn mặt, “Đồng hồ sinh học của anh chạy nhanh hơn bình thường. Thêm nữa, anh đã uống cà phê và ăn bánh mì nướng với Holly trước khi nó đi học.”

Gabriella ngồi xuống bên bàn với tách cà phê và bánh sừng bò của cô. “Em đoán là nó rất mừng khi nhìn thấy anh,” cô rầu rĩ.

“Nếu em muốn nói đến việc anh đã mang về cho nó một bà mẹ kế dành hạnh phúc, không biết điều!” Anh buồn rầu gật đầu.

Cô nhướng mắt cảnh giác, cố kiểm tra lại cho chắc xem có đúng anh đang cười không. “Holly đòi ăn ở trong phòng nó 2 ngày sau khi anh đi.” Cô nhún vai. “Khi em biết điều đó em đã bảo con bé rằng em không cho chị giúp việc mang thức ăn lên phòng nó nữa. và từ nay về sau nếu nó muốn ăn nó sẽ phải xuống phòng ăn. Holly đã chịu nhịn đói hai ngày để nhận thức được điều em nói, và ngày thứ ba nó đã xuống ăn sáng ở dưới nhà.”

Cuộc chiến ý chí giữa cô và Holly chẳng vui vẻ gì, và bây giờ, khi một tuần đã trôi qua mà Holly vẫn không nói lời nào với cô khi cùng ăn sáng hoặc ăn tối; nó chỉ ăn hết thức ăn của nó rồi bỏ đi.

Rufus nhìn Gabriella khâm phục, vẫn không chắc tại sao cô lại quan tâm đến Holly, nhưng anh rất biết ơn cô. Đó thật là một ý nghĩ lạ lùng với một người đàn bà anh đã cố tránh không đặt tình cảm gì vào cô, ngoại trừ sự dục vọng mà anh hiển nhiên không chối cãi được.

“Con bé đã không quá khó chịu, khi anh không mang quà về cho nó theo lời khuyên của em.” Anh nhăn mặt. “Nó nghĩ rằng anh về lừa với em chống lại nó, đó là cách nó nghĩ, anh tin thế.”

Điều nó có thể tưởng tượng lỗ bịch đến nỗi cô không thể kìm được nụ cười. “Con bé tất nhiên không biết mối quan hệ thật sự của chúng ta !”

Rufus nheo mắt quan sát cô kỹ lưỡng. Sáng nay cô trông rất đẹp, cô chỉ dùng một chút phấn cùng phấn hồng, nếu anh không nhầm, lông mi cô dài và dày tự nhiên cong cong trên đôi mắt tím, môi cô đỏ và căng mọng ____có phải vì những nụ hôn của anh đêm qua...?

“Em nói mối quan hệ của chúng ta là gì, Gabriella?” anh khàn khàn hỏi.

Cô có vẻ ưu tư về nó một lúc lâu, chậm rãi nhấp một ngụm cà phê. “Đối địch, nhưng cũng không từ chối quan hệ xác thịt, phải không?” cuối cùng cô buồn bã nói.

Anh khẽ cười vì lời miêu tả của cô “Đôi lúc đó là cảm giác chẳng dễ chịu gì.” Anh gật đầu.

Gabriella nhìn anh dò xét. Sau buổi nói chuyện của họ trước khi anh đi công tác tám hôm trước, cô đã nghĩ anh sẽ trở về để tiếp tục lãng mạn cô như khi anh đi. Cô chắc chắn không mong anh ngồi bên cô cùng ăn sáng sau một đêm yêu đương mà cô bây giờ vẫn còn đỏ mặt khi nghĩ về nó!

Nhưng hôm nay Rufus có vẻ trầm lắng, phân vân, dường như cái chết của giám đốc của anh ở New York đã làm anh phải đặt câu hỏi về mọi mặt trong cuộc sống của anh.

Tất nhiên, cô sẽ là đồ ngu mới cố tìm hiểu vị trí của cô trong đó, khi biết rằng chỉ một hành động sơ ý cũng làm cho mối nghi ngờ của anh trở lại.

“Thật là anh không mang quà gì về cho Holly à...?” Cô quyết định đeo đuổi chủ đề an toàn.

Anh nhún vai. “Vì việc ở đó làm anh không có tâm trạng nào để mua bán cả! Thêm nữa, Holly đã rất vô lễ với em và với anh nữa trước lúc anh đi. Anh nghĩ nhiều về việc đó khi anh ở New York, và quyết định rằng có lẽ em đúng; anh đang tạo nên một con quỷ nhỏ.”

Một con quỷ nhỏ có thể trở thành giống y hệt mẹ nó nếu anh làm tiếp tục nuông chiều nó, anh miễn cưỡng thừa nhận, đứa bé chỉ quan tâm đến cái mà nó sẽ nhận mà không biết phải cho để được nhận lại. Anh đã vô cùng khinh bỉ Angela từ lúc họ ly hôn, nhưng anh biết bây giờ khi Holly mới bảy tuổi, vẫn chưa muộn để anh sửa chữa sai lầm mà anh đã vô tình mắc phải trong việc nuôi dạy nó.

Anh cũng đã có cơ hội quan sát hai đứa con Rob sau khi bố chúng qua đời. Đã nhìn thấy cách một đứa trẻ mười tuổi và một đứa trẻ mười hai tuổi chăm sóc mẹ chúng như thế nào để giúp mẹ vượt qua đau thương mà không là gánh nặng của mẹ vì nỗi đau khổ của chính chúng.

Chúng đã làm anh nhận ra anh muốn Holly trở thành độc lập như chúng. Và đó là tâm gương để anh nhìn vào khi dạy bảo Holly.

Và Gabriella, có vẻ như...

Với anh cô có vẻ càng lúc càng khó hiểu.

Anh không chờ đợi Gabriella tiếp tục quan tâm đến Holly trong lúc anh đi vắng, và thậm chí khi anh nghe cô con gái nhỏ phàn nàn về cô sáng nay anh đã ngạc nhiên vì sự quan tâm đó.

Chẳng có động cơ nào trong chuyện này, như anh có thể thấy, ngoài sự chân thành mong giúp Holly.

Gabriella không hề nghĩ Holly là một con quỷ nhỏ, chẳng qua là một cô gái nhỏ được quá nuông chiều nay đã đến lúc cần dạy thêm một chút cư xử cho lễ độ.

“Việc sửa chữa nhà hàng tiến hành tốt không?” Rufus hỏi.

Mặt cô sáng lên. “Rất tốt. Nó đang được sơn lại, các màu Địa trung hải, màu kem ánh vàng và màu đất nung.. Những bức tranh mới đã được treo lên, cây thật được sắp xếp dọc theo các bức tường, bếp cũng đã được trang bị lại, em đang chờ người ta mang tới bàn ghế mới và thế là mọi việc hoàn thành.”

Trông cô tràn đầy sinh lực giống anh khi anh mở thêm một cửa hàng Gresham ở New York, Rufus nhìn cô kinh ngạc, một lần nữa đặt câu hỏi về việc cô có vẻ không ngại vất vả lao đầu vào công việc kinh doanh này. Sẽ còn nhiều vất vả hơn khi nhà hàng bắt đầu mở cửa đón khách.

“Em sẽ sẵn sàng khai trương vào Thứ hai theo kế hoạch chứ?” anh quan tâm hỏi.

“Thứ bảy.” cô khẳng định với anh. “Em muốn thử lôi kéo những khách đi mua sắm ngày Thứ bảy,” cô giải thích. “Với hy vọng họ sẽ quay lại vào tuần sau đó.”

Một mảnh khoe marketing hay, Rufus hài lòng nghĩ, ngày đầu tuần thường ít khách hơn những ngày cuối tuần.

Nó nhắc anh đang có nhiều công việc đang chờ anh ở đây, ở London, mà anh cần làm ngay sau khi đã sao lãng hơn một tuần.

Anh đặt cái tách cà phê rỗng không xuống bàn, nhặt lên vài mảnh giấy ghi nhớ anh đang liếc qua khi Gabriella xuống ăn với anh. “Anh phải đi và gọi vài cuộc điện thoại trong sáng nay và sẽ đến Gresham buổi chiều. Hôm nay em có về nhà ăn tối không?”

“Vâng, tất nhiên,” cô trả lời cảnh giác. “Em có thể đi đâu được chứ?” cô nói về đề phòng.

Cặp lông mày vàng sẫm của anh nhướng cao “Anh chỉ hỏi thể thôi mà, Gabriella.”

“Tại sao?” cô vẫn cau mày.

Rufus cười buồn bã. “Chỉ vì anh muốn biết anh có được cùng ăn với vợ anh tối nay không thôi mà.”

Anh đã không chắc gì đến Toby từ khi anh về, tại sao anh không đơn giản hỏi xem cô có gặp người đàn ông nào khác trong lúc anh đi vắng không? Tại sao anh không hỏi?

Có lẽ vì anh nghĩ cô sẽ nói dối anh nếu anh hỏi!

“Được, em sẽ về ăn,” cô khô khan khẳng định với anh. “Anh thích hay không là chuyện của anh.”

Mắt anh nheo lại. “Em muốn nói gì?”

Cô nhún vai. “Em muốn nói anh đã đi vắng hơn một tuần. Chắc anh phải có___những người bạn chẳng hạn, muốn gặp anh.”

Thật ngạc nhiên khi hai người bọn họ chưa bao giờ thảo luận về việc cả hai đều có thể có những mối quan hệ riêng trong cuộc sống của họ khi họ cưới nhau. Chẳng có ai trong cuộc đời cô cho đến lúc này, nhưng sự tồn tại của cái căn hộ trong thành phố của Rufus làm cho cô không thể chắc chắn điều gì về phía anh.

Cô đã có nhiều thời gian để suy nghĩ về những việc như thế khi Rufus ở New York, và hầu như chắc chắn hiện có một người đàn bà trong cuộc đời anh, và cô không phải là người phụ nữ đầu tiên làm nô lệ cho trái tim anh.

Rufus không biết Gabriella đang nghĩ gì trong đầu. Anh không thể đọc được gì từ đôi mắt màu tím đầy vẻ thận trọng của cô, nhưng ẩn ý sau những lời của cô thì anh không thể nhầm lẫn được.

“Không có ‘những người bạn’ nào trong lúc này cả, Gabriella,” anh chắc chắn với cô. “Vợ anh có thể không thích thế đâu, phải không?” anh giễu cợt nói thêm.

“Và điều đó thực sự làm anh rất bức mình, em chắc vậy!” cô gay gắt trả lời.

Cô lại đang muốn cãi nhau với anh nữa đây, anh nhận ra. Và anh không có tâm trạng nào mà cãi nhau với cô lúc này; khi anh vẫn còn có thể nhớ rất rõ sự thân mật của họ đêm qua, và có quá nhiều câu hỏi chưa giải đáp được về cô, để cảm thấy thích thú cãi nhau với cô.

Chắc cô cũng có rất nhiều câu hỏi cần anh trả lời.

Nhưng không phải ở đây. Không phải bây giờ.

Giờ thì anh đang có ý định chuẩn bị đi trước khi cô lôi kéo được anh vào cuộc chiến mà anh không muốn.

Anh đứng dậy. “Anh phải đi gọi điện bây giờ đây,” anh xuê xoa. “chúng ta sẽ có thời gian để nói chuyện tối nay, nếu đây là điều em muốn.”

Cô không biết là cô đang muốn gì nữa, cô nghĩ. Cô cảm thấy hoàn toàn mơ hồ vì sự bình tĩnh, gần như dễ chịu của Rufus.

Đêm qua họ đã làm tình với nhau, dữ dội, mạnh mẽ, và hoàn toàn buông thả.

Sáng nay thậm chí Rufus đã nói chuyện với cô như kiểu thích thú với những ý kiến của cô, và những điều cô làm có vẻ cũng làm anh quan tâm.

Cô chưa bao giờ biết anh có tâm trạng này !

“Ồ, tiện thể___” anh dừng lại giữa cửa “___anh có tin nhắn của David Brewster muốn anh gọi lại cho ông ấy khi anh về England.” Anh chìa ra một nắm các tin nhắn qua điện thoại mà anh đang đọc dở lúc này. “Em có biết ông ấy muốn nói với anh việc gì không?”

Gabriella sững lại hoảng hốt. David Brewster đã điện cho Rufus tám hôm trước sao?

Thế có nghĩa là ông đã gọi ngay sau khi cô quay lại ký thoả thuận sẽ trả lại cho Rufus mọi thứ, trừ nhà hàng Gabriella, khi kết thúc sáu tháng chung sống...?

“Em không biết,” cô cho qua, quyết định sẽ phải gọi lại và nói chuyện với David Brewster trước khi Rufus có cơ hội làm việc đó.

Bản thoả thuận đã được soạn thảo hoàn toàn là do ý kiến riêng của cô, và không liên quan đến bất kỳ ai ngoại trừ bản thân cô, nhưng cô biết David Brewster không vui vì nó. Ông đã cố ngăn cản cô ký nó, khẳng định chắc chắn với cô đấy không phải là điều James muốn.

Phải thừa nhận David Brewster không thật sự là luật sư của cô, nhưng trong hoàn cảnh kỳ quặc mà di chúc của James gây ra, và thực tế David Brewster rất thông thạo về di chúc đó, ông có vẻ là lựa chọn đúng đắn nhất của cô để soạn bản thoả thuận.

Nhưng cô nghĩ David Brewster hiểu đây là một bản thoả thuận cá nhân, và sẽ không cho Rufus, người được hưởng lợi từ bản thoả thuận đó, biết về nó cho đến thời điểm thích hợp cô sẽ tự nói với anh.

Vậy còn lý do nào khác mà ông luật sư muốn nói chuyện với Rufus?

9. Chương 9

“Con có quyển gì thế?” Rufus tò mò hỏi khi anh ngồi xuống bên cạnh giường con gái, để chúc nó ngủ ngon.

Holly rời mắt khỏi quyển sách nó đang mê mải đọc, ngược lên nhìn anh. “Đây là một quyển sách nói về ngựa. Hôm nay cô Gabriella mua nó cho con làm quà, cô ấy nói vì con là một cô bé rất ngoan khi bố đi vắng. Cô nói cô nghĩ con có thể đọc về cách chăm sóc cho một con ngựa con trước khi con xin bố mua cho con,” nó ngượng nghịu thổ lộ.

Rufus tròn mắt. “Thật à?” anh chậm chạp hỏi.

“Vâng.” Con gái anh gật đầu, rõ ràng đang rất nóng lòng quay lại với quyển sách. “Gabriella nói cô đã có những buổi tập cưỡi ngựa khi cô ở đây lúc còn nhỏ, và nếu con thích cô có thể thu xếp cho con vài buổi tập ở chuồng ngựa mà cô tập hồi trước.”

“Thật à?” Rufus bối rối, nhận ra anh vừa vô thức lặp lại lời nói của chính mình, nhưng anh không thể làm gì khác trong trường hợp này.

Việc Gabriella đã mất thời gian đi chọn một quyển sách cho Holly đúng chủ đề nó đang quan tâm đã đủ làm anh ngạc nhiên, nhưng việc cô đề nghị để cô sắp xếp buổi tập cưỡi ngựa cho Holly còn làm anh ngạc nhiên hơn. Điều đó vượt quá cái mà anh chờ đợi từ cuộc thương lượng của họ!

“Vâng” con gái anh cũng nhắc lại chính lời nó. “”Khi cô nói với bố về chuyện đó, dĩ nhiên,” nó hấp tấp thêm. “Con có thể tập cưỡi ngựa không hả bố? Gabriella nói cô sẽ cô xếp buổi tập vào sáng Chủ nhật nếu bố đồng ý.”

Gabriella làm thế này...Gabriella nói thế kia...

Nó trái ngược hoàn toàn với cách Holly nghĩ về Gabriella chín ngày trước...

Nhưng cũng có thể là do chính Holly đã thay đổi. Nhất định là thế. Và thay đổi theo chiều hướng tốt.

Nhưng thái độ của Gabriella mới là ẩn số với anh. Nhận thấy anh không mua quà cho Holly ở New York, cô đã mua cho con gái anh quà để thay vào, vì con bé đã là một “cô gái ngoan” trong khi anh đi vắng. Đó chính là cách thưởng cho một cô bé hơn là dỗ dành nó bằng cách mua quà cho nó mỗi khi nó nóng giận, như những lần trước anh vẫn làm.

Gabriella có vẻ như biết nhiều về cách giáo dục một cô con gái bé hơn anh.

“Bố không thấy có lý do gì để nói không cả, búp bê của bố ạ.” Anh nghiêng người về phía trước để hôn lên trán con gái, lão đảo xuýt ngã khi con bé giờ tay ôm lấy cổ anh níu xuống.

“Ôi, cảm ơn bố! cảm ơn bố!” Mắt nó sáng lên vì vui thích khi nó nằm lại trên gối. “Gabriella nói cô sẽ lái xe đưa con đến chuồng ngựa nếu bố nói đồng ý.”

“Gabriella thật tốt bụng.” Anh gật đầu. “Có lẽ để bố lái xe cho.”

“Thật hả bố?” Mặt Holly sáng lên vì kích động.

Tại sao lại không cơ chứ? Anh thỉnh thoảng vẫn đưa Holly ra công viên, cả đến nhà hát nếu chương trình phù hợp với nó, nhưng anh không nhớ lần cuối cùng nó nhìn kích động đến vậy.

“Bố sẽ nói với Gabriella về chuyện đó,” anh hứa, đứng lên. “Đừng đọc lâu quá,” anh trù mến nói thêm khi đi ra cửa.

Holly gật đầu. “Gabriella nói con chỉ được đọc đến tám giờ thôi, nếu không con sẽ quá mệt để đi học sáng mai.”

Rufus thậm chí còn thấy khó hiểu hơn lúc này. “Dì nói đúng đấy,” anh đồng ý, hơi ngạc nhiên.

“Con___con nghĩ con đã sai khi với Gabriella.” Holly nói nhỏ tí. “Con___ Cô rất dễ thương.”

Đúng vậy, cô rất dễ thương, Rufus tư lự. Và có thể, chỉ có thể thôi, anh đã nghĩ sai về Gabriella...?

Đã đến lúc anh và cô phải nói chuyện nghiêm túc.

“Bố có thể nói với cô về việc con học cưỡi ngựa khi cô về không bố?” Holly băn khoăn nhắc bố.

“Khi cô về à?” anh chậm chạp nhắc lại.

Holly gật đầu. “Cô vừa ra ngoài ngay trước khi bố đi làm về.”

Gabriella ra ngoài rồi à? Nhưng sáng nay cô đã nói với anh cô sẽ ăn tối ở nhà mà...

“Cô có nói khi nào cô về không?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Holly lắc đầu. “Một lúc nữa.”

“Cô có nói cô đi đâu không?” Rufus bắt đầu mất kiên nhẫn, vì anh muốn thấy cô trong bữa tối. Anh đã mong ngóng được ăn tối với cô hôm nay.

“Cô đi có việc.” Con gái anh nhún vai.

“Được rồi, búp bê.” Anh gật đầu. “Chúc con ngủ ngon nhé.”

“Con yêu Bố.” con bé mỉm cười.

“Bố cũng yêu con, Holly.” Anh nghiêm nghị trả lời nó.

Anh không bao giờ do dự khi thể hiện tình yêu với con gái, nhưng tình cảm của anh với Gabriella thì vẫn còn là điều bí ẩn.

Như Gabriella cũng đang có vẻ...

“Em đi đâu đấy?”

Gabriella cứng người khi nghe tiếng Rufus khi cô đang đứng giữa cầu thang, cô quay lại để thấy Rufus đã đứng ở ngoài phòng khách và đang nhìn lên cô.

Lúc đó đã mười một giờ, và cô nghĩ ___ Hy vọng ___ mọi người ___ đặc biệt là Rufus! ___ đã lên giường đi ngủ. Sự im lặng của căn nhà khi cô mở cửa bước vào làm cô tưởng họ đã ngủ rồi.

Không may mắn thế!

Rufus nhìn dễ sợ và kín như bưng dưới ánh sáng mờ mờ toả ra từ ngọn đèn nhỏ hắt còn bật ở phòng ngoài bây giờ nhìn có vẻ rộng hơn bao giờ hết, mặt anh nhìn trống rỗng và tối sẫm, mái tóc anh sáng như được mạ vàng khi anh nhìn cô.

“Anh nghĩ sáng nay em nói em sẽ về ăn tối nay cơ mà,” anh hỏi cô cụt lủn.

“Không phải anh đang đợi em đấy chứ, Rufus?” cô giễu cợt.

“Vừa mới thôi,” anh trả lời cộc lốc. “Anh co việc phải làm trong phòng, và vừa nghe thấy tiếng em về.”

“Kế hoạch thay đổi.” Cô nhún vai. “Em đi gặp mấy người bạn.”

Thật ra, ý nghĩ phải ngồi ăn tối cùng Rufus sau những điều cô biết khi gọi điện cho David Brewster làm cô thấy buồn nôn.

“Đừng có vẻ chê bai như vậy, Rufus.” Cô cười chế giễu khi thấy phản ứng khó chịu của anh. “Em cũng có bạn, anh biết đấy! Và trong đó không có Toby nếu đấy là điều anh nghĩ.” Cô nói nhanh.

Miệng anh cong lên. “Anh chắc chắn em có nhiều bạn khác ngoài Toby. Anh không có ý nói em không có.”

Gabriella liếc anh ngờ vực. “Đúng vậy. Và tất cả những người bạn em gặp tôi nay đều là phụ nữ.” Cô khẳng định với anh về đề phòng. “Em có thể cho anh số điện thoại của họ nếu anh muốn gọi họ để kiểm tra!”

Đêm nay cô cố ý thách thức anh, Rufus giận dữ nhận ra. Anh tự hỏi không biết lý do của nó là gì.

Họ đã có vẻ như một cặp vợ chồng bình thường sáng nay khi họ dễ dàng nói chuyện trong bữa sáng. Và anh có thể nhận thấy những thay đổi của Holly do cô tạo ra, và cô đã mất nhiều thời gian và nỗ lực cho con gái anh.

Vậy tại sao một lần nữa cô lại cố dựng lên một cuộc tranh cãi giữa họ?

“Anh không muốn kiểm tra em, Gabriella,” Anh nhẹ nhàng xoa dịu. “Anh chỉ nói lên sự thất vọng của anh khi không thấy em ăn tối ở nhà, vậy thôi.”

Gabriella nhìn anh miệt thị. “Em đoán thế!”

Tại sao cô lại phòng thủ như vậy, trời mới biết? Tốt thôi, vậy cô đã thay đổi kế hoạch và ra ngoài tối nay thay vì ăn tối cùng anh, nhưng chắc chắn anh mới là người bị trái ý chứ không phải cô, đúng không? Thêm nữa, đây là buổi tối đầu tiên anh ở nhà sau khi đi xa cả tuần.

Và anh có vẻ rất rất giống một người yêu đang nổi cơn ghen hơn là một người chồng bị gán ghép vào cô, anh rầu rĩ nhận ra.

“Xuống đây uống với anh một ly đã, Gabriella,” anh khàn khàn mời mọc.

Gabriella nhìn xuống anh một lúc về dò xét, ngạc nhiên tự hỏi lý do của lời mời. Họ chỉ vừa mới bắt đầu làm bạn, vậy có lý do gì để họ ngồi uống với nhau vài ly trong một căn phòng ẩm cúng?

Cô nhướn mày khi nghĩ ra câu trả lời. “Em không có tâm trạng để chơi trò chơi tình dục tối nay đâu, Rufus.” Cô gay gắt xua đuổi anh.

“Không có tâm trạng cho___Quý thật, Gabriella,” anh mất kiên nhẫn. “Anh đã lần nào đề cập gì đến việc ngủ với em tối nay chưa, Gabriella?” Anh quát mắng.

Chưa, anh chưa. Nhưng cô không thể nghĩ ra lý do tại sao anh muốn phí thời gian với cô lúc mười một giờ đêm như thế này.

Cô cười buồn bã. “Chúng ta không thường nói về chuyện đó___chúng ta chỉ làm nó thôi!”

Anh khẽ cau mày. “Em vẫn đang bực mình với anh vì đêm qua. Anh nghĩ anh đã giải thích với em lý do anh ở trên giường với em___”

“Tại sao em lại phải bực mình vì anh xâm phạm giường của em, giấc mơ của em mà không được mời cơ chứ?” Bàn tay cô nắm chặt tay vịn cầu thang.

Nó chẳng đi đến đâu cả, Rufus nản lòng nghĩ. Lời đề nghị chia sẻ với nhau một ly rượu đã thành ra như thế này đây, mà anh chẳng có ẩn ý gì cả.

Mặc dù anh có thể hiểu tại sao Gabriella lại liên hệ ngay tới sex...

Trong mối quan hệ của họ___ngoại trừ lần ở Marjorca!___anh luôn là người khởi xướng tất cả những lần họ làm tình với nhau, Gabriella luôn là người đáp lại___đến làm anh mất trí___nhưng chưa bao giờ cô có cử chỉ khêu gợi trước.

“Em nghĩ sao nếu chúng ta thoả thuận sẽ chỉ làm tình với nhau lần tới nếu em mời anh?” anh đề nghị một cách hài hước.

Mắt cô mở to trước khi nheo lại nghi ngờ. “Anh sẽ giữ lời hứa chứ?”

Cô nghĩ anh là loại đàn ông nào vậy?

Một thằng đàn ông không thể giữ tay ở xa cô vài tiếng đồng hồ, anh chính là loại ấy!

Nhưng đó là vì___

Vì cái gì?

Anh không chắc...

Anh đã sống không có tình yêu quá lâu nên giờ anh không chắc anh có hề nhận ra nó ngay được!

Anh chỉ biết anh muốn Gabriella. Luôn luôn. Anh cũng biết anh thích mọi thứ ở cô, kể cả tính hăm hở của cô, tính quạu quọ của cô. Anh cũng thích thú khi nhìn ngắm cô; cô là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp.

Anh có đủ lý do để nghi ngờ cô.

Nhưng anh có không?

Đây là điều làm anh phân vân...

Và cho đến khi anh tin tưởng cô, thì tốt hơn cho cả hai nếu họ không bị rơi vào tình trạng mù quáng vì sự hấp dẫn nhục thể mà họ không thể kìm nén mỗi khi họ có cơ hội ở với nhau một mình.

“Được, anh sẽ giữ lời hứa.” Anh khe khẽ đồng ý. “Bây giờ em sẽ xuống ngồi uống với anh chứ?” anh nôn nóng thêm, đã bắt đầu cảm thấy đau đốn vì sợ cô từ chối. Chỉ nhìn Gabriella không thôi cũng làm anh bùng bùng thêm muốn, cô đang mặc quần denim bó chặt lấy mông cô cùng áo tee shirt đen phủ sát bộ ngực trần của cô.

Rõ ràng nếu anh muốn giữ lời hứa thì tốt hơn hết anh nên nhảy vào tắm nước lạnh thật lâu!

Cô có nên xuống uống với anh không? Gabriella phân vân. Mục đích thực của anh là gì, xé toạc lòng tự trọng của cô một cách đau đốn khi cô tự lao vào vòng tay anh?

“Lúc này Holly kể với anh em đề nghị đưa nó đi học cưỡi ngựa phải không?” Rufus nhẹ giọng hỏi cô.

À, anh muốn nói chuyện về con gái anh. Đây lại là chuyện khác.

“Một ly brandy nhỏ thì được.” Cô nói lỏng những ngón tay đang nắm chặt tay vịn cầu thang, quay người bước xuống.

Cô chẳng tự tin chút nào khi hai người bọn họ ngồi gọn lỏn trong căn phòng sinh hoạt chung ấm cúng, càng lúc càng cảm nhận hiện diện của Rufus khi anh ngồi xuống ghé bành đối diện cô. cảm nhận sức mạnh của cánh tay anh dưới lớp áo tee shirt trắng, của đôi chân dài của anh giấu dưới quần denim đang duỗi ra phía trước khi anh thư giãn dựa lưng vào ghế. của bàn tay gợi cảm của anh đang cầm ly brandy.

Đôi bàn tay mà cô thích cảm giác nó vuốt ve cô khi anh đưa cô ____

Trời!

Họ đã thỏa thuận nếu có mối quan hệ thân xác nào giữa họ thì nó sẽ đến từ phía cô, và chỉ sau khi đạt được thỏa thuận đó có mười phút, cô đã quá muốn anh đến nỗi không thể nghĩ về bất cứ một việc gì khác!

Cô xoay xoay rượu trong ly trước khi nhấp một ngụm, giờ thì cô đang cảm thấy một sức nóng khác tràn ngập trong khi rượu ngấm dần trong dạ dày trống rỗng của cô.

Cô đã hẹn hai cô bạn gặp nhau để uống chút vang nhưng cô vẫn chưa ăn gì từ sáng đến giờ. Bây giờ thêm ly Brandy này nữa thì quá nhiều và có thể Rufus sẽ phải vác cô lên vai và mang cô về giường trong trạng thái bất tỉnh mất!

“Anh vừa nói đến việc đưa Holly đi học cưỡi ngựa à?” cô nhắc, cẩn trọng đặt ly brandy xuống bàn, không có ý định uống thêm nữa.

“Đúng thế,” Rufus nhìn cô qua cặp mắt nhắm hờ, nhưng suy nghĩ của anh, như thường lệ, rất khó đoán. “Con bé nói em định lái xe đưa nó đến chuồng ngựa mà hồi trước em đã học phải không?”

“Nếu anh đồng ý, tất nhiên.” Cô gật đầu. “Em chưa bao giờ có ý định dùng xe cả khi ở Pháp và bây giờ ở London, nhưng em biết lái, và em chắc ở đây thế nào cũng có vài cái mà em có thể mượn để dùng buổi sáng.”

“Anh không hỏi em làm thế nào để đưa con bé đến đấy, Gabriella,” anh chậm rãi nói về buồn bã.

“Vậy anh muốn hỏi gì?” Cô cau mày hỏi, sức nóng của ly brandy lan khắp người cô.

Rufus nhún vai. “Em chắc chắn không thấy phiền phức gì chứ?”

Cô đã cảm thấy cuối cùng thì mối quan hệ của cô và Holly cũng đã khá hơn vào sáng nay, niềm thích thú của cô gái nhỏ với quyển sách mà cô mua cho hoàn toàn không giả tạo, cũng như sự kích động của nó khi Gabriella đề cập đến những buổi tập cưỡi ngựa. Nhưng nếu Rufus muốn tự mình đưa con gái đi học...

“Tốt thôi,” cô buông gọn. “Em sẽ đưa anh số điện thoại của nơi em đã từng học nếu anh muốn tự đưa con bé đi, nhưng em chắc quanh đây cũng có vài lớp dạy cưỡi ngựa nếu anh muốn đưa nó đi học chỗ khác.”

Rufus nhăn nhó đau khổ, cảm thấy anh lại đang đâm đầu vào bức tường gạch vừa được cô dựng lên tối nay. “Gabriella, anh không nói là anh không muốn em đưa Holly đi tập, anh chỉ muốn đưa ra một lối thoát nếu em không muốn.”

“Tại sao em lại không muốn đưa con bé đi nếu tự em đã đề nghị như thế?” Cô thách thức

Anh thở dài nặng nhọc. “Gabriella, anh đã làm gì để em phải đề phòng anh nhiều thế?”

Làm gì?

Anh đã làm gì?

Anh biết rất rõ anh đã làm gì!

Hay có lẽ anh nghĩ David Brewster sẽ không nói với cô về tờ đơn ly hôn mà anh đã viết!

Cô có thể thấy sự choáng váng trong giọng nói của David Brewster khi cô gọi cho ông sáng nay để hỏi xem có phải ông định nói với Rufus về bản thoả thuận mà cô đã viết, và ông đã khẳng định với cô ông tất nhiên không có ý định nói cho Rufus bất cứ một điều gì cho đến đúng thời điểm.

Nhưng ông đã kể với cô lý do ông cố liên lạc với Rufus...

Bình thường, cô chắc chắn ông luật sư sẽ không làm thế, nhưng David Brewster đã từng xử lý vụ thừa kế và hôn nhân của họ nên ông đã không dè dặt nói với cô đơn ly hôn của họ đã sẵn sàng để nộp vào ngày thích hợp.

Như ông Gresham yêu cầu...

Như Rufus yêu cầu.

Chắc là ngay sau khi Rufus bắt gặp cô và Toby nói chuyện với nhau.

Điều đó có nghĩa anh không tin bất cứ lời nào cô nói.

Một lần nữa.

Và bây giờ anh lại còn hỏi anh đã làm gì mà cô phải đề phòng anh!

Thật là một cú nặng cho cô khi nhận thức rõ cô vẫn còn yêu anh quá nhiều.

Mắt cô long lên giận dữ khi cô nhìn anh. “Em chưa bao giờ nghĩ là đã ngừng đề phòng anh.” Cô khinh khỉnh, đột ngột đứng lên, “Cho em biết anh quyết định ra sao về việc tập cưỡi ngựa của Holly nhé.”

Rufus bồn chồn đứng dậy, hoàn toàn nản lòng vì buổi tối này. Anh vừa từ New York trở về, gần như là một con người khác con người lúc anh đi, đã chứng kiến tình yêu của Jen với Rob khi cô theo dõi sự sống của anh từ từ rời bỏ cô, nhìn thấy cô hoàn toàn bị suy sụp khi Rob không còn tồn tại trên đời nữa. Anh biết sẽ mất nhiều tháng, thậm chí nhiều năm mới để có thể chấp nhận được sự việc này.

Bố của anh cũng như thế khi Heather qua đời. Sự thật, tình yêu của bố anh dành cho Heather quá sâu nặng đến nỗi ông không thể sống tiếp mà không có bà.

Giờ đây Rufus mong muốn anh đã hiểu Heather nhiều hơn, mong muốn anh đã không để những nỗi thất vọng, những ảo tưởng bị tan vỡ của anh sau cuộc hôn nhân bất hạnh với Angela bôi đen mối quan hệ của ông bà.

Như nó đã bôi đen mối quan hệ của anh và Gabriella.

Phụ nữ chỉ là những kẻ vụ lợi, anh đã khẳng khái nói với mình như thế sau khi ly hôn Angela, và việc bố anh đã đưa cho Heather hàng nghìn bảng trước khi họ cưới chỉ khẳng định thêm niềm tin này.

Nhưng suy đi xét lại thì anh vẫn không hiểu nổi làm thế nào một người thông minh tài giỏi như bố anh lại có thể yêu sâu đậm một phụ nữ hấp dẫn và thâm hiểm tương đương Angela được. Có thể điều đó đã nói lên Heather không phải là người mà anh nghĩ, và phải có một lý do chính đáng nào đó bà mới cần đến nhiều tiền như vậy.

Một lý do Gabriella dứt khoát từ chối không cho anh biết.

Và anh không thể nói là lỗi của cô sau những điều anh nói về mẹ cô, và về cô.

Đúng, anh đã thay đổi, Rufus nhận ra, và không chỉ vì anh chứng kiến mất mát của Jen. Sự ham muốn mãnh liệt của anh với Gabriella cũng đã làm cho anh đặt câu hỏi về những quan niệm và cách nhìn mà anh đã áp đặt lên mọi việc chỉ vì nỗi thất vọng của anh.

Không may, anh đã thay đổi, nhưng tổn thương anh đã gây ra, đặc biệt là với Gabriella, vẫn quá nhiều để cô có thể chấp nhận được con người mới của anh. Điều đó toát ra từ những câu nói của cô với anh.

Nếu anh vẫn muốn mọi việc giữa họ khác đi thì anh phải cố gắng để thay đổi mình nhiều hơn nữa.

“Về việc tập cưỡi ngựa của Holly thì anh đã quyết định rồi,” Anh khàn giọng nói với Gabriella. “Anh muốn em đưa nó đi. Nếu em chắc chắn em không cảm thấy phiền!”

Gabriella nhìn anh dò hỏi, không thấy được gì khác trên khuôn mặt cứng rắn của anh. “Em đã không đề nghị nếu em thấy phiền.? Cô nhẹ nhàng.

Anh nhún vai. “Đây là một lời cam kết lâu dài đó.”

“Nếu con bé vẫn thích trong thời gian sáu tháng, và khi hết thời gian đó, em chắc chắn anh sẽ có thể đưa Holly đi tập.” Cô khô khan.

Ngay khi họ chia tay.

Và cô an toàn thoát ra khỏi cuộc sống của anh và Holly.

“Lúc đó em vẫn là cô Gabriella của nó đây,” Rufus chỉ ra.

Cô liếc anh không bằng lòng, ngạc nhiên không hiểu tại sao anh lại đề cập đến mối liên hệ mong manh này.

“Rufus, em nghĩ,” cô chậm rãi nói, “khi sáu tháng trôi qua, điều tốt nhất cho tất cả mọi người là đừng bao giờ gặp nhau nữa!”

Rufus hít vào thật sâu trước lời khẳng định mạnh mẽ của cô. Chẳng lẽ cô không thể chờ cho đến khi được giải thoát khỏi cuộc hôn nhân này, khỏi anh ư?

Nhưng tại sao anh lại mong cô cảm thấy khác? Anh đã khinh bỉ, nhạo báng, chế giễu cô ngay giây phút đầu tiên gặp nhau, thậm chí còn nhiều hơn khi họ cùng bị cha anh buộc vào cuộc hôn nhân này. Gabriella đáp ứng thể xác với anh không có nghĩa là cô không cảm ghét anh. Thực ra, có khi cô còn ghét anh nhiều hơn vì cô đã đáp ứng anh.

Một lần nữa, anh biết anh đã thay đổi nhưng vẫn phải chịu hậu quả của những hành động trước đây của mình.

Anh thở dài. “Anh rất tiếc làm em thấy như thế này...”

“Em rất nghi ngờ đấy!” Gabriella cười nhạt.

Rufus nhìn cô buồn cười, không muốn cô bỏ đi khi quan hệ của họ vẫn đang căng thẳng. “Gabriella, anh biết là em không gặp Toby tối nay.”

Cô đề phòng hơn. “Làm sao anh biết?”

Anh nhăn mặt. “Vì anh khi anh cố liên lạc với cậu ta lúc tối, bạn cùng phòng nói Toby đi Mỹ một tuần để thử vai mới.”

Nụ cười của cô cũng nhạt như tiếng cười của cô mấy giây trước. “Hay lắm, thật là phần khởi khi biết anh nhận ra em ít nhất cũng không nói dối!”

“Gabriella___”

“Tại sao anh lại cố liên lạc với anh ta?” cô đau đớn hỏi. “Không, không cần phải trả lời, em có thể dễ dàng đoán được mà.” Cô thở dài mệt mỏi. “Em mệt rồi, và em đi ngủ đây,” Cô nói thêm để kết thúc.

Rufus để cô đi, biết rằng chẳng có gì để anh nói tối nay có thể cải thiện mối quan hệ của họ được cả, chỉ có làm xấu hơn thôi.

Nếu như có thể xấu hơn nữa!

10. Chương 10

“Anh cần nói chuyện với em, Gabriella.”

Gabriella rời mắt khỏi cuốn sách cô đang đọc ngược nhìn anh, ngạc nhiên thấy Rufus đã lặng lẽ vào phòng cô từ lúc nào mà cô không hay.

Một việc không thường xuyên xảy ra, vì hai tuần vừa rồi cô đã luôn luôn biết chính xác anh ở đâu trong nhà mỗi khi anh về và tránh không đến gần.

Đây là lý do tại sao, khi cô biết Rufus định xuống nhà tối nay, cô đã trốn biệt trong phòng cô đọc sách.

Cô ngược nhìn anh lạnh lùng, quyết tâm không bị quyến rũ bởi vẻ đẹp trai ngạo nghễ của anh. Thậm chí khi tim cô bắt đầu đập loạn lên vì sự xuất hiện của anh, và toàn bộ cơ thể cô nóng lên hưởng ứng.

“Anh đang làm gì trong phòng em thế?” cô hỏi. “Em nghĩ chúng ta đã thoả thuận là em sẽ tới gặp anh khi em muốn mà. Và anh thấy đấy, em không muốn.” cô cứng rắn nói thêm.

Biết Rufus ham muốn nhục dục nhiều đến mức nào, cô đã rất ngạc nhiên___hay là thất vọng?___khi anh giữ lời hứa. Nhiều đêm cô xuýt phát điên lên vì thất vọng khi nằm trên giường, biết anh chỉ ở bên kia hành lang, và cô gần như bị cám dỗ đến với anh để anh cho cô điều cô cần, để được chìm đắm trong niềm đam mê nóng bỏng làm cho cô không thể nghĩ được gì khác ngoài Rufus, và niềm vui sướng anh mang đến cho cô trong khi cô cũng làm anh vui sướng.

Nhưng cô đã không. Biết Rufus có ý định ly hôn với cô ngay khi gặp cơ hội đầu tiên là đủ làm nguội lạnh mọi ham muốn.

“Anh thấy rồi.” Rufus dài giọng khi bước hẳn vào trong phòng, đóng cửa lại đằng sau anh.

Tín hiệu báo động loé trong đầu Gabriell, hơi thở của cô tự dừng trở nên ngắt quãng vì hồi hộp, hai má cô đỏ bừng khi cô nhìn theo dáng đi nhẹ nhàng như con báo săn mồi của anh bước ngang tấm thảm nơi cô ngồi. Hai đỉnh nhọn của cô bắt giác cương cứng lại dưới làn vải áo thể thao cô mặc trong nhà, và sức nóng giữa hai đùi cô làm cô thấy tư thế cô đang ngồi thật bất tiện.

Trời ơi, cô đã nóng lên và sẵn sàng chỉ vì nhìn anh!

Nếu như anh chạm vào cô...

Rufus cố gắng không để sự đói khát anh cảm thấy với Gabriella hiện lên trong mắt anh khi anh nhìn xuống cô, như uống vào sắc đẹp gợi cảm của cô, bầu ngực kiêu hãnh vênh cao của cô căng lên dưới áo, cặp chân dài bất tận bó trong quần chỉ cao vừa đến hông.

Hai bàn tay anh nắm chặt lại hai bên cạnh sườn khi anh nhận thức được nỗi khao khát xé toạc quần áo cô ra, hôn lên từng inch trên cơ thể cô, thưởng thức hai trái tuyết lê trong lúc chạm vào cô và vuốt ve cô tới khi cô run kên vì khoái cảm làm cô thật ướt và thèm khát anh.

Như anh thèm khát cô.

Nhưng anh đã sai khi cho rằng mọi chuyện giữa họ không thể tồi tệ hơn nữa. Hai tuần rồi không được trò chuyện với Gabriella, và bị cô tránh mặt anh bất cứ khi nào có thể thật là một cơn ác mộng. Gabriella ra khỏi phòng ngay nếu anh bước vào, hầu như không ăn ở nhà—hầu như không ăn gì đến gần tộp cả người—và hầu hết các buổi tối nếu cô không đi đâu thì cô giam mình trong phòng, hoàn toàn khép chặt với anh và với bất cứ cố gắng nào của anh để nhìn và nói với cô.

Giống tối nay.

Và Rufus không thể chịu đựng lâu hơn nữa. Anh ham muốn người phụ nữ này đến đau đớn. Anh không thể ăn, không thể ngủ, và ý nghĩ có một đêm nữa với cô cuồng nhiệt trong vòng tay anh trở nên không thể chịu đựng nổi. Không thể chấp nhận nổi.

Thế là anh phải tới với cô, biết thế nào cô cũng nói không với anh, nhưng anh không thể ở xa cô lâu hơn nữa. Anh muốn, cần Gabriella đến mức anh sẽ phát điên nếu anh không có cô.

Rufus trông cũng chẳng hạnh phúc như cô vậy, Gabriella buồn rầu nhận ra, sự căng thẳng trong cuộc sống chung làm cho anh cũng có vẻ khổ sở giống cô.

Cô gượng gạo cưỡng lại ánh mắt mãnh liệt của anh khi anh không thôi nhìn cô, biết rằng cô đã gầy đi nhiều trong hai tuần qua, vẻ bề ngoài của cô trông thật tồi tệ, xương gò má nhô cao, quần áo của cô trở nên rộng thùng thình trên người cô.

“Em nhìn có vẻ mệt mỏi đấy, Gabriella.” Rufus cau mày. “Điều hành nhà hàng có quá sức em không?”

Mặt cô sáng lên khi anh nhắc đến nhà hàng, niềm tự hào và niềm vui của cô, hài lòng vì có chủ đề trung lập để nói đến. Gabriella là một trong số những người thành công ngay từ bước đầu, một số khách hàng đầu tiên của cô đã quay lại thường xuyên chỉ sau hai tuần khai trương, và giới thiệu nhà hàng cho bạn họ cùng đến. Đây là điều mà cô luôn hy vọng, và nó làm cô quên đi nỗi buồn của mình mỗi khi nghĩ đến nó.

“Không sao,” cô quả quyết với anh, dường như khi nhắc đến nó thì cô lại trở lại là con người đầy nhiệt huyết lúc trước. “Anh nên đến thử một lần xem,” cô trêu chọc thêm. “Hầu hết mọi người ở Gresham đều đến đấy rồi!”

“Anh biết.” Anh gật đầu, hơi mỉm cười. “Phòng ăn của nhân viên hầu như trống rỗng từ khi em mở cửa hàng. Em thật tốt bụng đã nhận lại những nhân viên cũ,” anh nói thêm về hài lòng.

Ngay khi cô biết bốn nhân viên nữ của cửa hàng cafeteria cũ đang làm việc ở những gian hàng khác của Rufus, cô đã vui mừng cho họ cơ hội về làm lại công việc cũ của họ. Ba người trong số đó đã quay về, trong khi người còn lại đang làm việc cho quầy mỹ phẩm không muốn rời bỏ công việc hiện tại của mình.

Nhưng Rufus có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô nghĩ tới những phụ nữ đó.

“Tại sao lại không?” Cô nói về đề phòng, cô biết Rufus tin rằng cô đang hứa hão với những người phụ nữ đó khả năng mất việc của họ như lần trước sẽ không lặp lại với cô.

Rufus thở dài, anh biết cô lại hiểu nhầm anh nữa. Anh có vẻ không có khả năng diễn đạt đúng bất cứ việc gì một khi nó liên quan tới Gabriella.

“Gabriella, anh đang khen em chứ anh không chỉ trích gì em.” Anh chán ngán.

Gabriella nhìn anh dò xét một lúc. “Ồ,” cuối cùng cô thì thầm ngượng ngịu.

Rufus cười buồn bã. “Holly nói nó rất thích những buổi tập cười ngựa,”

Holly nói với anh nhiều hơn thế, nhưng anh chắc chắn Gabriella sẽ không muốn nghe kể bây giờ Holly đã vui sướng chấp nhận mẹ kế của nó, và còn nhắc anh phải “giữ Cô Gabriella làm vợ”.

Nhận thức được anh đang tự mình bước quá nhanh, và Gabriella rõ ràng không chấp nhận được anh tới gần cô, nên đó không phải là điều anh muốn nghe.

Gabriella, anh biết, không thể chờ đến khi hôn nhân kết thúc, không thể chờ đến khi đã được anh ra khỏi cuộc đời cô.

“Con bé cười ngựa rất tốt.” Gabriella gật đầu đáp lại anh. “Bản năng thiên phú, Gemma dạy nó ở trường đua nói vậy.” Cô mỉm cười.

Rufus gật đầu lòng rối bời, cố nghĩ ra chuyện khác để tiếp tục nói với cô vì anh muốn được ở gần cô thêm chút nữa. Nếu không thể làm gì khác thì ít nhất anh cũng có thể được nhìn ngắm cô.

“Toby vẫn đang ở Mỹ___” anh đột nhiên lên tiếng, ngay lập tức biết là sai lầm đã nhắc đến chuyện này khi anh nhìn thấy nụ cười của Gabriella nhạt đi và ánh mắt cô một lần nữa trở nên đề phòng. “Quên điều anh vừa nói đi,” anh khẽ nói, lắc đầu tự chán nản với chính mình. “Mẹ kiếp, anh đến đây vì___vì___”

“Đúng vậy, Rufus, tại sao anh lại vào phòng em mà không được mời?” Gabriella cứng rắn hỏi anh. “Để lắng nghe em nữa à? Để hỏi xem em có nghe tin gì của Toby không à? Em không biết gì hết. Và cũng không muốn biết!” Cô giận dữ nói thêm, đứng dậy. “Hay có lẽ anh muốn lắng nghe mẹ em thêm nữa? Anh có hai phút để làm thế đấy!” mắt cô đỏ lên vì giận. “Nói đi, Rufus, Em thực sự muốn biết anh có ý định làm gì ở đây!”

Rufus hít vào đau khổ, nhúc nhối vì sự phòng thủ cô dựng lên để đáp lại những gì anh đã từng đối xử với cô, biết anh chẳng làm được gì hơn ngoại trừ anh phải phơi bày chính anh cho cô.

Anh nhắm mắt một lúc rồi mở ra cố gắng ép không để mình tức giận trước cơn giận của cô như anh vẫn làm thế. “Em thực sự muốn biết anh đang làm gì ở đây à?” hơi thở anh cũng khàn lại như giọng anh.

“Em đang rất nóng lòng đây!” cô trả lời châm biếm. “Em rất tò mò muốn biết lời buộc tội tiếp theo của anh là gì!”

Rufus biết anh đáng bị như vậy. Thậm chí còn hơn nữa. Nhưng sự đau đớn, sự thiết tha của anh với Gabriella, sự cần thiết phải có cô đã vượt quá khả năng kiểm soát của anh. Quả là khó khăn cho anh chấp nhận được chính mình, nói chỉ đến Gabriella.

Nhưng nếu anh không muốn chìm trong đau khổ 5 tháng tới, thì anh phải thử thôi.

“Không có lời buộc tội nào hết, Gabriella,” anh thở dài nói với cô. “Chỉ là sự thú nhận trung thực rằng anh muốn em, thèm khát em, và anh phát điên lên khi không có khả năng ở nơi nào đó gần sát em!”

Gabriella nhìn chằm chằm vào anh, không biết làm gì khác vì quá sốc.

Rufus ham muốn cô. Rufus thèm khát cô.

Như cô ham muốn anh. Như cô thèm khát anh.

Nhưng cô sẽ không bao giờ thú nhận điều đó với anh, Cô thà là giam mình trong phòng trong 5 tháng tới còn hơn thú nhận với anh điều đó. Vậy mà Rufus đã vừa nói rồi.

Nhưng ham muốn và thèm khát thì có đủ không?

Đó là tất cả những gì Rufus có thể cho cô à? Và mặc dù cô muốn nhiều hơn, thì sự thật vẫn là sự thật, sự ham muốn và thèm khát anh cũng đang làm cô mất trí.

“Đây là điều anh muốn nói, Gabriella.” Anh nhăn nhó rầu rĩ khi nhìn thấy nét mặt cô. “Chỉ cần___thỉnh thoảng xuống ăn tối, được không? Anh sẽ không đòi hỏi gì nhiều hơn, chỉ cần em không tránh mặt anh như mấy hôm vừa rồi. Thế có quá nhiều không...?” Anh e ngại hỏi.

Và anh rất đúng khi cảm thấy cần phải e ngại sau những điều anh đã nói với cô. Không bao giờ, Gabriella lại có thể tưởng tượng anh sẽ thú nhận anh muốn cô theo cách này. Làm cô nhận ra, có lẽ, bằng cách quyến rũ cô lên giường với anh___hoặc tương tự là điều cô chờ đợi anh sẽ làm trong hai tuần vừa rồi! ___nhưng không phải là nói thẳng với cô thế này.

“Sự trừng phạt công bằng ?” Anh thở dài khi cô không đáp lại. “Anh đành phải để em quay lại với quyển sách của em thôi.” Anh gật đầu hiểu biết trước khi quay gót đi nhanh ra khỏi phòng, khép chặt cửa sau lưng anh.

Để cô quay lại với quyển sách của cô...” Sau khi anh nói anh ham muốn cô?

Anh đang đùa à?

Làm sao cô có thể nghĩ về việc gì khác, tập trung vào việc gì khác sau khi Rufus đã nói với cô điều đó?

Thay vào đó cô đi đi lại lại trong phòng với trận chiến trong lòng.

Không gì có thể thay đổi vì sự thừa nhận của Rufus. Không gì cả. Anh vẫn nghĩ cô và mẹ cô là những kẻ đào mỏ, chỉ chạy theo tiền của James, cả hai mẹ con. Anh vẫn không tin cô trong vấn đề Toby—mặc dù thật là lạ lùng khi anh vẫn cố liên lạc với người em họ của anh. Cuối cùng, quan trọng nhất, anh đã đề nghị David Brewster chuẩn bị giấy tờ sẵn sàng để ly hôn với cô...

Nhưng đây là do họ sẽ ở riêng trong 5 tháng.

Điều đó đã được viết trong bản thoả thuận khi họ làm đám cưới, với sự nhất trí của cả hai người bọn họ, vậy tại sao cô lại nổi giận khi Rufus chuẩn bị trước cho cuộc ly hôn?

Vì nó làm cô đau, đây là lý do tại sao. Vì cô vẫn còn yêu anh. Vì bây giờ khi cô đã sống với anh, cô không thể chịu đựng được việc nghĩ về việc họ sẽ chia tay, và cô sẽ lại một mình sau khi ly hôn.

Và sự cô đơn đó đã hiện hữu ở đây, lúc này, và ngăn cách cô với Rufus vì chính cô, cô đã từ chối chấp nhận ham muốn nhục thể của chính cô với anh, và nó chỉ mang lại cho cô buồn khổ mà thôi. Và, nếu cô hiểu đúng anh, thì Rufus đã nói, trong 5 tháng tới, anh có thể là của cô bất cứ khi nào và bất cứ lúc nào cô muốn anh, Thay vì làm mình đau khổ vì từ chối chính mình, cô có thể hưởng thụ tất cả những đam mê nóng bỏng mà cô biết Rufus sẽ mang lại cho cô.

5 tháng là đủ cho cả đời cô.

Cô đáng có được nó, đúng không?

Cô còn run sợ nỗi gì nữa? Cô đã là một phụ nữ hai mươi ba tuổi, nhận thức rõ điều cô muốn và cần. không còn là một nữ sinh mười tám tuổi khờ dại, và Rufus chỉ ở cách cô bên kia hành lang, chờ lời mời mọc mà cô đã ngu xuẩn từ chối không cho anh suốt hai tuần qua.

Cô có thể nghe thấy tiếng nước chảy từ vòi sen trong phòng tắm bên cạnh khi cô bước vào phòng ngủ của Rufus, cởi quần áo quăng luôn xuống sàn khi cô bước ngang phòng ngủ trên đôi chân trần, áo cô rơi ngay cạnh cửa, chiếc quần thể thao rơi ở gần giường, quần nhỏ bằng lụa rơi sát cửa phòng tắm khi cô lặng lẽ bước vào, tiếng nước chảy mạnh làm át tiếng bước chân cô.

Cô có thể thấy hình dáng cơ thể Rufus qua làn hơi nước phía trong ngăn tắm đứng, săn chắc và đầy cơ bắp, mái tóc vàng ướt đầm bóng lên bị vuốt ngược về phía sau khi anh ngẩng đầu hứng dòng nước đang xối xuống từ vòi sen.

Cánh cửa trượt êm không gây một tiếng động nào khi cô bước vào đứng bên cạnh anh, nhìn ngắm anh, say sưa thưởng thức vẻ đẹp đàn ông của anh, thân mình anh gầy hơn cô nhớ, nhưng rám nắng và đầy cơ bắp, bề rộng của vai anh vồng lên đầy sức mạnh.

Gabriella luồn tay qua anh với lấy chai dầu tắm, đổ một ít ra lòng bàn tay rồi đặt trở lại lên giá, xoa dầu trong lòng bàn tay cho đến khi nó nổi bọt mới bắt đầu chà xát lên hai vai và lưng anh.

Nếu sự hiện diện của Gabriella ở đây chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng của anh, nếu đây chỉ là một giấc mơ thì anh mãi mãi không muốn thức dậy.

Anh nhắm mắt lại khi dòng nước ấm từ vòi sen tiếp tục đổ như thác lên người họ, chìm đắm trong cơn mê kỳ diệu khi hai bàn tay cô lướt dọc xương sống anh xuống dưới mông, gồng mình lên vì căng thẳng khi cô tiếp tục vuốt xuống nữa dọc theo chiều dài đùi anh, và hoàn toàn bị khuấy động khi cô vòng tay chạm vào anh.

“Quay lại đi anh,” cô khàn khàn mời mọc.

Anh quay người lại, vẫn không mở mắt, rên lên trầm trầm từ trong cuống họng khi anh nhận ra không phải hai bàn tay Gabriella đang vuốt ve anh như anh chờ đợi mà là cái ấm áp của đôi môi và miệng cô khi cô đón anh vào trong cô.

Trời đất...!

Bây giờ anh mới dám nhìn xuống cô, nhìn mái tóc đen rối tung của cô ướn sững đổ xuống lưng cô, mắt cô như tím hơn khi cô ngược nhìn anh rồi một lần nữa cô lại đưa anh vào nơi ấm áp của miệng cô.

Hai tay anh luồn vào mái tóc dày mượt của cô, kéo cô lại gần anh; anh chưa bao giờ biết đến niềm thích thú như thế này trước đây. Nó xoắn lấy anh, nâng anh lên, dâng tràn trong anh, và những ngón tay anh nắm lấy tóc cô đẩy cô ra xa khi anh biết anh đã gần chạm đến điểm mà anh không có khả năng quay lại.

“Giờ đến em,” anh thở khàn khàn, kéo cô đứng lên khi anh hôn lên mắt cô, rồi má cô, miệng cô, cái cần cổ thanh mảnh của cô và đỉnh cao nhất trên ngực cô, Tiếng rên thích thú của Gabriella cho anh biết cô thích anh hôn cô.

Cô trơn mượt và ướt, thân hình mảnh dẻ của cô cong lên khi anh quỳ xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng lách qua những lọn nhỏ xoắn xoắn để tìm đến nơi nhạy cảm nhất của cô. Gabriella run rẩy tựa vào anh khi lưỡi anh mơn trớn, vuốt ve rồi mở hai chân ra cho phép anh vào trong cô.

Hai bàn tay cô bám chặt vào vai anh khi cô bắt đầu co thắt quanh những ngón tay anh, nhưng Rufus vẫn tiếp tục đùa giỡn với cô bằng lưỡi anh, đưa cô lên đỉnh cho tới khi cô yếu ớt đổ sụm vào anh.

Rufus đứng thẳng dậy, khẩn thiết muốn ở trong cô ngay lúc này, muốn có sức nóng của cô quanh anh, bao phủ anh, đưa anh đến điểm mà cô vừa chạm tới.

Gabriella mở to mắt khi cô cảm thấy Rufus nâng cô lên, cánh tay đỡ đùi cô khi cô choàng hai chân quanh hông anh. Hai bàn tay anh ôm lấy cô khi vật cứng của anh từ từ trượt vào trong cô và cô ôm chặt anh, mỗi cú thúc của thân mình anh làm cơ thể cô run lên hưởng ứng, niềm khoái cảm dâng cao khi những cú thúc của anh trở nên mạnh mẽ và rồi anh bùng nổ.

Và anh cũng đưa Gabriella bùng nổ cùng anh, cô thét lên gọi tên Rufus khi cô rùng mình lên đỉnh một lần nữa, những bắp cơ bên trong cô xiết chặt như muốn làm cơn khoái cảm không bao giờ chấm dứt.

Rufus dựa trán anh vào người cô, thở sâu. “Em thật là tuyệt, Gabriella Maria Lucia Gresham,” Anh thốt lên nhúc nhối.

Gabriella bật cười khàn khàn vì hài lòng. “Anh mới thật là tuyệt diệu, Rufus James Gresham.”

Rufus ngẩng đầu lên nhìn vào mặt cô, mắt cô long lanh tím, hai má đỏ bừng, đôi môi cô sưng mọng lên vì những cái hôn của anh. “Anh không dám hỏi cái gì đã làm em đổi ý.” Anh lắc đầu. “Mà chỉ dám cảm ơn Chúa đã làm em thay đổi!”

Cô nhìn anh và mỉm cười thanh thản và thích thú.

Rufus toét miệng cười lại rồi tắt vòi hoa sen trước khi mang cô trở lại phòng ngủ, mỉm cười nữa khi anh nhìn thấy quần áo cô rải rác khắp phòng.

“Chúng ta sẽ làm ướt giường mất,” cô phản đối.

“Anh không mong em thực tế như vậy sau việc mà chúng ta vừa làm!” Anh đùa giỡn mắng cô.

Thực tế là điều cuối cùng cô có thể cảm nhận! “Em đang nghĩ về anh,”

Rufus lắc đầu. “Anh hạnh phúc vì có em như thế này,” giọng anh khàn khàn quả quyết.

Anh nằm cạnh cô trên giường, đầu anh vùi vào hõm cổ mượt mà êm ái của Gabriella. Thở sâu, anh biết anh vừa có trong tay một điều kỳ diệu mà anh chưa bao giờ tưởng tượng được trước đây, với bất kỳ người phụ nữ nào, và anh vẫn muốn cô, muốn cô nhiều hơn nữa.

Rất nhanh, rất nhanh anh sẽ có cô nữa.

Và nữa.

Và nữa.

Anh biết anh sẽ không bao giờ có thể cảm thấy đủ với Gabriella, và niềm ham muốn cô, muốn trở thành một phần của cô, đã ở trong máu anh. Và anh biết nó sẽ luôn ở đó.

Cũng như Gabriella cũng luôn là một phần của anh...

Gabriella thức dậy sau giấc ngủ say.

Thoả mãn.

Và một mình.

Chỗ anh trên giường cạnh cô vẫn còn hơi ấm của Rufus, nhưng anh không còn ở đấy nữa.

Thay vào đó chỉ là mảnh giấy trắng đặt trên gối với chữ anh, “Gabriella yêu dấu của anh, Anh đi gặp Toby, Anh của em, Rufus”...

11. Chương 11

“Gabriella! Tại sao em không thêm nhắc máy trả lời anh hả?”

Gabriella cau mày nhìn Rufus đang đứng trên ngưỡng cửa bếp, mặt anh nhìn mệt mỏi, mái tóc vàng rối bù, quần áo nhàu nhĩ sau một chuyến bay dài.

Anh đến đây, đến nhà hàng Gabriella ngay sau khi đi gặp Toby ở Mỹ.

“Anh gọi cho em phải đến 6 lần trong vòng hai mươi bốn tiếng qua!” anh rít lên kết tội khi nện bước vào hần trong bếp và đóng cửa lại sau lưng.

Chính xác anh đã gọi 7 lần, Gabriella biết, hai lần ở đây vào buổi chiều, năm lần gọi về nhà Gresham tối hôm qua. Và cô đã từ chối không nghe tất cả.

Vậy lý do là sao?

Nếu Rufus có thể rời bỏ cô sau đêm họ đã gần gũi nhau như vậy, mà lại chỉ để đi gặp và nói chuyện với Toby chứ không phải ai khác, thì thật sự họ chẳng còn gì để nói với nhau nữa.

Cô nhún vai, nhìn thẳng vào anh khi cô lau xong mặt bàn bếp bẩn thỉu vì phục vụ bữa trưa thứ Sáu đông hơn thường lệ. “Em bận,” cô lảng tránh, vui mừng vì cô đã có một thời gian để trấn tĩnh lại, mặc dù cô vẫn không giữ được bình tĩnh như cô muốn trước mặt Rufus.

Vì cô đã khóc suốt hai mươi bốn giờ qua. Cô đã khóc nguyên ngày hôm qua sau khi cô thức dậy chỉ để thấy anh đã bỏ đi, khóc cho đến khi cô ngủ thiếp đi đêm qua, và lại tiếp tục sáng nay ngay khi cô vừa thức dậy. Và không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cô không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cô không thể kéo dài cuộc hôn nhân không tình yêu này lâu hơn nữa. Dù cho cô có phải trả giá nhiều đến đâu.

“Gabriella, có chuyện gì với em vậy?” Rufus hỏi vẻ quan tâm khi thấy cô lảo đảo như muốn ngã, anh bước nhanh qua bếp đưa tay ôm lấy cằm cô và nâng mặt cô lên làm cô không có lựa chọn nào khác ngoài nhìn vào anh.

Chúa ơi, cô yêu người đàn ông này.

Yêu anh đến mất trí. Yêu anh quá nhiều đến nỗi không thể nghĩ đến ai khác ngoài anh.

Và cô phải rời bỏ anh

Cô không chớp mắt nhìn trả ánh mắt dò xét của anh. “Em đang bỏ anh đây, Rufus,” cô quả quyết nói với anh. “Không phải trong năm tháng nữa mà bây giờ.”

“Cái gì___” Rufus cảm thấy mình tái nhợt, lắc đầu không tin vào điều mình vừa nghe “Em không thể làm thế, Gabriella___”

“Nhưng em đã làm thế rồi,” cô nói vô cảm.

“Không,” anh dữ dội khẳng định, thất vọng nhìn quanh. “Chúng ta cần ra khỏi đây, Gabriella! Anh cần nói chuyện, để giải thích với em___”

“Đã quá muộn cho những lời giải thích rồi, Rufus,” cô nhẹ nhàng ngắt lời. “Anh không hiểu sao? Em không thể chịu đựng được nữa. Và cũng không phải vì em quan tâm đến Toby!” cô nói thêm về ghê tởm. “Em chỉ___ em không thể sống với anh lâu hơn nữa!”

Rufus nuốt vào khó khăn, không thể phủ nhận sự buộc tội trong lời nói của cô. “Không, Gabriella, anh không thể để em làm điều đó!” Anh lắc đầu không tin.

Cô cười buồn bã. “Anh không thể ngăn cản em được đâu, Rufus. Em rất tiếc, thật đấy, nhưng em không thể___” Cô dừng lại vì giọng cô gần như vỡ ra. “Em không thể sống như thế này lâu hơn nữa,” cô nói thêm quả quyết, hạ mi xuống như muốn che chắn khỏi ánh nhìn của mắt anh.

Rufus nhìn cô nòng nài, nhìn quanh thâm dưới mắt cô, gò mà trùng sâu của cô, cách cô tránh mắt anh như không thể nhìn vào anh, và anh biết anh phải làm điều gì đó, nói điều gì đó để tạo vật xinh đẹp này dừng rời bỏ anh.

Điều duy nhất anh có thể nói...

“Gabriella, anh yêu em,” anh thở khàn khàn. “Anh yêu em, Gabriella!” anh nhắc lại mạnh mẽ hơn, nắm hai cánh tay cô khi anh lắc cô nhẹ nhàng.

Hai rèm mi dày mượt của cô mở to khi cô giật mình ngược lên, Gabriella nhìn lên anh do dự như muốn kiểm tra xem anh đang nói thật hay đùa.

Và anh cũng đáng bị cô nghi ngờ, Rufus biết, anh đáng bị nhận những lời buộc tội cô vừa ném vào anh.

Như cô. Anh chắc chắn, không đáng bị nhận những lời buộc tội mà anh đã từng ném vào cô...

“Chúng ta hãy ra ngoài đã,” anh khàn khàn khuyến khích cô. “Anh sẽ nói hết, Gabriella, nếu em vui lòng nghe anh. Và nếu___nếu em vẫn muốn rời bỏ anh sau đó, anh___anh sẽ để em đi,” anh nói, biết rõ một phần trong anh sẽ chết nếu anh để cô đi, nhưng cũng biết anh không được lựa chọn. Anh sẽ không thể giữ được người phụ nữ xinh đẹp này nếu cô không muốn.

Gabriella nhìn anh cảnh giác, không hiểu anh định làm gì. Có thể nào Rufus, chứ không phải ai khác, vừa nói với cô rằng anh yêu cô? Mà không cần biết sự thật về mẹ cô? Không cần biết sự thật về cô? Toby đã nói gì với anh mà anh lại thay đổi như vậy, Lạy Chúa?

Cô không biết làm gì trong tình huống này. Mọi việc đã chẳng dễ dàng gì cho cô trong hai mươi bốn giờ qua để cô có được quyết định cho cuộc đời cô, Vào lúc đó thì đây là quyết định đúng đắn nhất. Còn bây giờ, một tia hy vọng bắt đầu nhen nhúm trong cô, nhưng cô không chắc...

Rufus thấy vẻ do dự của cô và nắm luôn lấy. “Đi với anh để chúng ta có thể nói chuyện, để anh có thể giải thích, được không? Nào Gabriella!” Anh khẩn thiết thú giục khi thấy cô vẫn không trả lời.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu. “Em còn đang chờ đợi ở nhà hàng___”

“Bữa trưa qua rồi mà; anh đã hỏi một trong mấy người phục vụ ngoài kia. Chắc họ có thể đối phó được khi vắng mặt em một lúc chứ?” anh bắn khoản giục.

Trong cả cuộc đời anh, anh chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này anh đang cảm thấy khi cố gắng thuyết phục Gabriella ít nhất cũng lắng nghe điều anh phải nói.

Cho dù nó có ý nghĩa với cô hay không lại là chuyện khác...

Nhưng bằng cách nào anh cũng phải cố!

“Được thôi,; cô thở dài thiếu kiên nhẫn. “Nhưng___”

“Không nhưng, Gabriella,” anh kiên quyết. “O___ em có bộ quần áo nào khác không?” Anh do dự khi có vẻ như bây giờ mới để ý cô đang mặc áo cotton phía trên và phía dưới là quần caro xanh trắng sử dụng khi làm việc.

Gabriella vẫn không thể cười trước vẻ kinh ngạc trên mặt anh. “Vâng, em có quần áo khác,” cô đảm bảo với anh. “Em không thể lên tàu điện với bộ quần áo này! Em sẽ gặp anh ở văn phòng anh trong khoảng mười phút nữa, nếu anh đồng ý?”

“Mười phút, mười tiếng, Gabriella, anh vẫn sẽ chờ.” anh quả quyết khẳng định với cô.

Một lần nữa, cô nhìn anh dò xét. Anh đã thay đổi nhiều từ khi anh đi New York về hai tuần trước, và bây giờ anh còn thay đổi nhiều hơn nữa. Và anh nói anh yêu cô!

Điều đó làm cô nhanh chóng tròng vào áo tee shirt đen và quần tây mặc thường ngày của cô rồi vội vã bước vào thang máy lên văn phòng Rufus trên tầng sáu.

“Vào ngay đi, anh ấy đang đợi cô đấy.” Stacy mỉm cười khi Gabriella bước vào phòng ngoài của văn phòng.

Gabriella e thẹn bước vào văn phòng Rufus, nghĩ rằng sẽ thấy Rufus ngồi sau bàn anh, nhưng thay vì thế lại thấy anh bước ra từ phòng tắm bên cạnh, ở trần đến tận thắt lưng trong khi anh lau khô người sau khi tắm rửa.

Mắt cô tròn tròn khi cô bắt gặp bờ vai rộng rám nắng của anh, đôi hông hẹp và mái tóc vàng bóng đang rỏ nước.

“Đừng lo, anh mặc áo vào ngay bây giờ đây.” anh mỉm cười hiền muộn khi thấy cô nhìn chằm chằm vào anh, lấy ra một cái áo sạch từ sau cửa và xỏ vào, cài khuy hàng hoàng nhưng không thèm để ý đến việc cho áo vào trong quần bò.

Hoàn toàn không phải Gabriella đang lo sợ vì anh, khi mà cô biết sức hút tự nhiên giữa hai người bọn họ quá mạnh để cô phải lo sợ chính cô. Nhưng cô cũng biết chắc chắn nếu họ ngã vào vòng tay nhau và làm tình với nhau sẽ không giải quyết được đám rắc rối này—như nó đã không làm được trong quá khứ. Thực tế, những rắc rối đã xảy ra ở Majorca đã bắt đầu cho mọi hiểu lầm giữa họ.

Rufus cảm thấy vô cùng bồn chồn như Gabriella, anh nhìn cô thăm nào. “Em có muốn ngồi xuống không? Hay là—tốt lắm.” Anh gạt đầu khi cô ngồi xuống sofa ở cuối phòng.

Anh chưa bao giờ cảm thấy bồn chồn đến vậy trước đây, và anh biết mọi việc đều phụ thuộc vào cuộc nói chuyện với Gabriella, và không có cô cuộc sống của anh sẽ trống rỗng hơn bao giờ hết. Hoang vắng.

“Anh nói chúng ta sẽ nói chuyện nếu em nghe.” Cô khàn khàn nhắc anh.

Đúng, anh đã nói vậy, và không quan trọng sự e ngại của anh bị mất mát nhiều bao nhiêu, lòng tự tôn của anh bị tổn thương như thế nào, anh phải nói với Gabriella chính xác những điều anh nghĩ về cô. Và tại sao. Nếu không thì anh sẽ mất cô mãi mãi. Và đó là điều không thể chấp nhận được.

Anh đi tới quỳ xuống bên cạnh cô, tuy không chạm vào cô nhưng có thể cảm thấy sự ấm áp của cô, ngửi thấy mùi nước hoa của cô. Và hơi thở của anh đang ôm ấp cô.

“Gabriella, anh không bỏ em đi sáng hôm qua vì anh muốn—”

“Chả lẽ lại còn lý do khác nữa à?” cô ngắt lời, vẫn còn có thể nhớ cảm giác cô độc cô từng biết khi thấy anh đã bỏ đi khi cô thức dậy trên giường anh. “Không phải là một trường hợp khẩn cấp khác chứ?” cô cười nhạo.

“Cũng tương tự.” Anh gạt đầu, nét mặt anh cứng nhắc, ánh mắt rần rần. “Đêm thứ Tư vừa rồi, anh nằm ôm em thức chong chong lúc em ngủ. Anh không thể ngủ được. Anh nằm nghĩ mãi, nghĩ mãi. Khoảng 3 giờ sáng anh biết anh phải đi tìm Toby—”

“Anh đã viết thế trong mẫu giấy anh để lại cho em,” Cô khàn khàn nhắc.

Anh gạt đầu. “Nhưng anh không nói tại sao, anh đã nhận ra khi anh trên máy bay đi Los Angeles, đây là lý do tại sao anh gọi điện cho em như phát cuồng ngay khi anh xuống máy bay. Gabriella, anh đi tìm thằng Toby để nói với nó rằng nếu nó còn đến gần em lần nữa anh sẽ nện cho hắn mềm người!” Rufus cay nghiệt thốt lên. “Nhưng anh không cần phải nói—” Miệng anh cong lên thù hằn “—Toby đã quyết định ở lại Mỹ vô thời hạn! Và về mẫu giấy của anh, như em gọi—”

“Chờ một chút,” Gabriella ngắt lời anh, cô không định ngồi yên nghe anh nói như Rufus yêu cầu cô, cô có nhiều câu hỏi muốn được giải đáp thay vì giữ trong lòng “Tại sao anh lại nói với Toby điều đó?”

Rufus đứng phắt dậy, hai bàn tay xiết lại thành hai nắm đấm hai bên cạnh sườn “Vì thằng khốn đó đã cố cưỡng ép em hồi bốn tháng trước!” Anh thở nặng nhọc vì tức giận.

Mắt Gabriella mở to. “Bây giờ anh tin em rồi à?”

“Gabriella, anh đã ôm em, anh đã yêu em, chạm vào em theo cách thân tình nhất. Suốt một thời gian dài em tuyên bố em ghét anh, nhưng chưa bao giờ em co rúm lại vì khiếp sợ anh theo kiểu em sợ Toby.” Rufus lắc đầu.

Vì cô có lý do chính đáng để làm vậy, cô nghĩ. Cô đã yêu Rufus quá sâu nặng...

Rufus quắc mắt giận dữ.”Cuối cùng anh cũng nhận ra, sau khi tự nguyện trao chính em cho anh tối thứ Tư, rằng không có lời giải thích nào khác hơn những điều em đã kể cho anh. Và nếu anh biết từ trước thì có lẽ anh không nhẫn nại được như bố anh đâu, anh có thể chắc chắn với em.” anh khẳng định.

Gabriella nghẹn lời, cảm thấy khó tin. “Em nghĩ anh đi gặp Toby vì anh không tin em___”

“Em đã đề cập đến lời nhắn của anh, Gabriella,” Rufus thở dài. “Anh viết nó cho ‘Gabriella thân yêu của anh’. Anh gằn giọng “Và anh ký ‘Anh của em, Rufus’ ___ vì anh là của em, Gabriella. Dù sao đi nữa,” Anh thêm. “Anh là của em tất cả, luôn luôn như vậy,” anh nói cụt lủn.

“Nhưng anh muốn ly hôn mà.” cô cau mày không hiểu.

“Cái gì?” Rufus hỏi, không tin vào tai mình.

Cô gật đầu. “Anh đã bảo David Brewster soạn giấy tờ trong lúc anh ở New York; đây là lý do ông ấy muốn gặp anh khi anh trở về___”

“Chờ một chút,” Rufus ngăn cô lại, cuối cùng bắt đầu hiểu lý do cho sự thay đổi kỳ quặc của cô hôm ấy. Anh đã chờ cô về ăn tối và cô cố tình tránh bằng cách đi chơi với bạn, sau đó cô tránh mặt anh hoàn toàn, cho đến khi anh nghĩ anh sẽ phát điên vì thèm muốn cô, thèm một lời nói hay nụ cười của cô. “Anh không bảo David Brewster soạn những loại giấy tờ đó___”

“Tất nhiên là không phải em!” cô quả quyết, hai má cô lại đỏ lên vì bối rối. “Thêm nữa, em đã nói chuyện với David Brewster, và ông ấy bảo với em Ông Gresham yêu cầu ông ấy chuẩn bị giấy tờ___”

“Nhưng ông ấy có nói ông đang nói về Ông Gresham nào không?” Rufus nhẹ nhàng ngắt lời.

Gabriella hoang mang. “Em không hiểu___”

“Đây là bố anh, Gabriella,” Rufus kiên nhẫn giải thích. “Ông mới là người yêu cầu David Brewster chuẩn bị giấy tờ. Đừng hỏi anh tại sao, nhưng ông đã làm thế đấy. Tất nhiên không phải anh.” Anh nghiêng người nắm hai tay cô trong tay anh. “Gabriella, anh không muốn ly hôn, không phải bây giờ, không sau sáu tháng, không bao giờ!”

Cô vô cùng lúng túng; cô không biết tại sao James lại yêu cầu David Brewster làm một việc như thế. Nhưng rõ ràng Rufus đã nói với cô sự thật, và cô biết cô chỉ cần gọi một cú điện thoại là biết anh có nói dối hay không. Nhưng anh nói dối để làm gì?

Cô ngược nhìn Rufus vẫn còn một chút đề phòng. “Vậy anh muốn gì, Rufus?” Cô hạ giọng.

Anh hít vào một hơi vẻ rời rã, hai tay anh xiết chặt cô cho đến khi anh nhìn thấy cô cau mày. Nhưng cô quá quan trọng với anh nên anh phải thận trọng không thể để xảy ra sai lầm lúc này!

“Anh muốn em, Gabriella,” anh nhẹ nhàng nói với cô. “Hãy quên đi chúc của bố anh đi. Quên quá khứ đi. Quên hết mọi thứ đi chỉ cần nhớ đến lúc này thôi. Anh yêu em và muốn có em nhiều đến nỗi nếu em bỏ anh, anh sẽ đi theo quấy rầy em mọi nơi, mọi lúc. Sẽ ngồi lì ở nhà hàng Gabriella cả ngày, bám theo em ở bất cứ đâu cả đêm, cho đến khi em thấy thông cảm mà trở về với anh!”

Gabriella bật cười chán nản. “Có thể em không bao giờ cảm thấy thông cảm đâu, Rufus,” cô rầu rĩ khẳng định với anh. “Anh quá to lớn, và mạnh mẽ, và___ và quá tự kiểm chế, để em thấy thông cảm với anh!”

Anh lắc đầu phủ nhận, “Nếu không có em thì anh sẽ không được như thế đâu. Và cũng có lúc anh đã từng không tự kiềm chế, như cách nói của em. Từ buổi chiều sau đám cưới, nếu em cần xác định rõ. Chúa ơi, Gabriella, chiều hôm đó___!” Anh nhắm mắt nhớ lại cô nóng bỏng như ngọn lửa trong vòng tay anh buổi chiều đó. “Em làm cho anh trở nên hoàn hảo, Gabriella.” Anh nhìn cô chăm chú. “Em lấp đầy khoảng trống trong anh, tràn ngập trong anh, làm cho anh hoàn toàn là của em.” Anh lắc đầu. “Anh đã phải đấu tranh với cảm giác tự do của anh ngay từ lúc đó!”

“Anh cũng lấp đầy khoảng trống trong và tràn đầy trong em, Rufus,” Cô khàn khàn bảo anh. “Nhưng___” Gabriella liếm đôi môi khô “___hôm đó em hãy còn là con gái, Rufus. Em___em đã bỏ đi nhanh như thể vì em không muốn anh biết điều đó,” cô rầu rĩ thú nhận. “Em không thể chịu đựng được sự nhạo báng của anh nếu anh biết.”

Rufus nhắm mắt lại một lúc, nhớ lại hình ảnh Gabriella chiều hôm đó, cách cô hết mình trao cho anh.

Suốt những tháng qua___những năm qua___anh đã giấu cọt cô, vậy mà anh lại là người yêu đầu tiên của cô. Anh thật là ngu xuẩn!

“Anh đưa em vào căn hộ nơi anh đến cùng các cô tình nhân của anh!” cô cau có nhắc anh.

“Không, anh chỉ làm cho em nghĩ thế thôi.” Anh nhả nhó tự trào. “anh thực sự chỉ dùng căn hộ đó khi anh phải ở lại trong phố vì công việc thôi.”

Gabriella nhìn anh dò xét, không hiểu anh có nói thật không, và chỉ nhìn thấy sự chân thật trong ánh mắt xanh biếc ngay thẳng của anh. “Nhưng anh biết điều em nghĩ tới mà, và anh vẫn để em tiếp tục___”

“Gabriella, anh chưa bao giờ nói anh đã bao giờ muốn yêu em,” anh nhẹ nhàng khiển trách. “Hãy đặt em vào vị trí của anh mà xem, được không? Anhgela, mẹ của Holly đã lấy anh chỉ vì những cái mà cô ta có thể nhận được khi ly hôn. Anh nghĩ mẹ em cũng lấy bố anh vì tiền của ông. Anh nghĩ em lập kế hoạch quyến rũ anh ở Majorca với lý do tương tự___”

“Em yêu anh!” cô phản đối. “Em yêu anh nhiều đến nỗi em đau đớn vì muốn anh yêu lại em! Em đã luôn yêu anh, Rufus. Luôn luôn...” Cô nhẹ nhàng lặp lại.

“Ôi, Chúa ơi...!” Rufus lặng người. Bây giờ khi anh đã yêu cô, và đau đớn vì muốn cô yêu lại anh, anh có thể nhận ra điều anh đã gây ra cho cô năm năm trước.

“Em yêu anh ngay giây phút em nhìn thấy anh.” Gabriella khàn giọng tiếp tục. “Em chưa bao giờ có ý định đặt bẫy anh hôm đó; em chỉ muốn anh vì em yêu anh, và muốn cùng anh, muốn anh yêu em như em yêu anh.”

Mặt Rufus nhợt nhạt, những nếp nhăn vì căng thẳng hằn lên cạnh mắt và môi anh, “Và anh đã giấu cọt và châm chọc em cho đến khi em ghét anh,” anh đau khổ dằn vặt. “Hôm đó em đẹp tuyệt vời, Gabriella. Đẹp hơn, đẹp hơn anh nghĩ rất nhiều. Anh đã không dám yêu em, vì anh biết, nếu anh làm thế thì anh sẽ không thể dứt ra được. Thay vì thế, anh đã làm cho em ghét anh.”

“Em nghĩ anh đã thành công một thời gian nào đó.” Cô gật đầu. “Việc xảy ra đã làm em thậm chí không muốn yêu một người nào khác, những người chỉ quan tâm đến quan hệ thể xác mà thôi!”

“Chúa ơi, Gabriella, không có gì đáng ngạc nhiên khi ý tưởng phải cưới anh năm năm sau làm em kinh hoàng đến vậy!” anh thì thầm.

Nhưng không phải thế. Thật sự là không phải thế. Vì sau tất cả mọi chuyện cô vẫn còn yêu anh. Như cô đang yêu bây giờ.

“Rufus,” cô bắt đầu trở nên nhẹ nhàng. “Đấy mới chỉ là một lý do khi em nói khoảng thời gian của chúng ta ở Majorca đã làm em không muốn quan hệ với ai khác,” cô nhẹ nhàng nhắc lại. “Anh có thật sự yêu em không khi không biết tại sao mẹ em cần một trăm nghìn bảng? Không biết tại sao em vay tiền của James? Chính xác là ba mươi nghìn bảng. Anh có yêu em mà không cần biết câu trả lời cho những việc đó không?”

“Anh vẫn sẽ yêu em, Gabriella, thậm chí cả khi em thật sự là một kẻ hám tiền như anh vẫn buộc tội em___mẹ kiếp,. anh đã yêu em ngay cả khi anh tin em là thế.”

Nhất định anh yêu cô , vì cô vẫn chưa kể với anh về mẹ cô, và tại sao bà lại cần khoản tiền mà James rất vui lòng cho bà, hay tại sao chính cô lại cần ba mươi nghìn bảng một năm trước. Và anh đã những điều cô nói về Toby mà không cần bằng chứng nào khác ngoài những lời cô nói, và những điều anh đã nhận ra khi yêu cô.

Cô gật đầu. “Em tin là anh cũng biết là em vẫn còn yêu anh. như em đã luôn yêu anh và sẽ luôn yêu anh. Và đây mới thật sự là lý do tại sao em không thể bắt đầu quan hệ với một người nào trong năm năm qua,” Cô quả quyết, và chính cô cũng vừa nhận ra sự thật tức thời.

Rufus nhìn chăm chăm vào cô cho đến khi Gabriella không thể chịu đựng ánh nhìn của anh lâu hơn nữa, và nhào vào lòng anh như cô vẫn mong được làm thế.

“Em yêu anh, Rufus,” Cô lặng người. “Em yêu anh”

“Nhưng___ nhưng em nói em sẽ bỏ anh,” cuối cùng anh cũng có thể thở được khi nói lỏng vòng tay để cô dễ thở hơn.

“Vì em yêu anh,” cô khẳng định.

Rufus lắc đầu sững sốt. “Anh chẳng hiểu gì cả, tại sao lại như thế,” anh lắc đầu không hiểu. “Nhưng nếu em yêu anh thì em sẽ phải ở lại với anh, anh không thêm quan tâm đến bất cứ lý do hoang đường nào em định nói lúc này!”

Gabriella cười phá lên, nụ cười nhạt đi khi Rufus bắt đầu hôn cô.

Thiên đường.

Được ở trong vòng tay Rufus, cảm nhận tình yêu vô điều kiện anh dành cho cô, tất cả như ở thiên đường.

“Cưới anh đi, Gabriella,” anh hồi thức khi môi anh rời môi cô để anh hôn lên hai gò má cô, hai quầng thâm dưới mắt cô.

“Ngốc quá, chúng ta đã cưới rồi.” Cô khẽ cười khi cô ngả đầu lên ngực anh.

Rufus lắc đầu. “Anh muốn cưới em theo đúng cách , Gabriella. Anh muốn đám cưới của chúng ta được ban phước ở nhà thờ , nói những lời thề từ trong tim, để mọi người đều biết chúng ta làm thế vì chúng ta yêu nhau.”

Cô ngược cặp mắt tím nhìn lên anh. “Nếu đây là điều anh thực sự muốn.” Cô gật đầu.

“Nhiều hơn bất cứ điều gì khác,” anh khàn giọng quả quyết với cô, nâng niu khuôn mặt cô trong hai bàn tay khi anh chăm chú nhìn xuống cô. “Em là điều quan trọng nhất trong đời anh, Gabriella. Nếu không có em, anh chỉ sống có một nửa___một phần tư___ thôi” Anh lắc đầu ngán ngẩm chính mình. “Anh không biết làm sao anh có thể sống năm năm qua không có em. Nếu điều này có thể an ủi được em, không có người đàn bà nào có ý nghĩa với anh trong thời gian đó. Làm sao anh có thể để ý đến một người nào khác sau buổi chiều hôm đó ở Majorca?” Anh rên lên.

“Nhưng___” cô cau mày “___anh không thể___ chỉ có em___”

“Đúng thế___ và em làm hỏng anh với những người đàn bà khác,” (Không hiểu “you spoilt me for any other woman” dịch như thế có đúng không?) anh khẳng định với cô “Và anh căm thù em nhiều hơn vì thế!”

“Em chẳng bao giờ đoán được!” cô trêu anh, hôn lên đường viền cứng rắn trên quai hàm anh.

Anh cười giễu vì lời chòng ghẹo của cô, “Em thích thú vì biết được, đúng không?” anh rầu rĩ đoán.

“Tất nhiên,” Cô nhận ngay không do dự. “Tại sao em lại chịu đau khổ một mình chứ?”

“Tại sao, đúng thật!” anh chấp nhận. “Em muốn đi đâu trong tuần trăng mật ?”

“Majorca?” cô ranh mãnh trả lời.

Rufus phá lên cười vì lời trêu chọc có chủ định của cô. “Nếu ở Majorca, anh có thể giữ riết em ở trong biệt thự một tháng liền!”

“Em có thể giữ riết anh ở trong biệt thự một tháng liền !” cô thấp giọng quả quyết với anh.

Rufus phá lên cười lần nữa. “Anh có vẻ thích rồi đấy!”

“Em cũng thế.” Cô gạt đầu trước khi nhẹ nhàng lùi lại. “Nhưng vẫn có vài điều em cần nói với anh, Rufus___”

“Anh không cần biết.” anh lắc đầu dứt khoát. “Bất cứ chuyện gì giữa bố anh và mẹ em là việc của ông bà, không phải của anh.” Và thực sự nó là thế, cuối cùng anh cũng nhận ra được. Cuộc hôn nhân của anh với Angela là một chuyện, và cuộc hôn nhân của bố anh và Heather lại là chuyện khác hẳn. Cũng như Gabriella lại là một chuyện khác nữa.

Hoàn toàn không giống nhau.

“Em thậm chí đã không thể nói về việc đó.” Gabriella cười nhẹ. “Mặc dù vậy anh cần biết tại sao mẹ em___”

“Sao anh phải biết?” Rufus hỏi lại. “Bất cứ lý do nào của Heather, anh chắc chắn phải là lý do đúng đắn. Bố anh không thể yêu bà như vậy nếu bà không phải là người phụ nữ mà ông tin tưởng,” anh nói thêm đầy sức thuyết phục.

Gabriella nhìn anh ngạc nhiên. “Thật sự anh đã thay đổi nhiều, đúng không anh?”

Anh gạt đầu dứt khoát. “Anh đã quan sát Jen, vợ người quản lý ở New York, ngồi bên giường anh ấy cho đến khi anh ấy trút hơi thở cuối cùng. Và anh biết anh đã để thành kiến và những ảo tưởng tan vỡ cướp đi nhiều điều tốt đẹp trong cuộc sống. Bây giờ anh ước giá như anh đã biết về mẹ em nhiều hơn. Và không có cái gì , chắc chắn là không có gì làm anh để em biến mất khỏi cuộc sống của anh, Gabriella,” anh khẳng định với cô khi vòng tay ôm lấy cô . “Không chia lìa. Không ly dị. Mà là sẽ có năm mươi hoặc sáu mươi năm hôn nhân với em, nhìn thấy em hàng ngày, yêu em hàng ngày___”

“Và có con và cùng nuôi dưỡng chúng,” Gabriella nhẹ nhàng chen vào.

Nét mặt anh nhẹ nhõm. “Sẽ có con chỉ khi đó là điều em muốn, Gabriella.” Ý nghĩ người phụ nữ xinh đẹp này mang thai đứa con của anh làm anh nghẹt thở, nhưng anh chỉ muốn nếu cô cũng muốn. Trong cuộc sống tương lai, anh sẽ chỉ muốn bất cứ cái gì Gabriela muốn.

Cô nuốt nghẹn, mắt cô tối lại khi cô nhìn lên anh. “Em có thai rồi, Rufus,” cô khàn khàn tiết lộ. “Đấy là lý do tại sao em rời bỏ anh.”

Anh nhìn ngơ ngẩn nhìn chòng chọc vào cô không thốt nên lời, hơi thở anh nghẹn lại trong cổ họng. Gabriella đã có thai rồi? Nhưng___

“Khoảng bốn tuần, em đoán vậy.” Cô gạt đầu như để giải đáp cho câu hỏi không lời của anh. “Có lẽ nó đã được tượng hình vào buổi chiều sau đám cưới trong căn hộ của anh, chắc vậy,” cô rầu rĩ nói thêm.

Cô đã không thể tin vào chính cô lúc đó, khi cô bước ra khỏi giường Rufus sáng hôm qua, cô đã chóng mặt lảo đảo và phải ngồi thụp xuống, ngay lập tức nhớ ra cô đã bị như thế hai lần rồi trong hai tuần vừa qua, nhưng cô tưởng đó là do cô suy sụp vì bị anh làm bề mặt, bị anh chà đạp lên tình cảm và vì cái đơn xin ly hôn.

Nhưng khi cô ngồi đó sáng hôm qua, nghĩ lại những tuần lễ hôn nhân của cô và Rufus, cô nhận ra cô đã không thấy thảng ngất từ sau đám cưới, do đó cô đã tạt qua một nhà thuốc trên đường đến Gresham sáng hôm qua để mua một bộ thử thai.

Dương tính.

Tình cảm cô trở nên hỗn độn. Vui mừng, vì cô đang mang thai con của Rufus. Sợ hãi, khi cô biết anh sẽ kết tội cô cố tình để có thai nhằm mục đích đưa anh vào bẫy. Giải pháp duy nhất có vẻ đúng của cô là rời bỏ anh. Thậm chí vì thế mà Rufus sẽ mất Gresham.

Rufus đưa tay xuống nâng niu bụng cô. Con của anh. Con của họ. Con của Gabriella.

Anh khó có thể tin anh may mắn đến vậy.

“Em có muốn thế không?” anh băn khoăn.

“Ôi, rất muốn,” Cô hài lòng khẳng định với anh. “Còn nhiều hơn em từng mơ tưởng, nhiều hơn em từng hy vọng! Ôi, Rufus, em vô cùng hạnh phúc vì có đứa trẻ này!”

“Thế thì anh cũng hạnh phúc!” Anh ôm cô chặt hơn trong vòng tay khi anh bắt đầu hôn cô, nhận ra cô là toàn bộ thế giới của anh, rằng anh không thể sống một ngày mà không có cô.

“Anh nghĩ Holly sẽ cảm thấy thế nào khi biết nó sắp có một em trai hay một em gái?” một lúc sau cô hỏi.

Rufus mỉm cười thầm náo. “Con gái anh đã thông báo với anh nếu anh không giữ em lại làm mẹ nó thì nó sẽ tự biến nó thành điều tồi tệ nhất trong cuộc sống của anh!”

Gabriell cười phá lên. “Và chúng ta không muốn điều đó, phải không?”

“Nếu hạnh phúc của em liên quan tới anh, Gabriella,” anh quả quyết với cô “Thì anh hân hạnh dâng cho em cả đời anh. Trời, anh có quá nhiều việc cần sửa lại___” Anh ngừng lời khi Gabriella khẽ đặt những ngón tay lên môi anh để làm anh im lặng.

“Chúng ta hãy quên quá khứ đi, Rufus,” cô nài nỉ, “để nhìn về tương lai. Chúng ta yêu nhau. Chúng ta có Holly. Chúng ta sắp có con của chúng ta. Hãy chỉ tập trung vào những điều ấy được không anh?”

Cô đã rất vị tha, người phụ nữ anh yêu___và Rufus có ý định làm cô tin anh sẽ không bao giờ cho cô lý do để hối tiếc vì đã tha thứ cho anh...!

“Có hai việc em muốn nói với anh___”

“Chúng ta đã thoả thuận là nhìn về tương lai rồi, em không nhớ sao, Gabriella à?” anh mắng yêu.

Cô lắc đầu, biết cô phải nói rõ những điều vẫn ấp ủ trong lòng trước khi họ cùng nhau. “Em cần phải giải thích về khoản tiền em nợ James. Và___và của mẹ em___”

“Anh nói rồi, anh không cần biết,” Rufus nói cứng rắn.

“Nhưng em cần phải nói với anh,” cô khẳng định, kể với anh rắc rối của cô một năm trước, lý do James đã cho cô vay tiền. “Nhưng em đã ký một văn bản hợp pháp khẳng định em nợ ông tiền, văn bản được soạn hoàn toàn theo ý em”. Cô quả quyết với anh. “Nhưng em không thể để Toby sờ được vào văn bản đó,” cô cau mày nói thêm.

“Vậy em chọn cưới anh chỉ vì thế à, hả?” Rufus thì thầm tự cảm thấy phần nộ với chính mình, bây giờ anh đã biết chính xác lý do tại sao Gabriella cưới anh.

“Vâng,” Cô cười buồn. Nhưng David Brewster cũng đang giữ một hợp đồng khác,” cô nhẹ nhàng bảo anh về cần trọng. “Một thoả thuận em đã nhờ ông ấy thảo ngay sau khi Toby tới nhà hàng Gabriella buổi chiều hôm đó và anh nghi ngờ em và anh ta cấu kết với nhau. Buổi chiều mà em không có mặt ở nhà hàng và anh đã muốn biết em đi đâu ấy, nhớ không?” Cô nhắc anh khi thấy Rufus cau mày.

“Anh có cảm giác là anh sẽ không thích nó,” anh nói chậm rãi.

Có thể anh sẽ không thích, Gabriella chấp nhận. Nhưng vào lúc đó cô phải làm một điều gì đó có ý nghĩa cho cả cô và anh. Và Rufus sẽ chỉ được biết khi tới thời gian thích hợp. Và ở đây, bây giờ, là lúc thích hợp nhất.

“Em đã ký chuyển cho anh tất cả mọi thứ trừ nhà hàng Gabriella, và văn bản em đã ký với James về khoản nợ ba mươi nghìn bảng cũng sẽ được giao lại cho anh khi sáu tháng hôn nhân kết thúc,” Cô thấp giọng phân trần.

Nét mặt Rufus tối lại. “Anh đúng thật là một tên khốn như em vẫn nghĩ!” anh thì thầm phần nộ. “Tốt thôi, bản thoả thuận đó cần được bảo quản ở một nơi an toàn, như là thùng rác chẳng hạn, đúng không Gabriella. Hay là trong đồng lửa,” anh nói thêm đầy cảm xúc. “Từ bây giờ trở đi, em yêu, chúng ta sẽ là những người chung vốn trong mọi thứ, bao gồm cả tiền và tài sản của nhà Gresham!”

Gabriella tặng anh một nụ cười mê hồn. “Em yêu anh, Rufus!”

“Anh cũng yêu em. Nhiều hơn anh yêu cuộc sống,” anh mạnh mẽ khẳng định với cô.

Cô tin anh, và có thể mừng tượng được “năm mươi hay sáu mươi” năm tới trong cuộc sống hôn nhân của họ, cùng với Rufus, cùng nhau tạo lập gia đình, và biết đó chính là điều kỳ diệu nhất.

“Còn về khoản nợ của mẹ em cũng cần được làm rõ___”

“Nhưng anh đã nói với em, đây là việc của bố anh và Heather, và nó chẳng liên quan gì đến anh cả,” anh gạt đi không quan tâm.

Gabriella chậm rãi hôn lên môi anh trước khi tiếp tục. “Có một số chuyện em đã không biết cho đến khi anh kể với em về khoản nợ và em đã hỏi mẹ em,” cô hạ giọng. “Em biết bố mẹ em có một cuộc hôn nhân không hoàn toàn hạnh phúc, bố em phải đi làm suốt ngày, và thường xuyên không có nhà buổi tối, nhưng em không biết rằng ông còn hơn thế___ông là một người vô trách nhiệm. Khi em còn là một đứa trẻ, em chỉ thấy là ông rất vui tính. Cho đến khi em lớn hơn em đã chứng kiến những trận cãi nhau, thấy mẹ em rất hay phải lo lắng, và cũng có lúc nhìn thấy có nhiều hoá đơn được gửi đến mà mẹ không có tiền trả, nhiều khi không có tiền để mua thức ăn___”

“Gabriella, làm ơn đừng nói nữa!” Rufus rên lên

“Chẳng sao đâu, Rufus,” cô nhẹ nhàng khẳng định với anh. “Em muốn kể ra mà. Mẹ em đã làm tất cả những gì bà có thể làm để lo toan cho em, nhưng sự thực, bố em là một con bạc. Và sau khi ông chết, mẹ em mới biết bố đã cầm cố nhà em nhiều lần để lấy tiền trả cho cơn nghiện cờ bạc của ông, ông đã năn nỉ, ăn cắp, vay mượn những khoản tiền mẹ dành để chi trả cho cuộc sống___lừa bà ký vào giấy nợ và các khoản nợ lẫn lộn tăng lên đến hơn một trăm nghìn bảng!___ Vậy mà bà vẫn không phải là vợ thật của ông. Ông ấy đã có một người vợ ở Ý mà ông ấy đã bỏ rơi nhiều năm trước và không buồn ly dị bà ấy đã cưới mẹ em. Cưới mẹ em và sinh ra em,” Gabriella chớp mắt ngăn những giọt lệ đừng rơi xuống. “Đúng ra họ của em cũng không phải là Benito!” cô khàn khàn tiết lộ.

“Không___vì bây giờ em là Gresham rồi!” Rufus hùng hồn nói với cô, ôm cô chặt hơn trong vòng tay. “Lạy Chúa, Gabriella, anh thật là ngu xuẩn!” anh thầm thì giận dữ.

“Anh không thể biết mà, Rufus.” Gabriella lắc đầu. “Em cũng không biết cho đến khi mẹ kể với em sự thật. Em___Thật không thể tin được, phải không anh?”

“Hãy quên đi. Quên hoàn toàn đi. Vì đây là những chuyện chẳng quan trọng. Chỉ có em, và tại đây, và lúc này là quan trọng thôi.” anh khẳng khái, nhìn xuống cô yêu thương. “Bây giờ chúng ta có thể quan tâm tới tương lai chưa?” anh hỏi trêu.

“Ôi, vâng.” Cô thở dài bằng lòng. “Tất cả những điều em muốn, tất cả những điều em từng muốn. là được cùng anh, yêu anh, có được tình yêu của anh cho em!”

“Từ bây giờ trở đi, chúng ta sẽ luôn cùng nhau chia sẻ hạnh phúc, Gabriella.”

12. Chương 12

“Anh nghĩ trong đó viết gì?” Gabriella hăm hở hỏi khi cô nhìn xuống bức thư trong tay chồng cô.

“Thì cứ mở nó ra là biết ngay,” Rufus thì thầm về khoan dung.

Sáu tháng hôn nhân, năm trong số đó vô cùng hạnh phúc, đã mang lại nhiều thay đổi cho cả hai người, Gabriella hài lòng ghi nhận.

Họ đã có đám cưới được ban phước ở nhà thờ, ở giữa gia đình và bạn bè, Holly là cô dâu phụ và cô bé vô cùng tự hào về việc đó. Và họ vui sướng tặng Holly một con ngựa nhỏ mà nó hằng mong ước và cô bé vô cùng quý con ngựa.

Rufus thường xuyên khẳng định với Gabriella mặc dù cô mang bầu sáu tháng nhưng đối với anh cô vẫn rất đẹp, và vì cô tình yêu dành cho Rufus, và tình yêu anh dành cho cô, cô cũng cảm thấy mình rất đẹp.

Rufus thay đổi nhiều nhất, từ một kẻ hay nhìn sự việc một cách u ám , bây giờ anh trở thành một người chồng và một ông bố đáng yêu và dễ tính. Một ông chồng vô cùng đáng yêu, Gabriella khẽ mỉm cười nhớ niềm vui mà cô nhận được lúc họ nằm trên giường sáng nay.

Trước khi họ phải tới gặp David Brewster...

Sáu tháng đã trôi qua, và ông luật sư đòi họ phải tới văn phòng gặp ông hôm nay.

Ông đã đưa cho họ một bức thư, trên ghi “Gửi Gabriella và Rufus”, với lời xin lỗi, “Tôi biết anh chị đã từng gắng hỏi nếu có một điều gì trong di chúc của Ông Gresham mà anh chị cần biết không, nhưng lá thư này thực ra không phải là một phần của di chúc.” David Brewster rầu rĩ “Và nó chỉ được mở ra nếu anh chị quyết định vẫn sống với nhau sau thời gian sáu tháng. Tôi nhận thấy anh chị đã quyết định làm vậy, đúng không...?” Ông hỏi khi bao dung nhìn cái bụng bầu của Gabriella.

Bàn tay Rufus nắm chặt tay Gabriella. “Cô ấy thậm chí sẽ không chạy xa hơn ngưỡng cửa được nếu cô ấy muốn thử chạy trốn cháu!” Anh quả quyết với một chút vẻ ngạo mạn còn rơi rớt lại.

“May mắn là em không muốn!” Gabriella trả lời trêu chọc.

“Tôi thật sự hài lòng về cả hai người,” ông luật sư âm ỉ nói với họ khi ông nhìn xuống tay họ lúc họ bước ra ngoài. “Tôi chắc chắn đây chính là điều mà Ông Gresham mong đợi.”

Rufus nhìn xuống bức thư vẫn còn dán kín khi hai vợ chồng đã vào trong xe anh đang đỗ ở ngoài văn phòng ông David Brewster. “Anh biết bố anh lắm, anh cũng nghĩ đây chính xác là điều mà ông mong đợi.” anh mỉm cười yêu thương.

“Anh mở đi,” Gabriella khuyến khích, dựa vào vai Rufus khi anh mở thư.

“Gabriella và Rufus thương yêu của bố,

Khi hai con đọc thư này, bố biết lời chia vui của bố là hợp pháp rồi, và hai con đã quyết định kết hôn thật sự với nhau, và David đã xé bỏ đơn ly hôn bố đã nhờ ông ấy chuẩn bị trước trong trường hợp bố đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

Những tài liệu này, cùng với bản hợp đồng của Gabriella nhận nợ James ba mươi nghìn bảng đã bị xé bỏ năm tháng trước, đã được ủy thác, như Rufus sẽ nói, cho lò hỏa táng.

Nhưng việc các con đang đọc bức thư này cho bố biết bố đã không phạm sai lầm, và hai con đã nhận thức được, như bố đã nhận thức được từ rất lâu, rằng hai con là để dành cho nhau. Hay tha lỗi cho ông già này vì sự can thiệp này, nhưng bố yêu cả hai con, và chỉ muốn hai con được hạnh phúc.

Rufus, từ trong tim, Gabriella là con bố, và bố thực lòng hy vọng lúc này con bé là tình yêu trong tim con, hy vọng con sẽ bảo vệ và yêu thương con bé suốt đời.

Gabriella, Rufus là đứa con trai mà bất kỳ người đàn ông nào cũng tự hào có được, và bố hy vọng lúc này nó là người đàn ông mà con tự hào gọi là chồng, và con sẽ yêu thương và tôn trọng nó mãi mãi.

Các con yêu quý của bố, bố không thể mong muốn hay hy vọng điều kỳ diệu hơn lúc này, khi hai con cuối cùng cũng tìm thấy nhau. Bố hy vọng các con sẽ yêu nhau, sẽ cùng nhau tạo dựng một gia đình, và sẽ già đi cùng nhau. Hãy làm thế và tình yêu của bố sẽ theo các con.

Hãy chắc chắn rằng lúc này bố đang cùng Heather của bố, và hai chúng ta sẽ luôn bên cạnh các con. Niềm tự hào và tình yêu của hai chúng ta dành cho các con sẽ không bao giờ thay đổi.

James”

“Chúa ơi...!” Rufus rên lên vì cảm động, mắt rưng rưng lệ khi anh quay lại nhìn Gabriella.

“Ôi, James...!” Gabriella lặng người, không kìm nổi nước mắt rơi như mưa trên má cô.

Rufus vòng tay ôm cô vào trong lòng an ủi. “Em là tình yêu trong tim anh, của cuộc đời anh, và anh thề với em anh sẽ không để bất cứ việc gì, bất cứ ai làm hại em nữa!” anh long trọng hứa với cô.

“Và anh là tình yêu của đời em, người đàn ông em tự hào được gọi là chồng em, và em sẽ yêu thương và tôn trọng anh suốt đời,” Gabriella quả quyết với anh khi cô dựa vào anh.

Con trai của họ, James Heath Gresham, ra đời ba tháng sau, Và cả gia đình vô cùng yêu thương chào đón thành viên mới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/wife-by-contract-mistress-by-demand>